

БОЖЕ, КЪДЕ СИ!?

ОТКРИЙТЕ СИЛАТА
И ЦЕЛТА ВЪВ ВАШАТА
ПУСТИНЯ

ДЖОН БИВИЪР

С включен диск с материали
Боже, къде си!

Скъпи приятели,

когато се сблъскваме с предизвикателства, е много лесно да изгубим представа за обещанията на Бог. Написах тази книга, за да ви насърча, че всеки сезон има цел, дори и пустинята.

Именно в сухия сезон Бог прави сърцата ни меки и оформя характера ни, за да ни подготви за великите планове, които има за нас. Може да ви се струва, че Бог мълчи и присъствието Му е толкова далеч, но Бог не ви е изоставил. Той върши нещо вътре във вас! На страниците на тази книга ще видите как издигането идва тогава, когато човек успешно премине през пустинята.

Този книга е подарък за вас. Моля ви да се чувствате свободни да споделяте написаното в нея с други вярващи, които може би имат нужда от това насърчение. Можете също така да посетите „cloudlibrary.org“ и да свалите този и много други животопрменящи ресурси на своя роден език.

Моята молитва е да излезете от своята пустиня с огромна мяра от Неговата сила и власт; пълни със състрадание и настроени на вълните на Неговия глас. Както златото се пречиства чрез огън, моля се това време на изчистване да роди във вас чисто злато.

Помнете Неговите обещания и ще финиширате добре!

Бъдете благословени.

Джон

CloudLibrary.org

Джон Бивийър
JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

БОЖЕ, КЪДЕ СИ?!

ОТКРИЙТЕ СИЛАТА И
ЦЕЛТА ВЪВ ВАШАТА
ПУСТИНЯ

Джон Бивиър

God, Where Are You?! (Bulgarian) by John P. Bevere

© 2019 MessengerInternational.org

Originally published in English as *God, Where Are You?!*

A previous version of this title was published in 1992 under the title: Victory in the Wilderness.

This updated version offers new and revised content from the author.

© 2019 Messenger International

Additional resources in (Bulgarian) by John and Lisa Bevere are available for free download at: CloudLibrary.org

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE

Printed in Bulgaria

Боже, къде си?! от Джон Бивиър

MessengerInternational.org

Първоначално издадена на английски под заглавие *God, Where Are You?!*

По-ранна версия на книгата е отпечатана през 1992 г. под заглавие:

Победа в пустинята

В тази ревизирана версия ще откриете ново и допълнително съдържание от автора.

Издава ИК „Игъл”

ISBN 978-619-7424-30-0

Гр. Силистра, 2020,

Боже, къде си?!, първо издание на български език

Преводач: Свилена Стоянова

Редактор: Любомир Добрев

Коректор: Николай Марков

Допълнителни ресурси на български от Джон и Лиза Бивиър можете да намерите и свалите безплатно на: CloudLibrary.org

За връзка с автора: JohnBevere@ymail.com

Тази книга е подарък от *Messenger International* и се

РАЗПРОСТРАНЯВА БЕЗПЛАТНО!

Отпечатано в ИК “ИГЪЛ”, България

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор	v
Въведение	vii
1 “Къде си?”	1
2 Добра компания	13
3 Необходимата пустиня	23
4 Взаимоотношение	33
5 Ново вино	45
6 Небесната награда	59
7 Божията супер магистрала	71
8 Градете добре	87
9 Трениране на силата	103
10 Вода в пустинята	117
11 Пригответе пътя за Господа	131
12 Победа в пустинята	147
Дискусионни въпроси	167
Приложение	171

ПРЕДГОВОР

Защото ГОСПОД ще утеши Сион, ще утеши всичките му запустели места и ще направи пустинята му като Едем и степта му – като ГОСПОДНАТА градина. Веселие и радост ще се намерят в него, славословие и глас на песен.

Исая 51:3

Обичам книгата на пророк Исая – той е любимият ми старозаветен пророк. В този конкретен пасаж Исая използва художествени образи, за да ни увери, че Бог копнее да трансформира нашата пустота в градини на живот. Думите му разкриват, че сухата почва на запустялата пустош е всъщност катализаторът на нашата промяна. Отстраняването на всичко, което е било, носи откровение за това, което ще бъде. Баща ни ни прекарва през този сезон на подготовка, за да може да ни доведе до нашето обещано място.

Аз имах честта да вървя редом с моя съпруг, докато преминаваше през пустините на разочарованието, където плаващите пясъци на обезсърчението заплашваха да ни погълнат. Наблюдавах как се моли, размишлява и вика: „Боже, къде си Ти?!“

Повечето вечери седяхме до късно и се чудехме къде сбъркахме. Има ли някаква сгрешена стъпка, която сме поели или грешка, която можем да поправим?

Рано всяка сутрин, преди изгрев слънце, Джон излизаше, за да слуша и да търси тези отговори..., надявайки се, че именно този ден ще донесе яснота и ще промени ситуацията ни. А аз го чаках с нетърпение да се прибере у дома. Момчетата бяха будни, когато той се връщаше.

„Чу ли Бог да ти казва нещо?“ – прошепвах му аз.

А Джон клатеше глава. Тъга изпълваше сърцето ми и засенчваше надеждата ми.

Дали не се бяхме побъркали? И изобщо някога чували ли сме Бог? Как бихме могли? Ако Бог ни беше довел на това място, то защо тогава Той мълчи в нашата безутешност?

Да, аз хленчих в пустинята.

Така ми се иска тогава да знаех това, което знам сега. Щях да пропътувам този сезон с лекота в сърцето и да крача с вяра. Щях да съм наясно, че в онова време съм била пре-
чиствана и подготвяна...

Затова смятам, че тази книга е по-скоро наръчник и в известен смисъл е дар. Приемете уроците от този сезон и те със сигурност ще ви послужат добре в следващия...

Дерзайте — не сте сами.

Лиза Бивиър
автор на бестселъри, *New York Times*
съосновател на *Messenger International*

ВЪВЕДЕНИЕ

Тази книга разказва за моето пътешествие през пустинята, както и за подобни преживявания на много други. Не съм „пристигнал“, нито съм постигнал всичко онова, което Бог има за мен, но се моля на тези страници да откриете силата и смелостта да напредвате към своята съдба в Бог.

Не твърдя, че това е едно изчерпателно и пълно изучаване на темата. Толкова много може да се пише за това. Този разказ обаче е от сърцето ми и покрива основните аспекти на един пустинен сезон. Намерението на тази книга е да ви запознае с темата, като остави място на Святия Дух да персонализира и да приложи това послание в живота ви.

Тук ще дискутирам какво е пустинята и какво не е – нейните цели и ползите от нея. Моля се чрез тези примери, илюстрации и наставления да успеете да видите как да ходите мъдро в сезона на преминаване през пустинята.

Докато четете ще видите, че много от моите лични примери се случват по време на първите ми две позиции в служение. Първата се случи докато служих на моя пастор и неговите гости за четири години и половина в Далас, Тексас. Времето на пустиня за мен дойде през последните осемнадесет месеца на тази позиция. Втората пустиня се случи по времето на двете години и половина като младежки пастор в църква във Флорида. Пустинята, която преживях на тази позиция, направи първия пустинен сезон в Далас да ми се стори като пикник. Странното е, че тази тежка пустиня също обхвана последните осемнадесет месеца от времето ми там.

Дали е имало и други пустини в живота ми? Да. Но когато идвах, аз вече имах по-дълбоко разбиране на онова, което те представляват. Затова и не виках непрекъснато: „Боже, какво се случва?“ или „Боже, къде си?!“. Вече бях научил в предходните сезони достатъчно, за да знам какво се случва и какъв е подobaващият отговор.

Разговарял съм с безброй мъже и жени, които се намират

в такъв сезон. Обикновено чувам за смут и разочарование. Много от тях нямат никаква представа какво им се случва. Всъщност, със съпругата ми Лиза наскоро записахме два подкаста по темата и откликът беше най-големият, който сме имали някога. Това ме накара да прегледам първата книга, която написах, първоначално издадена под заглавие „Победа в пустинята“.

Написах тази книга преди повече от тридесет години. Когато внимателно я прочетох, осъзнах, че тя е едно пророческо послание, много по-подходящо за края на 80-те и началото на 90-те години на 20-ти век. Затова с редактора ми извадихме вечните истини, прибавихме им безброй прозрения, получени през последните тридесет години и изцяло я пренаписахме. Така че това не е осъвременена и ревизирана книга, а по-скоро едно свежо и ново послание. Вярвам, че книгата, която държите сега, е едно вечно послание, което ще помага на хората както сега, така и в идните поколения, за да преминат през този важен сезон.

Казва ни се, че **за всяко нещо има подходящ сезон. Време за всяка цел под небето** (Еклисиаст 3:1). Има сезони в живота ни и всеки сезон има определена цел. Важно е да разберем тази цел, за да можем да действаме подобаващо. Би било интересно, ако един мъж със ски екип се качи на седалков лифт, изкачи се в планината с цялото си сноуборд оборудване, само за да падне по лице, докато слиза от лифта. Защо? Защото е лято и няма никъде сняг! Действията му биха били от полза, ако е зима, но за настоящия сезон са напълно безпочвени и пагубни.

В тази книга се опитвам да споделя своите разбирания за този важен сезон на подрязване и укрепване. Неговата цел е подготовката. Бързо ще усетите, че повечето дискусии водят в светлината на служението. Но всички ние сме призвани - някои в бизнеса, други в сферата на образованието, трети в здравеопазването, други в управлението и списъкът може да продължи безконечно. Моят призив е в петкратното служение, затова историите ми отразяват именно това. Принципите обаче важат, независимо от арената, на която Бог ви е

призовавал. Тези, които се занимават с бизнес, се нуждаят от време на подготовка за своя призив точно толкова, колкото и служителите на Евангелието. Това важи за всяка една област в живота.

Още една подробност – включил съм бонус глава в тази книга под заглавие „Съвети за оцеляване във вашето пътуване“. Това са кратки, независими прозрения и думи на насърчение, свързани с това как да направите времето си в пустинята максимално продуктивно. Надявам се това послание да внесе яснота, така че да не се налага да страдате и да сте в неведение в сезона, както бях аз, а също и да ви насърчи в постоянното ви търсене на Него, Който Единствен ни удовлетворява.

Най-искрено,
Джон Бивиър,
януари, 2019

1

“КЪДЕ СИ?”

Когато преминаваме през безводие и пустота с уверено спокойствие, ние засвидетелстваме своята любов към Бог; но когато Той ни посети със сладостта на Своего присъствие, Той засвидетелства Своята любов към нас.

Мадам Гийон (Жан-Мари Бувије де ла Мот-Гюйон)

Ето, отивам напред, но Него Го няма; и назад, но не Го забелязвам; наляво, където работи, но не мога да Го видя; надясно се крие и не Го съглеждам.

Йов 23:8–9

Бях сърдит на всички. Без изобщо да знам защо. Сякаш нищо не се случваше както трябва. Нашият първороден син, Адисън, беше на година и половина – аз бях нетърпелив към него.

Виках на съпругата си Лиза.

Разочарован бях от пастора си.

Сърдит бях на хората, с които работех.

А ако бях достатъчно честен по въпроса, щях да призная, че и на Бог бях сърдит. Хленчех: „Какво правиш Ти?

Защо не се движиш в моя живот?

Къде са изпълненията на Твоите обещания към мен?

Защо нещата са толкова объркани?

Защо не ми говориш?”

Отново и отново се усещах, че повтарям това неубедително оплакване: “Къде си Ти?”

Някога имали ли сте такова време, в което Господ ви се струва толкова близък, че само да прошепнете името Му и Той е точно там и ви отговаря точно тогава?

А след това идва време, в което Му изпращате послание след послание, но не получавате отговор. Сякаш Той напълно е изчезнал от живота ви. Може би се намирате точно в такова положение и въпросът, който искате да изкрещите в тази тишина, е същият, който задавах и аз: „Боже, къде си?”

Аз бях в пустиня, но не го знаех. Живеех в Далас, Тексас, и си мислех, че съм един добър последовател на Исус, който е забравен от Бог. Като млад християнин това беше моето първо истинско посещение в пустинята.

Преди това беше нужно само да извикам и Господ веднага ми отговаряше. Спомням си как бързо отговаряше и на най-тривиалните ми искания. Неговото присъствие беше толкова близко, явно и силно. А сега изобщо не можех да разбера какво ми се случва. Падах на колене ден след ден, виках към Него: „Боже, какво става? Струва ми се, че си на милиони километри далеч от мен!”

Непрекъснато преглеждах живота си и се питах: „Какъв ужасен грях съм извършил?“

Истината е, че, естествено, като всеки човек на планетата, от време на време се подхлъзвах в някой грях, но бях толкова бърз да се покая и да помоля Исус за прошка. Доколкото ми беше известно, в живота ми нямаше никакъв постоянен, своеволен грях.

„Боже, защо вече не ми говориш?“ – питах аз ден след ден в тази пустош.

Разбира се, не можех да се впиша в същата лига като този велик мъж в Библията – Йов, но и аз проявявах някои от същите реакции. Думите на Йов, които някога ми се струваха толкова чужди, изведнъж придобиха смисъл. Някои от стиховете така добре изразяваха това усещане за изоставяне в пустинята:

Ето, отивам напред, но Него Го няма; и назад, но не Го забелязвам; наляво, където работи, но не мога да Го видя; надясно се крие и не Го съглеждам (Йов 23:8–9).

Аз не спирах да се моля, но небето ми се струваше като от бронз.

После Господ ми показа, че християнският живот има някакви паралели с начина, по който израства едно дете. Аз бях духовно бебе, но сега се придвижвах към един нов етап от живота си. По това време имах страхотен естествен пример пред очите си. Адисън беше на осемнадесет месеца. Лиза беше прекрасна майка и когато той хленчеше, тя незабавно скачаше, за да се погрижи за него. В миг на око той вече беше в ръцете ѝ, наслаждаваше се на успокоението и ситостта, докато тя го кърмеше.

Но после Адисън трябваше да порасне и да стане позрял. С всичките ни четири момчета – да, имаме четири – настъпваше времето, в което те трябваше да започнат да се хранят сами. Леле, каква бъркотия, знаете за какво говоря! Опитват се да се хранят, а половината от храната е навсякъде по столчето им за хранене и по земята.

Децата толкова силно се разстройват, че вече не ги хранят както по-рано, но вие всъщност постъпвате както всеки отговорен баща или майка. Когато момчетата ни мяха храна във всички посоки, ние искахме да скочим и да се намесим, но в същото време знаехме, че това ще попречи на тяхното развитие. Ние позволихме на момчетата ни да пораснат. Определено не искахме да се окаже един ден, че продължаваме да ги храним с лъжица, когато вече са по на осемнадесет години!

Когато бебетата порастват, нивото на помощ, която получават, се променя, за да насърчи тяхното израстване и развитие. Бог прави подобно нещо с нас, за да можем да се развием и израснем духовно. Когато се новородим и изпълним с Духа Му, за един сезон Той се проявява при всеки наш повик. Но след това, когато мине достатъчно време и, надявам се, престанем да търсим единствено мляко (Евреи 5:12), за да ни помогне да пораснем и да станем зрели, Господ позволява да преминем през време, в което Той не отговаря незабавно на всяко наше повикване.

Когато Господ ми помогна да разбера, че израстването в духовна зрялост е нещо подобно на процеса, през който преминава всеки човек, за да се превърне от дете в пълнолетна личност, аз започнах още повече да се замислям и се чудех: *Сгреших ли? Дали това, през което преминавам, не е наказание от Господ? А дали не ме е довел до пустинята, за да науча нещо – да израсна по някакъв начин, което да ме направи по-добре екипиран, за да следвам и да служа на Исус?*

Тогава си спомних, че точно това се случи с Исус. Почти веднага след като Йоан Го кръсти и Неговият Баща Го прослави, Исус беше ескортиран от Святия Дух в пустинята. Той не беше порицан и със сигурност не беше извършил никакъв грях.

По време на моето гревно самосъжаление най-последно ме осени тази мисъл: Значи това пустинно преживяване може и да не е толкова ужасно, колкото аз го изкарвам?

Възприемане на пустинята

След като трябва да бъдем като Исус, значи нашият характер трябва да бъде развит. До голяма степен именно пустинята е Божието избрано място, където да се случи това. А често, докато сме там, Бог като че ли е на толкова километри далеч, а обещанията Му изглеждат празни. Но това е само усещане, а не реалност. Истината е, че Той е на една ръка разстояние, защото ни е обещал никога да не си тръгне от нас и да не ни изостави (Евреи 13:5).

Пустинята е време, в което като че ли вървите в посока, обратна на посоката на вашите мечти и на обещанията, за които някога сте били сигурни, че Той ви е дал. В пустинята не усещате никакво духовно израстване и развитие. Напротив, смятате, че вървите назад. Присъствието Му сякаш се смалява, вместо да се увеличава. Може дори да се чувствате отхвърлени, пренебрегнати и необичани. Но не сте.

На практика пустинята е честа дестинация за искрените последователи на Христос, въпреки че когато сте там, може би се чувствате напълно сами. Истината е, че пустинята е необходима дестинация за всяко дете на Бога. Всъщност, за да напреднете към здравословна зрялост като ученик на Исус, вие може да направите дори няколко пътувания в пустинята.

Ще ми се да можех да ви кажа, че е възможно да си избере рете маршрут от Гугъл Мапс, който да ви покаже най-прекия път или обходен маршрут, така че да не минавате през това пусто място, но такъв няма. И, приятелю, това е добро нещо, защото пътуването през пустинята, както и нашето приемане на това време или сезон, е необходимо, ако искаме да стигнем до своята обещана земя!

Какво точно е пустинята?

Слава Богу, на повечето от нас не ни се е налагало действително да оцеляваме физически в някоя пустош, като например реална пустиня, където има много малко вода и трудно можем да си намерим подслон. Дните са горещи, нощите

смразяващи, а ние сме сами, жадни и гладни. На всичкото отгоре сме изгубени и нямаме никаква представа как да намерим изход. Може да не сме преминавали през такова преживяване, но със сигурност сме усещали емоциите на пустинята. В тази книга ще споделя някои ключови инциденти от моите посещения в пустинята – имал съм няколко и нито едно от тях не е било лесно!

Добрата новина е, че не се налага пустинята да е негативно време, ако ние сме нетърпеливи да се покорим на Бог. Знам, че звучи противоречиво, но целта на пустинята е доста позитивна – да ни обучи, да ни пречисти, да ни укрепи, да ни подготви за новото действие на Неговия Дух, което ще ни направи по-плодоносни.

Без да знаят, когато влизат в пустинята, много хора се паникьосват и се държат неразумно. Без да разбират, те търсят и правят неправилните неща. Един пример би била радикалната промяна на кариерата или смяната на църквата с друга – някакво драстично действие в живота им, което смятат, че ще им донесе щастие или ще възстанови нормалното. За несемеен човек може това да е впускане в ново взаимоотношение след нараняване от болезнена раздяла.

Ако търсите път за бягство, преди да разберете защо Бог ви е превел през дадена пустинна ситуация, вие неусетно ще увеличите своето пребиваване в пустинята. Това може да доведе до повече трудности, смут и дори поражение, защото не разбирате сезона или мястото, в което Бог ви е завел.

Такава беше ситуацията с народа на Израил по време на техните четиридесет години в пустинята. Липсата на разбирание за това, което се случва с тях, направи цяло едно поколение да бъде негодно да наследи Обещаната земя. Колко трагично! Божията цел да ги заведе в пустинята беше, за да ги изпита, обучи и подготви да бъдат могъщи бойци, способни да завземат и да завладеят своето божествено обещание – новата земя. Вместо това народът на Израил погрешно възприе пустинята като наказание; затова те мърмореха, оплакваха се и постоянно пожелаваха неща.

Когато настана времето да си тръгнат от пустинята, за

да завладеят и населят Обещаната земя, след като съгледвачите се върнаха и направиха кратък брифинг на разузнаването, хората послушаха лошите доклади на мрънкащите и оплакващите се. Изправени пред избора между Божиите обещания и способност и човешките възприятия и неспособност, те все пак избраха да повярват на хората, вместо на Бога. Повярваха на лъжата, че ще бъдат разгромени и няма да получат своята земя, в която текат мед и мляко. Тяхното незнание за Божието естество и характер ги накара да постъпят нечестиво.

Бог многократно ги оставяше: „Добре, да бъде както сте казали.“ Онова, което трябваше да бъде кратко пустинно пътуване за по-малко от година, се превърна в техни начин на живот.

Тъжно! Едва ли искаме подобно нещо в своята автобиография! Затова можем да се поучим от техните грешки, както посочва апостол Павел: **Тези неща им се случиха, за да дадат пример, а се записаха за наше наставление** (1 Коринтяни 10:11).

Ако се научим как да разпознаваме когато сме встъпили в пустинно преживяване, вместо да скърцаме със зъби и да се оплакваме, ще можем да бъдем благодарни, като знаем, че отвъд това място ни чака „обещаната земя“ на новата ни зрялост, сила, благословения, възможности и изпълнени обещания. Дали това няма да направи трудните времена не чак толкова трудни? Тогава ще можем да се съгласим с Яков, който пише:

Когато по пътя ви дойдат каквито и да било неприятности, считайте ги като възможност за голяма радост... Защото когато издръжливостта ви се развие напълно, вие ще бъдете съвършени и цели, без да се нуждаете от нищо (Яков 1:2,4).

**Ходенето в пустинята означава ли,
че здраво съм оплескал нещата?**

Добър въпрос!

Основателно е повечето от нас, когато сме в пустинята, да се питаме: „Къде сбърках? Как успях така да разочаровам Бог?“ Но това е неразбиране на целта и смисъла на пустинята.

В Библията и изобщо в историята, мъжете и жените откриват, че пустинята е време на подготовка за тяхната съдба в Бога. Така че пустинята не е място на отхвърляне от Бога, а е мястото на Неговата подготовка в живота ни.

Ключове за оцеляване в пътуването

#1 Разберете своето време

Повечето от нас се изненадваме от пустините. Бог е толкова добър и ние свикваме с Неговите благословения, присъствие и обещания. Изобщо не очакваме добрите времена да свършват.

Но един ден осъзнаваме, че нещо се е променило. Вместо да се плашим, важно е да направим крачка назад и да погледнем през правилната перспектива. Трябва да разберете през какво преминавате, защото, ако не успеете да разберете сезона и къде точно се намирате, тогава ще реагирате неправилно.

Все едно да се преместите от климата на южна Флорида на климата в северна Канада. Когато дойде зимата и температурата падне доста под нулата, добре е да знаете къде се намирате, иначе може да излезете навън без палто!

Същото се отнася и за пустинята. Ако не обръщате внимание на ключовете, които ви подсказват за престой в пусто място, вие ще изпитвате голямо раздразнение и може дори да допуснете скъпоструваща ви грешка. В Стария завет четем, че синовете на Исахар **разбираха времената и знаеха какво трябва да направи Израил** (1 Летописи 12:32).

Когато разберете времето си в пустинята, вие ще знаете и какво да направите.

Смятам, че е напълно възможно да се окажете на някакво пусто място в живота си в резултат на лошите си решения. Истината е, че колкото и да се приближаваме до това да приличаме на Исус, ние продължаваме да имаме грехове, с които да се справяме и имаме потенциала да объркваме нещата. Затова е възможно едно много лошо решение или поредица от не чак толкова добри решения да ни изкара от равновесие и да ни запрати в канавката.

Но истината е, че имаме прощаващ Бог и един велик Първосвещеник, който разбира нашите слабости. Така че, първата стъпка да излезем от канавката или да се насочим към изхода на самонанесената ни пустиня е да идем при нашия любящ Баща и да кажем: „Татко, съгреших като _____ (сами попълнете празното място). Моля Те да ми простиш. Покаявам се за този грях и сега, чрез Твоята благодат, ще живея различно.“

Това, което се опитвам да кажа, е че дори да сте стигнали до пустош в живота си заради свои грешки, оправете се с Бог, позволете Му да довърши онова, на което иска да ви научи и продължете напред. И да се надяваме, че ще излезете по-скоро от пустинята си, а не по-късно. Разбира се, времето зависи изцяло от Него. Псалмистът пише: **В Твоите ръце са времената ми** (Псалм 31:15). Казвайки това, по-вероятно е да сте в пустинята, защото това е точното място, на което Бог ви иска сега. Не сте допуснали вие грешка, която да ви изпрати на това място на трудности. Знам, че в известен смисъл това прави преживяването в пустинята още по-трудно. Именно това е една от основните причини, поради които пиша тази книга – да ви помогна да разберете как Бог гледа на пустинята и колко много иска да я използва, за да ви помогне да пораснете и да бъдете повече като Исус!

Друга истина, която трябва да бъде разбрана ясно, е че Бог не ви е довел в пустинята, за да ви остави на схемите на сатана и да забрави за вас. Преди второто поколение от децата на Изхода да имат правото да влязат в Обещаната земя, Бог им заръча:

И да помниш целия път, по който Господ, твоят Бог, те е водил през тези четиридесет години из пустинята, за да те смири и да те изпита, за да узнае какво има в сърцето ти, дали ще спазиш заповедите Му или не (Второзаконие 8:2).

Макар израилтяните да бяха объркали здравата нещата и удължиха престоя си в пустинята поради своята глупост, неблагодарност и бунт, Бог въпреки това преобръща всичко в нещо добро! Така прави Той и аз съм толкова благодарен! Вие не сте ли?

Не се заблуждавайте, Господ не спира да работи в живота ни само защото сме в пустинята. Той ни води през нея; без Него изобщо няма да можем да се справим. Освен това тя не е място, на което сме оставени като на някаква полица, докато Той пожелае да ни употреби. Не така постъпва нашият състрадателен Баща. Напротив, това е място и време, в което Той работи мощно.

Може би сте чували израза „Само дърво не знае колко голяма е гората“. Така е и с пустинята – трудно е да видите, че Бог се движи, когато сте сред пустинята.

Ясно трябва да кажа тази важна истина – пустинята не е място на поражение, поне не за тези, които се покоряват на Бог. Исус, изнемощял от глад, без да има човек до Него, който да Го насърчи или на когото да се облене, без физически комфорт или свръхестествено проявление цели четиридесет дни, беше атакуван от дявола в пустинята. Но Исус го победи чрез Словото на Господа! Пустинята не е време, в което Божиите деца са разгромени: **Но слава да бъде на Господа, Който винаги ни води в победоносно шествие в Христос...** (2 Коринтяни 2:14).

Докато пребивавах в пустинята, израилтяните бяха торможени от народите в региона. Господ каза на Израил да се бият и да се защитават. Народът на Израил разгроми аморейците (Числа 21:21-25), мадиамците (Числа 31:1-11) и васанците (Числа 21:33-35). Ако Божието обещание беше да бъдат победени, Той нямаше да им казва да защитават сво-

ите позиции. И макар това да не беше предопределено да бъде време на поражение, повечето умряха без да влязат в Обещаната земя. Не така го планира Бог, но това е тъжният резултат от тяхното непокорство.

Надявам се това да увери сърцата ви, че причината за преминаването през пустинята не е недоволство или наказание от Бог. Нито е място, на което Бог ви изоставя и забравя за вас. Още повече - не е място, на което да легнете и да приемете поражението!

Бог е намислил нещо добро!

Пустинята не е време да търсите знамения, благословения, изобилие или чудеса, а е време да търсите сърцето на Бог, което ще роди характер и сила у вас. Това е време да поддържате видението. Иначе без ясно виждане за обещанието в сърцата ви, това време ще изглежда обезсърчително и ще породи недоволство.

Ако разбирате позицията си в живота, това прави живота ви перспективен. Тогава ще можете да виждате Божиата ръка, дори да не усещате докосването Му. Това е време, в което любовта ви към Него израства отвъд „Какво ще направи Той, за да ме облагодетелства?“ и се превръща в „Какво иска Той от мен?“.

По-рано споменах за разочарованието, което древният светия Йов изразява; как той изобщо не може да разбере какво прави Бог. Без значение накъде се обръща, той не успява да намери Бог! Ако това беше край на анализите на Йов, щеше да бъде много смазващо. Но Йов не се отказа в отчаяние и изрече тези думи на вяра и надежда:

Знае обаче пътя ми; когато ме изпита, ще изляза като злато (Йов 23:10).

Какво поразително прозрение! Колкото и упорито да опитваме да отгатнем накъде ни води Бог, Той е Този, Който знае пътя. Можем да Му се доверим напълно, защото, както казва апостол Павел: **Напълно убеден съм, че Онзи, Който е за-**

почнал това славно проявление на благодатта във вас, с вяръност ще продължи процеса на израстването ви чрез вашия съюз с Него и ще го доведе до край (Филипяни 1:6, ТРТ).

Знаем, че това е самата истина... дори и в пустинята.

2

ДОБРА КОМПАНИЯ

Когато християните се сблъскват с бури от противоречия, те се изправят с още по-голяма красота. Те са като дървета, които растат по планинските хребети – брулени от ветровете, но именно в тези дървета откриваме най-здравата дървесина.

Били Греъм

Товага Исус, изпълнен със Святия Дух... беше отведен от Духа в пустинята.

Лука 4:1

Добре дошли в пустинята! Изненадва ли ви такова ведро поздравление! Обикновено не очакваме прекарването на време в пустинята да се окаже добро нещо, но трябва да знаете, че нашият любящ Баща цени високо такива места и сега вие сте в добра компания.

Ако смятате, че пустинята може и да е добро място, което да не посещавате по време на своето пътешествие на вяра, умолявам ви отново да си помислите! Истината е, че в пустинята ние намираме следи от стъпките на безброй светии – дори на Сина на Бог - които прекарват значително време в посещения там.

С други думи, когато отидем в пустинята, ние сме в добра компания... и не сме сами.

Моля ви, не ме обвинявайте в това, че споменавам много имена, но списъкът с обитатели на пустинята е впечатляващ.

Вече споменах Йов, мъжа, когото Библията описва като **най-великият от всички хора в Изтока** (Йов 1:3). Този човек губи всичко – притежанията си, децата си, здравето си, подкрепата на съпругата си. Един чудесен, праведен мъж, но обвинен в тайни грехове от най-добрите си приятели. Йов е така паднал духом в пустинята, че казва, че за него е по-добре изобщо да не се е раждал.

В пустинята преминавате от там, където е минавал Авраам, богат мъж от Ур, установил се в пълен комфорт, но когото Бог призовава да остави всичко зад гърба си и да предприеме пътуване, в което да намери една нова обещана земя... А Сара е плътно до него стъпка след стъпка! Голяма част от пътешествието им минава през пустинята.

Моисей също познава добре пустинята. Отраства в дворовете на Фараон като принц, но след като убива един египтянин, той се озовава на другия край на пустинята, грижейки се за овце цели четиридесет години. Именно в пустинята Бог му се разкрива в горящия храст:

А Моисей пасеше овците на тъст си Йотор, мадиамския жрец; и като откара овците далеч в пустинята, дойде на Божията планина Хорив. И ангел Господен му се яви в огнен пламък изсред една къпина; и Моисей погледна, и ето, къпината гореше в огън, но не изгаряше. И Моисей си каза: Да се отбия и да погледна това велико явление, защото къпината не изгаря. А като го видя Господ, че се отбива да погледа, Бог го извика изсред къпината и каза: Моисее, Моисее! И той каза: Ето ме (Изход 3:1–4).

После, както добре знаем, Моисей се връща в Египет и отвежда своя народ от Египет – разбира се – в пустинята!

В пустинята ще срещнете и Йосиф, любимият син на баща си, който е хвърлен в яма от собствените си братя, а след това продаден като роб и закаран в Египет. По-късно той е хвърлен в тъмница, обвинен в престъпление, което никога не е вършил. Но там, в подземния затвор на Фараон, Бог се разкрива пред Йосиф и той започва да тълкува сънищата на хлебаря и на виночерпеца. Без да знае, това го подготвя да тълкува съня на самия Фараон.

След него ще видите и цар Давид. Самуил пророкува, че той ще бъде следващият цар, но малко по-късно се оказва, че Давид се подготвя за престола, криейки се в пещери и скитайки в пустинята. И тогава Бог се разкрива на Давид като негов Пастир, негов Сила, негов Щит, негов Крепост...

Йоан Кръстител е призван да бъде велик пророк – баща му му е казвал за видението, което разкрива това. Но именно в пустинята, а не в библейското училище, Господ се разкрива на Йоан, който, в крайна сметка, живее в пустините на Юдея, облечен с кожи и ядящ насекоми. Лука 3:2-3 казва: ... **Божиято слово дойде към Йоан, Захариевия син, в пустинята. И той обиколи цялата страна около Йордан и проповядваше кръщение на покаяние за прощение на греховете.**

Именно в Арабската пустиня Бог разкрива тайнствата, които после ще се превърнат в по-голямата част от Новия завет, на апостол Павел, който пише, че Божията цел е ... **да**

разкрие Сина Си пред мен, за да Го проповядвам между езичниците. Аз не се допитах до плът и кръв, нито възлязох в Ерусалим при онези, които бяха апостоли преди мене, а заминах веднага за Арабия... (Галатяни 1:16–17).

Къде е апостол Йоан, когато получава Откровението за Исус Христос?

**Аз, Йоан, ваш брат и съучастник в неволите и в царството, и в устояването, които са чрез Исус...
Бях на остров, наречен Патмос, заради проповядването на Божието слово и свидетелството за Исус... (Откровение 1:9).**

Патмос по онова време е пуст остров, перфектното място за пустинно преживяване.

Но най-важното е, че сте придружени от Исус, Който след като получава публично благословението на Своя Баща и Святия Дух, е отведен именно от Него в пустинята, за да се сблъска с изкушенията на сатана.

Забелязал съм, че това често е моделът – Бог ни показва велики неща, които възнамерява да извърши чрез нас в бъдеще и след това ни отвежда право в пустинята, за да ни подготви.

Ако пустинята е задължителна за великите светии и за нашия Господ Исус, тогава разбирам идеята, че и за мен ще е добре да прекарам малко време там, макар със сигурност да ми се иска да имаше по-лесен начин. Пустинята е мястото, където Бог ни изпитва, смирява, укрепва и пречиства. Там Той извайва благочестив характер в нас. Тя е подготвителната площадка за бъдещата ни плодотворна работа в Неговото царство.

А най-въълнуващото нещо в пустинята е това, че там е мястото, където Бог ни се разкрива по един свеж и нов начин! Пророк Исая пише:

Защото Господ ще утеши Сион, Той ще утеши всичките му запустели места и ще направи пустотата му като Едем, и запустялостта му като Господната

градина; веселие и радост ще се намери в него, славословие и глас на хваление (Исая 51:3).

Едемската градина е мястото, където Бог се разкрива на Адам и там Той общува с него.

В пустинята вие започвате да гладувате и жадувате за Господа. Затова, когато Бог е готов да се разкрие, в своето лишение и в по-фокусираното си състояние вие можете по-лесно да се отвърнете от нещата от този живот и да се обърнете към Него. Ако сме готови да откликнем на Божия призив за нас, опитът ни ще бъде такъв. В пустинята Бог ни се открива по един свеж начин. Исая 45:15 казва: **Наистина, Ти си Бог, Който се криеш, Боже Израилев, Спасителю!** За онези, които дълбоко копнеят за Него, Той прави това, за да предизвика още по-голям глад за възхитата от интимното общение. Господ също крие Себе Си от онези, които не са гладни за Него. Той няма да позволи да бъде взет за даденост. Той никога няма да бъде считан за обикновен.

Ключове за оцеляване в пътуването

#2 Без значение колко самотни се чувствате, Бог е насреща

Значителното пустинно преживяване често е такова, в което като че ли Бог напълно отсъства от там! Точно когато имате нужда най-силно да усещате Неговото присъствие, Той сякаш е на милиони километри разстояние от вас.

Важно е да разберете двете проявления на Божието присъствие. Първото се основава на тези думи от Писанието: **Никак няма да те изоставя, никак няма да те забравя** (Евреи 13:5). Това е вездесъщността на Бог. Това има предвид цар Давид, когато казва: **Ако възляза на небето, Ти си там; ако си постеля в шеол, и там си Ти** (Псалм 139:8). Ако вярвате в това, което казват Писанията и се доверявате на Бог, то истината е, че без значение как се чувствате или какво се случва, Бог е с вас!

Другото присъствие на Бог, което всички ние обичаме и което също е част от християнския ни живот, е изявеното Му присъствие. „Изявявам“ означава да изнесе нещо от невидимото във видимото, нечутото да се чуе, непознатото да стане познато. Това означава Бог да направи Себе Си реален в нашите физически сетива. Чудесно е да се наслаждаваме на такъв сблъсък с Него, който може да се случи по време на поклонение, на лична молитва, на разходка през гората, на обикновените неща в ежедневието ни живот и то по безброй различни начини.

Когато сте духовно гладни и жадни в пустинята, ако Бог все още не идва да ви благослови със Своего красиво, отнемащо дъха присъствие, отпуснете се и се облекнете на Неговите обещания, основното от които е, че Той „никога няма да ни изостави и никога няма да ни забрави“. Когато Го почитаме дори в отсъствието на изявеното Му присъствие, това още по-силно показва нашата непрестанна любов към Него.

Гладни за Бог

На тези, които търсят Бог с цяло сърце, Той ще се открие.

Спомнете си, че Бог казва, че е довел народа на Израил в пустинята, за да ги смири и да ги накара да закопнеят повече за Него. Но вместо да огладнеят за повече от Бог като Исус Навин, хората пожелават нещата, които Бог е отстранил от тях.

И когато Той идва, за да се открие на израилтяните както на Моисей, те нямат никакъв глад за Него. Всъщност, те Го отхвърлят. Във Второзаконие четем:

А когато чухте гласа изсред тъмнината, когато планината гореше в огън, тогава вие, всичките началници на племената ви и старейшините ви, дойдохте при мене и казахте: Ето, Господ, нашият Бог, ни показва славата Си и величието Си и чухме

гласа Му изсред огъня; днес видяхме, че Бог говори с човека и той остава жив. А сега, защо да измрем? Този голям огън ще ни пояде, ако чуем още веднъж гласа на Господа, нашия Бог, ще измрем. Защото кой от всички смъртни е чул гласа на живия Бог, говорещ изсред огъня, както ние чухме, и е останал жив? Пристъпи ти и слушай всичко, което каже Господ, нашият Бог; и ти ни казвай всичко, което говори Господ, нашият Бог, и ние ще слушаме и ще изпълняваме (Второзаконие 5:23–27).

Бог копнее да им се открие в пустинята, както е направил с Моисей, но те отново се дърпат и отправят тази молба към водача си: „Ти иди и говори с Господ и след това ела при нас и ни кажи всичко, което Той казва, а ние ще го изпълним.“

Тъжното е, че хората никога не опознават Бог, а единствено знаят за Него. Затова и не могат да постъпват според Неговите заповеди. Поради това, че не Го опознават, те така и не виждат земята, която им е обещана и измират в пустинята.

Когато Бог ни прекарва през пустиня, както го направи с Йоан, с Моисей, с Давид, с Йосиф, с Павел и с другите, това е, за да ни изпита и да види дали гладуваме за Него или гладуваме за удобствата и удоволствията, които ни убягват. Яков пише:

И дори когато искате, вие не получавате, защото мотивите ви са погрешни – искате само това, което ще ви носи удоволствие. Прелюбодейци! Не разбирате ли, че приятелството със света ви прави врагове на Бога? Пак ще кажа: Ако искате да сте приятели на света, вие ставате врагове на Бога. Или мислите, че без нужда казва Писанието, че Бог до завист ревнува за Духа, Който е вложил да живее в нас? Но Той дава една по-голяма благодат; затова казва: Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат. И тъй, покорявайте се на Бога, но противете се на дявола, и той

ще бяга от вас. Приближавайте се до Бога, и ще се приближава и Той до вас. Измивайте ръцете си, вие грешни, и очиствайте сърцата си, вие колебливи (Яков 4:3–8).

Когато се приближаваме към Бог като Го търсим с цялото си сърце, Той ще се приближава към нас. Народът на Израил повече се вълнува от собствените си желания (похот), отколкото от Божиите. Те са прелюбодейци, търсещи комфорта и сигурността, която носят светските подходи. Много скоро те забравят, че всички тези луксозни неща и провизии не са били способни да избавят нито египтяните, нито тяхната армия.

Бог казва, че за да се приближаваме до Него, ние трябва да направим две неща. Първо, да очистим ръцете си. Второ Коринтяни 7:1 казва: **Възлюбени, като имаме тези големи обещания, нека очистим себе си от всяка нечистота на плътта и на духа, като се усъвършенстваме в святост и в страх от Бога.** Грехът ни отделя от Бог: **Но вашите беззакония са ви разлъчили от Бога ви и вашите грехове са скрили лицето Му от вас, та не ще да чуе (Исая 59:2).**

На второ място, трябва да очистим сърцата си. Ключът за това е казаното от Яков: **Очиствайте сърцата си, вие колебливи! (4:8).** Колебливите хора лъкатушат напред-назад между Духа и плътта. Те не са положили мислите и любовта си върху Божиите неща. Колосияни 3:1-2 казва: **И тъй, ако сте били възкресени заедно с Христос, търсете това, което е горе, където седи Христос отдясно на Бога. Мислете за горното, а не за земното.**

Онова, към което усърдно се стремите, е нещото, върху което е насочена и фиксирана любовта ви. Ключовата дума е фиксирана. Когато една жена къдри косата си, всеки косъм е химично обработен и фиксиран в къдрици. И сега тя има къдрава коса, защото всеки косъм е третиран във фиксирана позиция. Можете да издърпате косата и тя ще се изправи, но щом я пуснете, ще заеме отново вече фиксираната си форма.

Хората ходят на църква, пеят в хвалението, участват в различни християнски дейности, но в какво са фиксирани ми-

слите им, когато не правят нещо „християнско“? Фиксирани са към онова, в което те са се фокусирали. И щом те излязат от църковната сграда или от християнската атмосфера, умът им веднага се насочва върху онова, в което е фиксиран, също като накъдрената коса.

Разговарял съм с много хора в църквите в страната, които пеят хвалебни песни, водят си записки в телефоните по време на проповядването и дори посвещават от времето си на различни църковни служения. Това, разбира се, не са лоши неща, но между църковните служби и възможностите да помагат като доброволци, тези хора говорят само за пари, професионален спорт, дрехи, какво ново в социалните медии, хобита, противоположния пол, храна, шопинг, любими телефонни приложения и други неща от света. Лицата им светват, когато дискутират такива неща, но четенето на Библията, молитвата, достигането и служенето на другите и дори ходенето на църква са се превърнали в неща, които правят по задължение.

Когато един мъж се влюби в една жена, сгоди се за нея и предстои сватбата, не се налага на този мъж да му казвате да мисли и да говори за нея. Тя непрекъснато е в ума му, а очите му светят, когато заговори за нея и произнесе името ѝ. Причината за това е, че сърцето му или любовта му е фиксирана върху нея. Умът му не се колебае. Той не си мисли за други жени. Той е влюбен!

Давид казва в Псалм 16:8: **Винаги слагам (фиксирам) Господ пред себе си.** Умът му не се колебае. Сърцето му е чисто. Той няма в сърцето си други неща, които да обича така, както обича Господа. Любовта му към Бог далеч надвишава всяко добро нещо, което светът може да предложи. Нещата, които обичаме, харесваме, на които се доверяваме повече, отколкото на Исус, се наричат идоли. Давид пише:

Кой ще възлезе на хълма Господен? И кой ще застане на Неговото свято място? Онзи, който е с чисти ръце и непорочно сърце, който не е предал на суета душата си и не се е клел на лъжа (Псалм 24:3–4).

Чисто сърце има този човек, който не обича, не харесва и не уповава на нещо друго повече, отколкото на Исус. Господ казва в Матей 10:37: **Който люби баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който люби син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене.**

Докато сме в пустинята нека не бъдем като народа на Израил, който обиква земния си живот толкова много, че пропуска възможността да опознае своя Бог.

Исая 35:1–2 казва:

Пустото и безводно място ще се развеселят, и пустинята ще се възрадва, и ще цъфне като крем. Ще цъфти изобилно и ще се развесели с радост и с песни; ще ѝ бъде дадена славата на Ливан, превъзходството на Кармил и Сарон, те ще видят славата Господна, величието на нашия Бог.

Именно в пустинята се разкрива славата на Господа!

Нека се присъединим към компанията на великите светии, които са минали по пътя преди нас! Нека се приближаваме към Бог с чисти ръце и с чисти сърца като Давид, Моисей, Павел, Йосиф и останалите велики мъже и жени на Бога!

3

НЕОБХОДИМАТА ПУСТИНЯ

Спомнете си за всичките си преживявания. Помислете за това как Господ ви е водил през пустинята, хранил ви е и ви е обличал всеки ден. Как се е отнасял към лошите ви обноски, как е претърпявал всичкото ви мърморене и всичките ви копнежи по „плътските удоволствия на Египет“! Припомнете си как Господната благодат ви е била достатъчна във всичките ви трудности!

Чарлз Спърджън

... Господ, твоят Бог, те е водил... през пустинята, за да те смири и да те изпита, за да узнае какво има в сърцето ти...

Второзаконие 8:2

За мен, първото ми ходене в пустинята беше абсолютен шок. Откровено казано, първите няколко години като последовател на Христос бяха като един удължен меден месец. С Лиза се бяхме установили в Далас, Тексас, и след като известно време бях работил като инженер, аз започнах да служа в църквата. Беше ми дадена „работата“ да служа на пастора и на съпругата му и да помагам с посрещането и настаняването на гост-говорителите в нашата голяма църква. Каква радост! Чувствах се на седмото небе. Грижих се за най-великите служители на Евангелието на планетата, защото нашата църква беше една от най-известните в цяла Америка. Когато тези велики местни и интернационални лидери пристигаха на летището, аз вече бях там и ги очаквах, за да ги взема и да ги закарам до църквата или до мястото, където ще отседнат. По времето на техните визити аз винаги ги водех където се налагаше и се грижех за храната им. Имах удоволствието да прекарам безброй часове с едни от най-великите хора в служение от нашето поколение. Първите ми години на тази позиция бяха фантастични – пълни с живот...

Но след това нещата започнаха да стават трудни. Наистина трудни. Тогава не го знаех, защото Бог не ми го беше открил, но аз навлизах в пустиня. Там Бог ни обучава. Там характерът ни се развива, а вярата ни укрепва.

Представете си следното нещо: вие сте израилтянин, наскоро сте били освободени от живот на робство. Току-що сте преживели страшното, но също така и освежаващо преминаване между двете стени от бушуващи, гневни водни стени и сте излезли на другия бряг сухи и в безопасност. Обърнали сте се и сте наблюдавали как същите тези стени, които са послужили за вашата защита, сега се стоварват върху враговете ви. Мъчителите ви са вече унищожени. Вие радостно празнувате и танцувате в чест на Божието славно избавление! Чувствате се недосегаеми, знаейки, че Бог е на ваша

страна. Никога повече няма да се усъмните в Неговото могъщество и вяроност!

А сега сцената е малко по-различна – минали са няколко дни, уморени сте, жадни сте и ви е горещо. Все още не сте на прага на Обещаната земя, а се скитате безцелно в пустиня, пълна със змии и скорпиони. Вече не танцувате, нито пеете на Господ за коня и ездача му, които са хвърлени в морето, а се оплаквате на своя водач: „Защо ни изведе от Египет? За да ни умориш с децата и с добитъка ни от жажда ли?“

Да ви видим сега... вярвате ли, че всемогъщият Бог ви е избавил от силата на врага, за да ви остави да се скитате безцелно и безкрайно в пустиня на смут и тишина? Дали такава е Неговата цел? Разбира се, че не е – това е само едно необходимо място, през което да преминем на път към мястото, което ни е обещано.

Точно както Господ извежда народа на Израил от Египет в пустинята, така ще води и вас. Не дяволът ви е завел там, а Бог. Това е с цел, има божествен план за това пусто време. На първо място, Той ни смирява, а после ни изпитва. Прави го, за да опознаем истинското естество на сърцата си.

Как смирява Той? **Той те смири, и като те остави да огладнееш, храни те с манна...** (Второзаконие 8:3). Бог смирява израилтяните като им позволява да огладнеят. Но следващите думи показват, че Той ги храни с манна. Звучи противоречиво. Как може да им причини глад, като същевременно ги храни с манна?

Манната е най-добрата храна, която можете да опитате – тя е в менюто на ангелите! Илия е укрепен за четиридесет-дневното си пътуване само с две питки от нея. А израилтяните имат в изобилие от манната. Те получават свежа доставка от небето шест сутрини от седмицата, а на шестата сутрин манната чудотворно трае и през седмия ден. Те не пропускат нито едно хранене от деня, в който Бог за първи път им дава манна до деня, в който лагеруват на бреговете на Обещаната земя.

Защо тогава Бог казва: „Оставих ви да огладнеете...“? За какъв глад говори Той? За да разберете това, помислете за тяхната ситуация. Представете си, че за закуска ядете само хляб, а за вечеря ядете отново само хляб. Без масло, без фъстъчено масло, без сладко, никакви луканки, никаква риба тон, единствено хляб. И не става въпрос да сте на хляб само няколко дни, или дори няколко седмици, а цели четиридесет години на тази диета!

Когато бях младежки пастор заведохме петдесет и шест младежи в Тринидад на осемдневно мисионерско пътуване. Църквата в Тринидад ни подготвяше храната и домакините ни бяха изключително щедри. Но всеки ден ядяхме пиле. Те го приготвяха по много различни начини и ни го сервираха с ориз и зеленчуци, но всеки път беше пиле...

След осем дни на пиле ние зажадувахме за нещо различно. Като се прибрахме обратно, един от младежите в групата попита майка си какво има за вечеря и тя набързо му отговори: „Пиле!“. Той се развика и след това я помоли да го заведе да хапне един хамбургер.

В Тринидад ние скришом мърморихме само след осем дни; но можете ли да си представите четиридесет години? Не четири, а четиридесет години на една и съща храна! Сега разбираме как Бог ги накара да огладнеят. Той не им дава нещата, които вкусовите им рецептори желаят, а подсигурява само това, което наистина им е необходимо, за да останат живи и здрави.

Какво друго в обстоятелствата им ги кара да огладнеят и да закопнеят за това, което нямат? Когато четем тази история, вероятно си мислим, че е забележително това, че дрехите и сандалите им не се изхабяват – каква икономия за семейния бюджет... Но дали би ви харесало да носите едни и същи дрехи цели четиридесет години? Колко скучно! Без никакво ходене до мола, нито разглеждане на новите модни тенденции онлайн! Един и същ чифт кафяви сандали цели четиридесет години!

Да, всички техни основни нужди са били снабдени – защита от студ и от жегата, но много от нещата, които със сигурност са искали, те не са имали.

Помислете за монотонността на еднообразния сценарий, ден след ден, не в продължение само на няколко седмици, а цели четиридесет години. Как ли биха ни се отразили и на нас същите кактуси, папури, напукана земя – никакви успокояващи потоци, зелени гори, впечатляващи лозя или красиви езера – единствено пустинна гледка ден след ден?

Те имат всичко, от което се нуждаят, но не и това, което искат. В светлината на всичко това, нека преразгледаме отново този стих:

И те смири, и като те остави да огладнееш, храни те с манна... за да те научи, че човек не живее само с хляб, но човек живее с всяко слово, което излиза от устата на Господа (Второзаконие 8:3).

Бог създава глад, като премахва всяко нещо, което би могло да удовлетвори желанията и исканията на плътта им, като същевременно снабдява всичките им основни нужди. А гладът предизвиква този тест – Бог иска те да видят дали ще копнеят повече за Него, вместо за онова, което са оставили зад гърба си. Дали ще търсят Него или онова, което желае плътта им? Ще гладуват ли и ще жадуват ли за праведност или за удоволствията и удобствата? За жалост, сърцата на израилтяните не са фиксирани върху Единствения, Който може да удовлетворява, затова се провалят на този тест:

И разноплеменното множество, което беше сред тях, изгладня много за храна; израилтяните пак заплакаха и казаха: Кой ще ни даде месо да ядем? Ние помним рибата, която ядохме даром в Египет, краставиците, дините, празата и червения, и чесновия лук; а сега душата ни чезне; нищо освен тази манна няма пред очите ни! (Числа 11:4–6).

Ключове за оцеляване в пътуването

#3 Не се поддавайте на това да вземате нещата в свои ръце

За тези от нас, които сме самоинициативни, дейни американци, едно от най-големите изкушения в пустинята е да се опитаме сами да направим нещо да се случи. Когато чувстваме, че Господ не е до нас, а е на милиони километри разстояние, когато дори и скромните ни намерения да направим нещо за Царството се провалят, когато часовете в молитва ни докарват само болезнки в коленете, в отчаянието си сме готови на всичко, само и само нещо да се случи. Това не е добра идея. Пустинята е точно в това - да не се случват много неща – по малко вода и скучна диета. Именно в тази пустота ние разбираме, че животът е много повече от нещата, които правим или които имаме. Той се крие в Онзи, Когото познаваме интимно и в това да изпълняваме Неговите желания всеки един ден.

Те си спомнят какво са оставили зад себе си в Египет, където животът в тежкия гнет сега им се струва по-хубав от този в пустото място, където Бог ги води. Те започват да се оплакват и да мърморят и да искат месо. Бог, естествено, чува вика им:

И даде им това, което искаха, и ядоха (месо – пълдънци) и се наситиха, защото Той им даде според тяхното желание...

По време на един от престоите ми в пустинята, всеки ден ми се струваше като цяла седмица, а седмиците - като месеци, защото имах нищожно видение, нищожна страст и незначителна мотивация. Въпреки това трябваше да продължа. Трябваше да не се предавам и да продължа да черпя от Словото на Бог в сърцето си, да служа по най-добрия възможен начин, да съм на разположение и да се въздържа от прибързани и нетърпеливи решения. Непрекъснато трябваше

да си напомням, че съм точно там, където ме иска Бог. Той не ми губи времето и ще изпълни Своите обещания.

Определено пустинята не е мястото, където да се опитвате никак си да се промотирате! Помнете, че там сте очистиvani и подготвяни, затова трябва да се постараете да останете твърди и да се съпротивите на всяко изкушение да съгрешавате! По пътя, който Бог проправя в пустинята, винаги тичайте редом с Него. Не се опитвайте да Го подминавате, защото ви се струва, че Той се движи твърде бавно!

Не ги лиши от прищевките им; но (Той) направи да залянеят душите им (Псалм 106:15; 78:29–30).

Те получиха това, което искаха, но на твърде висока цена! Заедно с месото дойде заляняване на душите им. Заляняването ги направи неспособни да устоят, да издържат теста и, в крайна сметка, те не успяват да влязат в Обещаната земя! Грехът не е в искането на месо, а по-скоро в това, което показваше това искане. То разкрива неудовлетворението на сърцата им спрямо Бог и Неговите методи на водителство и снабдяване. Разкрива и силното им желание за живота, който са изоставили в Египет, но който сега те си спомнят като приятен, забравяйки, че там са живели в тежко робство.

Това е отрезвяващ урок за всички нас – ако търсим единствено ползите от обещанието, а не Онзи, Който е обещал, няма да имаме необходимата сила да преминем през моментите на пустиня в живота си. Несъмнено ще си спомняме добрите стари дни, които, ако погледнем през правилната перспектива, ще видим, че съвсем не са били добри, а са били дни на робство и окови.

Едно нещо е да търсите Господ заради онова, което Той може да ви даде или да направи за вас. Но съвсем друго е да търсите Господ заради самия Него. Първата опция е за ваша полза и заради вашите егоистични мотиви и ще доведе, в най-добрия случай, до едно незряло взаимоотношение с Бог. Ако потърсите Господ заради същността Му и заради самия Него, това ще изгради близкото и здраво взаимоотношение, за което всички мечтаем.

Осветена оскъдица

Както може да се очаква, животът в безплодната пустиня включва недостиг на ресурси – време, в което получавате всичко онова, от което се нуждаете емоционално, физически или материално, но не и това, което искате. Бог е обещал да се погрижи за основните ни нужди, затова в пустинята Той снабдява ежедневния ни хляб, но не и изобилие от неща.

Когато времената са добри в Америка, ние казваме „живот си живеем“. В пустинята не можем да кажем същото нещо. Престоят ни там може да включва различни лишения. Това е време, в което преживявате онова, от което се нуждаете в социално отношение, но не и онова, което искате. В пустинята Бог знае от какво имате нужда в духовно отношение и то може изобщо да не е това, от което вие смятате, че се нуждаете! През това време Той снабдява всичките ни нужди, а не исканията ни.

Целта на пустинята е да ни очисти и укрепи. Стремешът ни трябва да бъде към сърцето Му, а не към снабдяването Му. И тогава, когато встъпим в изобилни времена, ние няма да забравяме, че именно Господ, нашият Бог, е Този, Който ни дава това изобилие, за да установи Своя завет с нас (Второзаконие 8:2-18).

Основният проблем е в това, че нашето разбиране за нужди и желания се различава от реалността. Наричаме исканията си „нужди“, когато това не е така! Може би повечето от нас все още не сме научили какво точно има предвид Павел, когато казва:

Не искам да кажа, че съм бил в някаква лична нужда, защото съм се научил да бъда доволен (удовлетворен до степен, в която да не съм смущаван или обезпокоен) в каквото и състояние да се намеря. Знам как да се свивам и да живея скромно в ограничени обстоятелства, знам също и как да се наслаждавам на многото и да живея в изобилие. Научил съм се във всякакво обстоятелство на тайната как да се сблъскам със

ситуацията, независимо дали съм нахранен или съм гладен, дали имам повече и достатъчно, че да спестявам или съм в нужда и с недостатъчно. Имам силата за всяко нещо в Христос, Който ме укрепва (Филипяни 4:11-13, разширен превод - АМР).

Чрез силата на Христос Павел разбира, че може да бъде доволен и във време на оскъдност, и във време на изобилие. Ние като че ли не сме се научили да бъдем доволни - в Западната църква, където, за жалост, мнозина, които живеят в изобилие, далеч не са по-удовлетворени от тези, които живеят в лишения. Ако не притежаваме всичко, което смятаме, че по право ни се полага, ние си мислим, че сме в лишение. Съдим вярата на другите и мерим неговата духовност по притежанията му, по това колко е успешен или какъв е социалният му статут, вместо да оценим неговия характер и вяра.

Народът на Израил напусна Египет с много богатства, плячкосани от египтяните – предмети от сребро и злато и превъзходни дрехи. Но те употребиха тези скъпоценни метали, за да си изваят идоли в пустинята, облякоха се в красивите дрехи и танцуваха пред идолите. Ясно е, че всички тези притежания не говорят за никакво благочестие. Всъщност, обратното е вярно. Само двама от всички, които първоначално участваха в изхода, имаха характера да влязат и да завладеят Обещаната земя. Единствен Исус Навин и Халев влязоха, защото те имаха различен дух – те последваха напълно Бог (Числа 14:24).

Нашата ценностна система е изкривена, ако се мерим един друг по стандартите, в които живеем и по нещата, които имаме, а не по характера, който сме изградили.

От друга страна, много пъти, когато един вярващ стигне до финансово изобилие, или може би до позиция на власт, той приема това като Божие позволение да прави каквото си поиска! Купува си каквото си поиска, харчи пари за своите си желания и се възползва от позицията си на влияние, за да се облагодетелства. Тези, които се държат по този начин, обикновено са хората, които не са се справили добре в пустинята.

Всъщност финансовото благословение и по-голямата власт би трябвало да носят по-голямо упование и зависимост от Бог за Неговите цели и водителство.

Помислете за отношението на Исус в Неговото служение. Той нито един път не проявява егоизъм. Той понесе върху Себе Си нашите грехове, болести и смъртното ни наказание. Счете нашето добруване за по-важно от Неговото добруване, макар Той да не беше извършил нито един грях. Целта на живота и служението Му не беше да послужи на Себе Си, а да се раздаде! Отричайки се от Себе Си, Той ни подари най-скъпия дар – вечен живот.

Подобна зрялост на характера се развива в нас от Бог само тогава, когато сме в пустинята. Именно пустинята е мястото, където се култивира плодът на Духа. Напоявани от неутолимото желание да Го познаваме, ние се учим да ходим както ходи Той.

4

ВЗАИМООТНОШЕНИЕ

Удивително е колко много трудности се оправят почти без усилия, когато оправим вътрешния си живот.

А. У. Тозер

Ако Ме обичате, ще се подчинявате на заповедите Ми.

Йоан 14:15

Какво търси Бог за Себе Си, когато организира нашата пустинна писта? Споменахме някои от ползите за нас и ще говорим още за това, но дали има нещо, което и Бог да печели от това?

Разбира се, че има. Той копнее да повиши нивото на нашето взаимоотношение. Той копнее ние да станем по-близки с Него. За жалост, много от нас сме склонни да се възползваме от взаимоотношението си с Господ като позволяваме на страстта ни към Него да охладнее.

Когато се сгодихме с Лиза, аз бях влюбен до уши. Непрекъснато си мислих за нея. И правех всичко необходимо, за да прекарвам повече време с нея. Ако й трябваше нещо, без значение какво правех, аз веднага скачах в колата и отивах да ѝ го занеса.

Спомням си как един ден с нея прекарахме почти пет часа в дома на родителите ѝ. С такава неохота си тръгнах. И като си влязох въщи, телефонът иззвъня. Беше Лиза с един нежен и сладък глас. „Скъпи, забрави си якето у дома.“ О, това беше музика за ушите ми. Без изобщо да се колебая развълнувано ѝ отговорих: „О, тогава ще трябва да дойда и да си го взема.“ Направих го и прекарахме още три или четири часа заедно. Беше невероятен ден.

По онова време, ако ми се беше обадила посред нощ, за да ми каже, че ѝ се яде сладолед, аз щях с радост да отговоря: „До десет минути съм при теб! Какъв аромат да бъде сладоледът?“ Търсех си всякакъв повод и намирах време да бъда с нея. Поради силната си любов към нея за мен беше радост да направя каквото ѝ се искаше. Аз не правех тези неща, за да ѝ докажа, че я обичам, правех ги, защото я обичах.

Нямаше нужда да се насилвам пред хората да говоря за нея..., аз я възхвалявах пред всеки, който беше готов да ме изслуша. Само да се появише дупка в разговора с някого и без никакви усилия започвах да говоря за нея и за предстоящата ни сватба. Та аз бях влюбен!

Само няколко години след като се оженихме, аз насочих вниманието си към други неща като спорта, дейности с приятели, особено в работата по служението. Сега вече ми беше скучно да прекарвам качествено време с нея или да правим нещо заедно. Лиза вече не беше толкова често в мислите ми. Подаръци за нея правех само по Рождество, на годишнините и на рождените ѝ дни, но и те ми се струаха толкова досадни. Всъщност, на празника на влюбените в деня на Свети Валентин, аз забравих да ѝ купя подарък. Тя беше съкрушена. Не ми оставаше нищо друго, освен да ѝ се извиня. Най-тъжна беше моята незрялост и неспособност да видя какво се случва в нашия брак. Съюзът ни беше обтегнат; първата ми любов замираше!

Толкова съм благодарен, че в крайна сметка, Бог привлича вниманието ми и преобърна сърцето ми. Той ми даде да видя какъв егоист съм станал. В голямата Си милост Той разпали отново огъня на нашата любов и изцели брака ни.

Подобно нещо може да се случи и с нашето взаимоотношение с Бог. Много последователи на Христос достигат до една зона на комфорт или плато, където започват само да поддържат връзката, вместо да преследват и да търсят. Те спират да преследват Бог. Определят личните си духовни стандарти като се сравняват с останалите или според това, което усещат за адекватно. В такъв момент се отказват да се стремят да опознават по-дълбоко личността на Бог. Задачите от ежедневието, гоненето на успехите, грижите на този живот се превръщат в техния основен фокус. Бог вече се търси само заради Неговите благословения, вместо за да Го познават. В сърцата си започват да се отклоняват и да се обръщат от Бог към себе си. Възможно е да продължат да създават „християнски“ приятелства и да градят статуса или позицията си в църквата, но те отдавна вече не копнеят за Онзи, Който им е подарил живот.

Когато прекарваме времето си в търсене на Божиите благословения и ползи, вместо да копнеем за интимно взаимоотношение с Него, ние можем лесно да бъдем подвеждани. Нека бъдем честни, потупваме се по гърба заради времето,

прекарано в молитва, но ако можем да погледнем от Негова гледна точка, ще осъзнаем, че правим опити да се възползваме от Него. Свеждаме го до източник на помощ в нашето време на нужда. Той ни обича толкова много, че не може да ни остави да се заблуждаваме и ще направи за нас онова, което правеше за множествата, които търсеха Исус:

На другият ден народът, който стоеше отвъд езерото, като бе видял, че там няма друга ладия, освен една, и че Исус не беше влязъл с учениците Си в ладията, но че учениците Му бяха тръгнали сами (обаче други ладии бяха дошли от Тиверия-да близо до мястото, където бяха яли хляба, след като Господ бе благодарил), и тъй, народът като видя, че Исус Го няма там, нито учениците Му, те сами влязоха в ладията и дойдоха в Капернаум, и търсиха Исус. И като Го намериха отвъд езерото, рекоха Му: Учителю, кога си дошъл тука? В отговор Исус им рече: Истина, истина ви казвам, търсите Ме не защото видяхте знамения, а защото ядохте от хлябовете и се наситихте (Йоан 6:22–26).

Исус познава истинските мотиви зад действията ни. Когато множествата идват, за да Го потърсят, Той разпознава, че те се интересуват повече от другото благословение (безплатната храна), отколкото от това да търсят и да разбират знаците. Знакът дава насока или информация, без да сочи към себе си. Исус знае, че търпите на практика не следват Него заради знаменията, които разкриват Кой е Той, а защото стомасите им могат да бъдат напълнени.

Познавате ли някой, който ви търси само когато има нужда или иска нещо от вас? Още по-зле е някой да иска да бъде ваш приятел само защото може да получи нещо от вас – влияние, пари, материални блага. Няма никаква искрена загриженост към вас или обич, просто вие служите на неговите или нейните цели за определеното време. Да се възползват от вас по такъв начин е болезнено!

Това егоистично отношение е проникнало в цялото ни об-

щество, както и в Тялото Христово. Много хора в църквите са непочтени, любовта им към Исус е охладняла. Служат на Господа заради личните си облаги, а не заради страстната си любов към Него. Стига Бог да продължава да снабдява техните искания, те са доволни и развълнувани от Него. Но когато дойдат неприятностите и животът стане труден, мотивите на сърцето им стават ясни.

Всеки път, когато фокусът е нашето его, оплакването и мрънкането са неизбежни. Защо? Защото неприятностите и трудностите със сигурност ще дойдат. Когато това стане, започва мърморенето, подклаждано от егоизма. С продължаването на трудностите продължава и мрънкането. Този модел за пореден път е показан от народа на Израил. Когато Господ ги освобождава от ужасния живот в Египет под властта на Фараон, хората са толкова радостни:

Тогава пророчицата Мариам, Аароновата сестра, взе тимпан в ръката си и всичките жени излязоха след нея с тимпани и хороиграния; а Мариам им пееше: Пейте на Господа, защото славно възтържествува, коня и ездача му хвърли в морето (Изход 15:20–21).

Хората няма как да са по-щастливи. В този момент те са изумени от Божието величие, чудодейна мощ и добрина в избавлението им от техните поробители. Но само три дни по-късно, когато се сблъскват с горчивите води в пустинята на Сур, те започват да се оплакват: **Какво ще ни дадеш да пием? – питат те Моисей** (Изход 15:24). В това няма голям смисъл. Нима същият Бог, който току-що е разделил Червеното море, не може да им подsigури безопасна вода за пиене? Моисей не е ли същият героичен лидер, който бе и преди три дни?

Бог наистина променя горчивата вода в сладка. Но споменът от чудото много бързо избледнява. Само няколко дни по-късно хората продължават да се оплакват – този път не са доволни от храната. Мърморят: „По-добре ни беше преди Бог да ни освободи.“ Нима? Да правят тухли от кал и стражи да смазват гърбовете им от бой с камшици е по-добре?

И зароптах цялото общество израилтяни против Моисей и Аарон в пустинята. И казаха им израилтяните: По-добре да бяхме умрели от Господната ръка в Египетската земя, когато седяхме около котлите с месо и когато ядяхме хляб до ситост. Защо ни доведохте в тази пустиня, за да ни уморите от глад цялото това множество (Исход 16:2–3).

В трудните и сухи времена, когато започне мърморенето, то обикновено е насочено против лидери, членове от семейството, приятели, врагове – дори против правителството. Повечето от нас (поради страх) не смеем да посочим Бог като източника на нашите трудности. По подобен начин и израилтяните се оплакват от Моисей и Аарон, но без съмнение, това което действително си мислят е: „Господ е, Господ ни разочарова!“ Моисей разпознава това и ги изобличава: **Роптанията ви не са против нас, а против Господа** (Исход 16:8).

Пустинята разкрива мотивите на сърцето ни – дали са егоистични или безкористни.

Ключове за оцеляване в пътуването

#4 Изяснете си своя дневен ред

По време на едно от ранните ми пустинни преживявания, много се борих да запазя правилно отношение, защото ми се струваше така, сякаш нищо няма да се промени. Всъщност не само чакането ме тревожеше, а болката, която изпитвах по време на чакането. Бях уморен от дразнещата ситуация, която сякаш ми пречеше да продължа напред в дадената ми от Бога мечта да служа като пътувам и проповядвам. Господ ми беше казал вече, че Той използва тази пустиня, за да ме пречисти. Но един ден, когато за пореден път пледирах пред Господ за спецификите и защо това „трасе в пустинята е толкова дълго“, Господ ми напомни: „Искам да видя дали служиш на Мен или на мечтата си.“

О, как само привлече вниманието ми това! Трябваше внимателно да обмисля и да се моля, за да преценя дали моята истинска цел беше добрата ми мечта да разпространявам Благата вест по целия свят, или много по-добрата цел покорно да се доверя на Бог и да чакам Той да ми говори и да се движи. Единствено тогава мога да съм в синхрон с Неговите желания.

Съветът ми към вас е: Не позволявайте на чудесната си мечта, вдъхновена от Бога, да заеме по-приоритетно място от това да живеете в Божието присъствие и да вършите единствено това, което желае вашия Баща.

Поискайте от Святия Дух да ви покаже какво действително се случва в сърцето ви; какво ви мотивира? Какви отношения или модели на поведение ви пречат и ви държат поробени във вашия „Египет“ или ви карат да роптаете в пустинята? Жизненоважно е за здравето на цялото ви бъдеще да бъдете честни и отворени за Неговата любяща корекция.

Добрата новина за всеки от нас е, че нищо не ни спира да се покаем и да променим състоянието на сърцата си! В един миг можем да спрем с мърморенето и да започнем да търсим взаимоотношение с Бог, вместо единствено да Го използваме като ресурс.

Тогава, поради любовта Си, Бог може да ни изпрати в пустинята.

Бог е много повече от някаква формула

Тъй като Бог не е стремежът на сърцата на израилтяните, те не са способни да познаят Неговите пътища. Те се вълнуват от могъщите Му дела, но всеки път, когато Неговата свръхестествена сила не се проявява в живота им, те се отклоняват. Ако Моисей е на планината, те бездействат и играят. Доволни са от ползите на своето спасение. Вече не копнеят за повече от Бог, нито искат да Го познават по-близо.

Един ден в пустинята Бог казва на Моисей да слезе и да каже на хората да се осветят, защото Той ще слезе на планина-

та Синай, за да им говори, както по-рано е говорил на Моисей. Но когато идва този ден и Господ се появява с великолепие и сила и явява величието Си, хората не могат да го понесат:

И целият народ чуваше гърмежите и тръбния глас, гледаше светкавиците и димящата планина; и, като видя това, народът се оттегли и застана надалеч; и казаха на Моисей: Ти говори на нас и ние ще слушаме; а Бог да не ни говори, за да не умрем (Изход 20:18–19).

Те умоляват Моисей: „Ти говори с Бог от наше име, и ни предавай какво ти казва Той, а ние ще го изпълняваме“ (перифразирам), което за пореден път показва тяхното егоистично желание за Божиите благини, но без взаимоотношения с Него. Може и да са имали добри намерения – те искат да спазват Божието слово, но без близка връзка с Него те не могат да го постигнат.

Израилтяните искат отговори на проблемите си, вместо взаимоотношение. И познайте какво им дава Бог – Десетте заповеди! Но и това не може да ги поправи. С всяко следващо поколение хората доказват, че не са способни да спазват тези закони.

А какво да кажем за нашето поколение днес? Колко от нас, с най-искрени намерения, се опитваме да пазим пътищата на Господа? Правим обети, даваме обещания, които не изпълняваме и ставаме толкова натоварени, че едва смогваме да издигнем гласа си в молитва. В крайна сметка, може да се обърнем към пастор, към съпругата си, към приятел или към любимия си блогър, надявайки се някак си и ние да придобием техния копнеж за Бог и да подобрим взаимоотношението си с Него. Също като израилтяните се опитваме да спазваме Божието слово – Неговите заповеди, но без да поддържаме животворното и лично взаимоотношение с Него. Исус казва в Йоан 14:21: **Които приемат заповедите Ми и ги пазят, те са тези, които Ме обичат. И поради това, че Ме обичат, Моят Баща ще ги обикне. И аз ще Ги възлюбя и ще разкрия Себе Си на всеки един от тях.**

Преди четях този стих и смятах, че Господ ми казва: „Джон, ако спазваш заповедите Ми, ти ще докажеш, че Ме обичаш.“ Но един ден Господ ми каза да го прочета отново. Когато го направих, Той ми каза: „Изобщо не схващаш какво казвам – прочети го пак!“ „Добре, Господи.“ Това продължи докато не прочетох стиха поне десетина пъти.

Накрая извиках: „Господи, помогни на моето невежество и ми покажи какво всъщност казваш!“

„Джон, не казвам, че ако спазваш заповедите Ми, ти Ми до- казваш, че Ме обичаш.“ И продължи: „Аз вече знам дали Ме обичаш или не! Това, което казвам, е, че ако човек се влюби до уши в Мен, той ще бъде способен да спазва заповедите Ми.“

Проумях! Става въпрос за взаимоотношение, а не за закон. Аз гледах на това като на заповед – закон. А Той ми раз- кри важността на взаимоотношението.

- Бог не може да бъде опознат чрез правила и постано- вления.

- Бог не може да бъде открит в методи.

- Святият и Всемогъщ Бог не може да бъде сведен до някаква си формула! Въпреки това, много от нас имат такъв подход към Него.

Взаимоотношението с Бог замества със „закони и фор- мули“, като седемте стъпки за щастлив живот, четиристепенен план за спасение, пет аспекта на успешното взаимоотноше- ние, изпитаният метод на отговорената молитва... Въобразя- вате си, че някак си Бог може да бъде побран в рамки, затво- рен в кутия с обещания, от които да вадим едно по едно при нужда. Ако подходяме към Бог по този начин, не бива да се чудим защо е толкова трудно да се справим с греха.

Бог не е най-новата „направи си сам“, „помогни си сам“ формула. Той е Живият Бог, Който населява Своите деца – и вас, и мен. Той иска да ни познава и да участва във всичко, което сме и което правим! Говорим за сърдечно взаимоотно- шение. Във връзка с тази човешка склонност да позволява- ме на любовта ни да охладнее, разбираме защо Исус казва:

Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов. И тъй, спомни си откъде си паднал и покаяй се, и действай според първите си дела; и ако ли не, ще дойда при тебе скоро и ще вдигна светилника ти от мястото му, ако не се покаеш (Откровение 2:4–5).

За разлика от останалите израилтяни, Моисей не е удовлетворен да се покланя на Бог от далеч. Когато вижда явяването на Божието присъствие, той не се дърпа назад. Продължава напред. Изход 20:21 казва: **Така народът стоеше надалеч. А Моисей се приближи при гъстия мрак, където беше Бог.** Макар Моисей да е човек с власт и сила, лидер на народ от три милиона души, мъж, който е бил част от най-удивителните знамения и чудеса в Стария завет, той добре знае, че тези неща сами по себе си не могат да го удовлетворят. Разгледайте молитвата му, след като вече е преживял тези изключителни знамения и чудеса:

Сега, ако съм придобил Твоето благоволение, покажи ми, моля Ти се, пътя Си, за да Те позная и да придобия благоволението Ти... Ако Твоето присъствие не дойде с мене, не ни извеждай от тук... Покажи ми, моля, славата Си (Изход 33:13–18).

Бог отправя невероятно предложение на Моисей. Посред тази сурова пустиня Бог му казва да отиде да вземе хората, за да ги доведе до Обещаната земя. Дори предлага да изпрати отбран ангел, който да се погрижи те да стигнат до там безопасно. Напомня на Моисей колко добра ще бъде земята – земя, в която текат мляко и мед, пълна с красиви гледки, паркове и овощни градини. Но Бог му казва, че Той самият няма да отиде с тях. Щом Моисей чува това, той отказва щедрото Божие предложение. На практика той заявява: „Предпочитам Твоето присъствие без Твоите обещания, отколкото обещанията Ти, но без Теб.“ Сигурен съм, че Бог се наслаждава, когато някой копнее така за Него.

А Моисей желае дори повече и затова дръзко умолява: **Покажи ми Твоя път, за да Те познавам (Изход 33:13).** Ако

искаме да познаваме Бог, ние трябва да познаваме пътищата Му! Той разкрива пътищата Си на тези, които търсят сърцето Му, не само силата и снабдяването Му. И онези, които познават сърцето Му, ще ходят в Неговата сила. ... **Но хората, които познават своя Бог, ще се укрепят и ще вършат подвизи** (Даниил 11:32).

Когато за първи път започнах да служа, почти всяка сутрин прекарвах един или два часа в молитва. Молитвите ми звучаха нещо подобно: „Господи, използвай ме да спасяваш души, използвай ме да изцеляваш болни, използвай ме да гониш демони...“ Отново и отново се молих за същите неща с различни думи. Чувствах се толкова безкористен, докато виках към Бог за достигащо надалеч служение.

Един ден Господ ми проговори и ми каза: „Синко, молитвите ти са безкористни, но са отдалечени от целта.“ Бях много изненадан от думите Му.

„Какъв е мотивът ти да искаш да вършиш всички тези неща? – попита ме Той. - Непрекъснато чувам от теб – използвай ме... Ти си се превърнал във фокуса на своите молитви. А моята цел, за да те създам, не е за да печелиш души, да гониш демони и да изцеляваш болни. Създал съм те за близост и това е твоята цел.“

Това ме стъписа. Но после Той ми показа нещо, което никога няма да забравя: Юда освобождаваше хора, изцеляваше болни все в името на Исус! Разбира се, когато Исус изпраща дванадесетте, Той изпраща всички тях – включително и Юда, онзи, който по-късно Го предава. Моят фокус е бил замъглен и отклонен. Божията цел за всеки един от нас – Неговата небесна награда – е да познаваме Исус Христос (Филипяни 3:10).

Няколко години по-късно Лиза се молеше с подобни думи, докато се подготвяше за една среща. И тогава с Господ проведи разговори. Той й казал: „Лиза, аз никога не използвам хората, Аз ги помазвам, Аз ги изцелявам, Аз ги трансформирам, Аз ги преобразявам в Моя образ, но не се възползвам от тях.“ (Бел. пр. - думата за „използвам“ и „възползвам“ на английски език е една и съща.) А после продължил и я попитал: „Лиза, някога била ли си използвана от приятел?“

„Да!“ – отговорила тя.

„Как се почувства тогава?“ – попитал Господ.

„Почувствах се предадена!“

И Господ продължил: „Толкова много служители викат към Мен единствено да ги използвам. „Употреби ме да изцелявам, употреби ме да влияя, употреби ме да спасявам...“ И съм го правил. Използвал съм ги, надявайки се през цялото време да спечеля сърцата им, но те ставаха все по-заети и по-заети със служението си, вместо да намират време за Мен. Никога не пожелаха да научат Моите пътища и използваха дарбите, които съм им дал, за да изградят свои собствени империи. Когато ги върхлитаха трудности, те викаха към Мен за помощ и се сърдеха, когато не отговарях на молитвите им в мига и по начина, по който те желяеха. Чувстваха се използвани и Ми се обидиха. Отпаднаха, защото не Ме познаваха.“

Какво ще си помислите за една жена, чиято единствена амбиция е да роди деца от съпруга си, без никакъв интерес към него и желание да го познава лично? Ще пада в краката му и ще го моли: „Съпруже, моля те, използвай ме, за да създадем бебета за теб! Моля те, моля те, дай ми бебета, иначе ще умра!“ Звучи абсурдно, но не се отличава чак толкова много от нас, когато викаме към Бог да ни „използва, за да спасяваме хора“, когато самите ние почти нямаме дълбоки взаимоотношения с Него. Когато сме близки с Бог, децата се раждат естествено – подобно на това, което се случва, когато една жена е близка със своя съпруг.

Израилтяните не търсят и не се стремят към правилното нещо. Те се вълнуват повече от сътворените неща, отколкото от Твореца. Знаем какво се случва след това. Вместо пустинята да бъде място на подготовка – подsigуряваща мъдрост и сила за предизвикателствата пред тях, тя се превръща в земя на безполезност и безплодие, в крайна сметка, поглъщайки едно цяло поколение. Каква загуба! А Обещаната земя е само на една ръка разстояние.

Какъв урок за всички нас! Пустинята трябва да бъде време, което приветстваме и приемаме като част от нашето пътуване към славна близост с Него.

5

НОВО ВИНО

Нека бъдем съдове за Твоето ново вино, което обновява всяко нещо.

Ефрем Сирийски

Не си спомняйте предишните неща, нито мислете за древните събития. Ето, Аз ще направя ново нещо! Сега ще се появи; не го ли усещате? Да, щенаправя път в пустинята и реки в безводната земя.

Исая 43:18–19

За да познаваме Бог по-интимно, ние трябва да приветстваме промяната. Няма по-добро място за нея от пустинята. Тук, на това привидно най-безплодно и забравено място, ние ставаме свидетели на свежото действие на Неговия Дух.

Може би ни измъчва въпросът: „Защо е необходимо да минаваме през трудни и пусти времена, за да бъдем променени?“ Дискусията ни в тази глава ще ви предостави определена перспектива.

Преди време, след като вече бях преминал през трудно, година и половина пустинно пътуване, бях избран да водя младежкото служение (да, беше преди доста години!). По онова време точно тази църква във Флорида беше една от най-бързо растящите в САЩ, затова бях малко притеснен, тъй като няха никакъв опит като младежки пастор. Знаех само, че Бог ме е изпратил и ако аз усърдно Го търся, всичко ще бъде наред.

Това младежко служение беше изградено по традиционния модел и на децата се предоставяха доста готини дейности. За жалост, много от тези тийнейджъри не израстваха духовно. Доста от тях живееха разпуснат живот. И когато поех служението, усетих Святият Дух да ми казва: „Посланието ти трябва да бъде за покаяние, святост, покорство и господството на Бог.“ Така и направих. Проповядвах и поучавах за това и настроението в групата се промени драматично.

Резултатите бяха удивителни. Младежката група се утрои само за няколко месеца. Членове на банди, на култове, млади хора, които се бяха отдалечили от Бог, се връщаха при Исус с бързо темпо. Много отпаднали младежи от църквата отново се разпалваха за Бога. Всички ние се наслаждавахме на богатото присъствие на Бог и все повече Го обиквахме. Бог благославяше и нас и усилията ни по невероятен начин.

Тогава си въобразих, че целият ми пустинен сезон за мен е приключил, тъй като току-що бях излязъл от него в Далас. Вече бях влязъл в призива си да проповядвам Евангелието.

Реших, че щом Исус е ходил в пустинята само веднъж, то и аз ще мина само веднъж. Колко съм бъркал... Още много ми предстоеше във връзка с моето изчистване и укрепяване и имаше много, което да науча относно сезона в пустинята. А пустинята, през която ми предстоеше да премина сега, щеше да направи първата пустиня да изглежда като детска игра.

Святият Дух даваше на нашите лидери толкова много иновативни идеи. Така става, когато новото вино от небето се излее и бъдем „изпратени от Бог“ след сезон на пустинна подготовка. Той ни показва как да бъдем ефективни и плодотворни като Моисей, Давид, Йосиф и останалите.

Умножаването, на което бяхме свидетели в нашето младежко служение, наистина беше свръхестествено. Във всички тези успех, аз усещах силен товар за повече от нашата локална група. Усещах, че трябва да достигнем до всички младежи в цяла централна Флорида. По време на молитва се роди идеята: „А защо да не започнем да излъчваме младежката служба по телевизията?“ По онова време – в средата на 80-те, това беше най-добрият начин за достигане на хората. Нямаше интернет, социални медии, YouTube, смартфони – нищо такова. Разбрах също, че една от нашите местни големи телевизионни станции има потенциална аудитория от четири милиона души. Чудното нещо беше, че тази станция имаше празен прозорец в 22:00 часа в събота вечерта. Знаех, че това би било добро време, в което да „уловим“ тийнейджърите.

Подхвърлих идеята на главния пастор, но той каза, че нямаме бюджет за такова нещо. Тогава попитах дали не мога да предизвикам нашите младежи да ни помогнат да съберем пари, с които да финансираме едно телевизионно предаване. Той ни даде зелена светлина и аз представих видението на децата затова как можем да достигнем младите хора из цяла централна Флорида, които са зависими от наркотици, алкохол или се сблъскват с други проблеми. Децата в младежкото се вдъхновиха от видението и с изкараното от разнасяне на вестници, работа в заведения за бързо хранене, продаване в магазини и други, заемани от тях работни места

на непълно работно време, успяхме да съберем достатъчно обещани средства, за да можем да започнем излъчване в тази станция всяка събота вечер.

Главният пастор беше изумен и призна, че Бог наистина се е намесил. Това е резултатът от новото вино, който е чувал за младежко служение на църква да излъчва по телевизията в 22:00 в събота вечер? И се получи. Скоро започнахме да виждаме изобилна жетва от души, които нямаше да чуят Благата вест, ако ние не бяхме приели „новото вино“. Годици след като вече си бях тръгнал от позицията като младежки пастор, аз чувах свидетелства за променени животи заради телевизионната програма, която бяхме нарекли „Пламенни младежи“ (YouthAflame).

Промяната е полезна

Ще се върна на младежката група след малко, но нека първо определим какво е новото вино и защо то е толкова важно.

Промяната, към която Бог ни подтиква, често не е лесна, но тя е винаги полезна и плодотворна. Много пъти ние се противим на промяната, защото тя влияе върху нашето ниво на комфорт. Ние определено сме хора на навика. Един път щом тези модели се загнездят в нас, никак не ни е комфортно да се налага да ги нагаждаме и приспособяваме отново. За да бъдем обаче по-ефективни в изграждането на Негово царство, ние трябва да бъдем отворени за промяна.

Ако сме израснали в благочестиви семейства, нашите християнски практики, методи и традиции са били сформирани в нас в най-ранно детство и са пропити дълбоко в нас. Не всички традиции са погрешни, разбира се, но когато хората правят нещо по обичая си, не вдъхновени от сърцето си, тогава изразите на вярата могат да се превърнат в безжизнена рутина.

Всъщност подобна рутина може да се превърне в религиозна крепост. Човек, който е западнал до там да бъде единствено религиозен, е човек, който има външни прояви на благочестие, държи здраво на онова, което Бог някога е правил, но се противи на това, което Той прави сега.

Фарисеите и другите религиозни лидери от времето на Исус проявяват точно такъв тип поведение. Те се хвалят, че са деца на Авраам, синове на завета и ученици на Моисей. Държейки здраво на онова, което Бог е правил, те се съпротивляват на Божия Син, който стои между тях. Ревностни са за своите традиции и модели на поклонение, затова им е трудно, когато идва Исус и предизвиква всяка една област от техния комфорт и стабилност. Исус ясно показва, че Бог няма да се впише в техните рамки, а те ще трябва да се впишат в Неговите. Те се противят на тази промяна, вкопчени в своите традиции.

Този, който е само религиозен, проявява елитарно отношение – „Бог работи единствено чрез нас и само според нашите параметри.“, което води до предразсъдъци и, в крайна сметка, до омраза и предателство, ако не бъде променено. Точно това се случва и във времето на Исус, а също и през цялата църковна история.

За да се променим и да преминем от едното ниво на вяра до следващото, ние трябва да сме готови да оставим своята зона на комфорт и да следваме начина, по който ни води Божият Дух. Тази пътека често пъти ще ни отвежда през пустинята, където Бог прави да се роди нов живот.

Този модел се вижда ясно в живота на Йоан Кръстител. Неговият баща е свещеник – първосвещеникът по онова време. Йоан би трябвало да стане също свещеник като своя баща. Би трябвало да отиде в Ерусалим, да учи там и да стане свещеник под наставленията на известния учител Гамалиил. Но Светият Дух започва да призовава Йоан в пустинята. Колкото повече Йоан се моли, толкова по-силно е вътрешното му желание да отиде в пустинята. Сигурен съм, че в него е имало конфликт и вероятно мисли като тези:

Всичките ми приятели, с които съм израснал, отиват в „библейско училище“. Ще си вземат дипломите и ще бъдат признати за лидери.

Ще бъдат ръкоположени и ще могат да проповядват във всяка синагога в страната. Какво ще си помислят за мен? Как бих могъл да изпълня призива си, ако не отида в „библейско училище“?

Знам, че има призив върху живота ми. Татко ми е казвал, че ангел му е обявил за моето раждане и му е казал, че ще бъда служител. Но ако ида в пустинята, никой никога няма да разбере кой съм аз. И никога няма да ме поканят да проповядвам.

Въпреки това, поради своя изгарящ призив към пустинята, Йоан прогонва тези въпроси, които обсипват ума му и решава да последва Духа в пустинята. Четем за него: **А детето растеше и крепнеше по дух; и беше в пустините до деня, когато се яви на Израил** (Лука 1:80). Интересно е да отбележим, че Йоан започва своето обучаване в пустинята още като дете и прекарва години на подготовка за служение, което трае едва шест месеца. При все това Исус казва, че той е най-великият пророк роден от жена.

Писанието мълчи за дължината на времето, за броя на пустините и за изтощителните обстоятелства, пред които се изправя Йоан. Лука 3:2 казва: **При първосвещенството на Анна и Каиафа, Божието слово дойде към Йоан, Захариевия син, в пустинята.** Интересно е да отбележим, че докато Анна и Каиафа оперират в онова, което вече се е превърнало в система извън контрол, един нов съд за употреба от Него се създава в тежките и пусти места. Именно там се разкрива новото вино.

Ключове за оцеляване в пустинята

#5 Живейте в шатра – не построявайте къща

Никога не забравяйте, че пустинята е временно място и вие само преминавате от там. Затова, докато стоите в пустинята, живейте в шатра. И със сигурност не си построявайте дом!

Въпреки че израилтяните прекарват десетилетия, скитайки се в пустинята, това не е първоначалният Божи план. Не им казва да намерят най-добрата обстановка там и да се настанят – да се поддадат на привидната си реалност и да построят домове. Не, те живеят в шатри – винаги готови да си опаковат багажа и да тръгнат щом

облакът тръгне. Пустинята винаги е временно място, а не крайна дестинация. Бог никъде не казва: „Хей, тази пустиня не е чак толкова лоша. На кого му е притрябвала Обещаната земя? Започвайте да копаете основи за подобаващи домове и за вас, и за Мен. И да, дори Бог живее в скиния през целия преход в пустинята.

Лагеруването може да е забавно и дори приятно за кратко, но повечето от нас предпочитаме да живеем в реален дом. Не се обърквайте и не полагайте основи в пустинята. Бъдете готови по всяко време да опаковате и да продължите, а старата си шатра да приберете на съхранение.

Бог подготвя Йоан в пустинята, а не в общопризнатата „библейска школа“ на деня! Огромни тълпи от хора от Юдея и Ерусалим идват, за да чуят Словото от Господ, изговорено от Йоан в пустинята. Започва действие на Духа – слиза ново вино, само че в пустинята, а не на религиозните места. Онези, на които им е втръснало религиозното лицемерие и традициите, излизат при Йоан със сърца, готови за промяна в подготовка за явяването на Божия Син.

Скоро след това Исус идва, за да бъде кръстен от Йоан в река Йордан. Макар Йоан да се чувства недостоеен да Го кръсти, Исус настоява. Необходимо е служението на Исус да възникне от онова, което Духът на Бог върши по това време на земята. Исус е изпълнен с Духа и незабавно отведен в пустинята.

Библията много ясно казва, че когато Исус е отведен в пустинята, Той е изпълнен с Духа, но след четиридесетте дни на изпитания и изкушаване, Той се връща от пустинята в силата на Духа. Сега вече Той е екипиран за служението, заради което е дошъл на земята. Само няколко месеца след служението на Йоан Кръстител, друго ново нещо се ражда от пустинята – служението на Исус Христос.

Нови мехове за вино

Не много време след като Исус започва Своето служение, четем: **И те Му рекоха: Йоановите ученици често**

постят и правят молитви, така и фарисейските, а Твоите ядат и пият (Лука 5:33). Първият въпрос, който трябва да си зададем, е кои са тези хора, които казват това. Откриваме отговора в евангелието от Матей: **Тогава дойдоха при Него Йоановите ученици и казаха...** (9:14). С години съм си мислил, че фарисеите му задават този въпрос, но в деня, когато открих, че са учениците на Йоан Кръстител, това ми разкри тази част от Писанията в една съвсем нова светлина! Тези мъже се дразнят, защото те често постят от храна и се молят дълги часове, а Иисусовите ученици не постъпват така. Последователите на Йоан правят всички тези жертви, а Иисусовите ученици получават всичкото внимание.

Един от начините, по които Духът на Бог се движи в дните на Йоан, е чрез много постене. Само че учениците на Йоан не са направили прехода или промяната от модела на служение на Йоан към онова, което Божият Дух прави сега. Те вярват, че техният метод на служение и поклонение е това, което е донесло плод. Те са платили висока цена, за да следват Йоан Кръстител, оставяйки семействата си, за да живеят в пустинята и да се хранят с насекоми, но сега техният лидер е в тъмница. Този нов Човек има ученици, които са с Него, но които не играят по техните правила. Екипът на Йоан е съблазнен и е застрашен да развие религиозен дух.

Помнете, че религиозните духове винаги си държат на онова, което Бог някога е правил, съпротивлявайки се на нещата, които сега прави. А дали не е възможно последователите на Йоан да са били повече заинтересовани от своята лоялност към своя водач и как те трябва да се държат, отколкото от това, което Бог говори и прави сега. Техният фокус повече не е към сърцето на Бог. Методът, който в даден момент може и да е водил към сърцето на Бог, сега е техен основен фокус.

Започва да доминира гордостта и огорчението. Тези, които са с Йоан, са инвестирали време и вероятно пари в това служение. Сега всичко, което правят, устояват и са придобили, е застрашено. Затова се запъват и противят на промяната, въпреки че самият им лидер заявява за Иисус: **Той трябва да расте, а аз да се смалявам.** (Той трябва да става все по-велик и по-велик,

а аз да ставам все по-малък и по-малък.). (Йоан 3:30).

Вижте как им отговаря Исус: **Нима сватбарите постят докато празнуват с жениха? Разбира се, че не** (Лука 5:34). Той изобличава религиозните им начини, като казва: „Защо трябва да постят, когато Синът на Бог е сред тях? Всичко, което е необходимо да направят, ако се нуждаят от нещо от Бог, е да дойдат при Мен“ (перифразирано)! Религиозното мислене ги кара да вярват, че са длъжни да си заслужат благоволенieto на Бог чрез постене и други религиозни дейности. Те гледат на постенето като на средство за достъп до Бог, което смятат, че ги издига над останалите, които не постят (или използват техните методи). Така се загнездва гордостта. Методът става по-важен от неговия първоначален плод.

Макар да има полза от постенето от храна, това не е начин да манипулираме Бог, а по-скоро има за цел да ни постави в позиция, в която по-добре да чуваме това, което говори Той. Защо тогава учениците да постят, ако искат да чуят Бог, когато Той е право пред тях? Вижте отново Лука 5:34-35: **Исус им каза: Можете ли да накарате сватбарите да постят, докато е с тях младоженецът? Ще дойдат обаче дни, когато младоженецът ще се отнеме от тях; тогава, през ония дни, ще постят.**

Той не казва, че те може и да постят през онези дни. Казва, че те ще постят. Тези мъже говорят единствено за въздържане от храна в пост, докато Исус им говори за един по-различен пост. Забележете, че този пост ще бъде в дните, когато Младоженецът е отнет. Говори за пост от Неговото изявено присъствие, не само пост от храна. Знаем това, защото Той продължава и обяснява това с притчата, която им разказва. Не забравяйте, че едно от определенията за пустиня е отсъствието (липсата) на осезаемото присъствие на Бог.

Вижте притчата, която им дава, за да обясни казаното:

Никой не налива ново вино в стари мехове; иначе новото вино ще пръсне меховете, и то само ще изтече, и меховете ще се изхабят (Лука 5:37).

В Библията виното е символ на Божието присъствие. Па-

вел казва в Ефесяни 5:18: **Не се опивайте с вино, следствието от което е разврат, но изпълвайте се с Духа.**

Ние трябва да се изпълваме с виното, което е Божието присъствие! Новото вино е свежото действие на Неговия Дух.

Нека набързо повдигна отново този важен въпрос. Спомняте ли си колко чудесно беше, когато за първи път се изпълнихте с Духа? Божието присъствие беше сладко и силно. Всеки път, когато се молихте, Неговото присъствие незабавно се появяваше и вие усещахте Неговата близост през целия ден. Понякога в църква само стояхте и плачехте, защото Той беше толкова близо.

Докато един ден, след доста време, забелязахте, че вече не усещате Неговото присъствие толкова реално. Вие все още се молихте както сте свикнали, но сега вече се чудите: „Боже, къде си?“! Стигнали сте до пустиня!

Има причина за пустинята или за поста от Божието присъствие. Бог ви подготвя да бъдете новите мехове за вино. Не е възможно да налеее ново вино, което е свежото действие на Божия Дух, в стари мехове.

Меховете за вино по времето на Исус представляват торби, изработени от овчи кожи. Когато за първи път наливат вино в тях, кожите са гъвкави и меки. Разтягат се лесно и се поддават на разпъването без съпротивление, докато обемът на виното се разширява. С годините обаче атмосферата в Близкия изток изсушава меховете и те стават чупливи и твърди. Ако в този момент се излее старото вино и се налее ново, кожата не може да понесе нито тежестта на новото вино, нито ферментирането, защото тя е твърда, чуплива и лесно се пука и къса. За да се справят с този проблем, старите мехове за вино се накисват във вода за няколко дни и след това се мажат обилно със зехтин. Това възстановява гъвкавостта и еластичността на меховете.

Това е преобраз на случващото се с нас, защото ние сме меховете за новото духовно вино. Призвани сме да бъдем приносители на Божието присъствие. Ако станем по-меки, Бог може да ни употреби според целите Си. Ние не живеем в небето; живеем в тленна среда, наречена света. Ето защо, умовете ни трябва да бъдат обновявани. За да поддържаме

меха си еластичен – готов винаги да поеме новото вино – ние трябва да бъдем потопени в Словото на Бог. Павел пише в Ефесяни 5:26: **За да я (църквата) освети като я очисти (Исус) с водното умиване чрез Словото.** Търкането на меховете за вино със зехтин за нас е времето, прекарано в търсене на Бог в молитва. Когато прекарваме време с Бог в Неговото Слово и в молитва, умът ни се обновява и ние повече не сме закостенели и вкопчени в собствените си начини и методи.

За да възобновите един стар мех за вино, най-напред трябва да излеете старото вино! Това означава да няма никакво вино в съда – никакво осезаемо присъствие на Бог! Значи пост от осезаемото присъствие на Бог или както го наричаме непрекъснато – сухо и пусто време! В такъв сезон вие се подготвяте за промяната!

Защо Бог отстранява осезаемото Си присъствие? За да ви подразни? Не, макар да става така! А може би иска да ви остави настрана, докато не Му потрябвате! Не! Причината, поради която Той оттегля присъствието Си, е за да ви накара да Го търсите още по-усърдно. Търсенето ви прави отново гъвкави и меки. Хората, които стават закостенели и не се поддават на промяната, са тези, които са престанали да търсят Бог. Те се заравят в собствените си методи. Фокусират се върху формулите, които сами са създали от предишни истински преживявания.

Точно такава е състоянието на мъжете, които следват Йоан Кръстител. Те са привързани към него, защото могат да видят Господ да работи мощно чрез него. Но вместо да продължат да напредват към небесната награда на познаването на Бог отблизо, те стават закостенели в своите вярвания и методи.

При всяко действие на Бог се ражда свежо поучение. Именно поучението и здравата доктрина са едни от средствата за приближаването ни до сърцето на Бог. Но ако ние сме забили фокуса си върху поучението или самата доктрина, в даден момент това може да ни доведе до религиозно робство, легализъм или грешка, или може би до всичко това заедно.

Не можете да опознаете Бог чрез закостенял метод на поклонение, но много християни несъзнателно се поддават на този начин на живот. Те установяват свои определени мо-

дели, стъпки, правила на поклонение. А когато най-накрая имат достатъчно знание, за да бъдат пример за християни, те спират да търсят и се примиряват с моделите и традициите, които сами са развили. И се чувстват празни, при все че са убедени, че живеят според пълнотата на Евангелието.

Еремия 29:12-13 казва:

Тогава ще извикате към Мене и ще отидете и ще Ми се помолите; и Аз ще ви послушам. И ще Ме потърсите и ще Ме намерите, като Ме потърсите с цялото си сърце.

Молитвата сама по себе си не е достатъчна, за да Го намерим. Много са хората, които са вързани в религиозни формули и се молят посветено и продължително. Бог казва, че в нашите молитви трябва да Го търсим усърдно. Ясно показва тук, че търсене ще има, но то трябва да е много повече от рутинно усилие. Нужно е страстно желание и преследване на Неговото сърце. Точно затова Бог казва в Евреи 11:6: **А който иска да дойде при Него, трябва да вярва че (Той) съществува и че Той възнагражда онези, които усърдно Го търсят.**

Нека погледнем отново думите на Исус:

Никой не налива ново вино в стари мехове; иначе новото вино ще пръсне меховете, и то само ще изтече, и меховете ще се изхабят. Но трябва да се налива ново вино в нови мехове. И никой, след като е пил старото вино, не иска ново, защото казва: Старото е по-добро (Лука 5:37–39).

Никой човек, който е свикнал със старото вино, не може незабавно да пожелае новото вино. Ключовата дума тук е „незабавно“, защото ние сме човешки същества с навици и следваме определени модели на поведение. Бог трябва да разчупи тези зони на комфорт като изпразни старото вино и ни позволи да преминем през пустинно време на подготовка без никакво вино, за да можем да ожаднеем за новото вино. Когато човек е жаден и няма какво да пие, едва ли ще се оплаква: „Не искам това ново вино, искам си старото.“ Ако

копнеете за присъствието и силата на Бог, вие ще бъдете отворени за свежото действие на Божия Дух в живота ви. Ще бъдете като Давид, който в своята пустиня казва:

Боже, Ти си мой Бог; от ранина Те търся. Душата ми жадува за Тебе; тялото ми копнее за Тебе, в една пуста, изтощена и безводна земя. Така съм се взирав в Тебе в светилището, за да видя Твоята сила и Твоята слава (Псалм 63:1–2).

Давид жадува за силата и присъствието на Бог. Поради това, когато се захваща с делото, за което е призван, той е гъвкав за нещата, които Бог желае, за разлика от цар Саул, който прави нещата по своя си начин, а не по Божия.

Друг престой в пустинята

Както споменах по-рано в тази глава, първото ми реално служение на поучение беше докато бях младежки пастор. Телевизионните предавания се оказаха огромен успех. Освен това водихме и евангелизаторско радиопредаване по второто най-популярно светско радио в региона. Всичко вървеше чудесно...

Тогава, докато се молих един ден, Божият Дух ми каза, че идва промяна: „Ще бъдеш отстранен от позицията на младежки пастор – каза Той. - И аз ще те изпратя по църкви и конференции в градове от източния бряг до западния бряг на Америка; от канадската граница до мексиканската граница; до Аляска и до Хаваите...“

Казах на Лиза какво ми е говорил Божият Дух и двамата запазихме всичко това в сърцата си, без да го споделяме с никой друг, освен с един приятел, който беше пастор в различен щат. Бог каза, че Той ще го направи и аз знаех, че ако наистина Той ми говори, тогава няма нужда аз да Му помагам да се случи.

Нищо не се случи повече от година. В този период на чакане, влизането в присъствието на Бог ставаше все по-трудно и по-трудно за мен, докато в един момент направо ми изглеждаше невъзможно. Прекарвах в молитви повече време отколкото всякога до сега, но като че ли нищо не се получа-

ваше. Освен това, първоначалното видение, което имах за младежкото ни служение, като че ли избледняваше (старото вино се изливаше). Колкото повече се молах, толкова повече видението губеше своето значение. Нищо не се беше променило външно, но вътрешно аз губех желание за това.

Прекарвах часове в молитви преди младежката ни служба и няколко пъти дори молих Бог да избере някой друг да проповядва. Отивах на службата и се чувствах празнен, но Божието присъствие слизаше като одеяло върху мен докато служех. Когато свърших и си тръгнах към нас, на средата на пътя Неговото присъствие си тръгваше от мен за още една седмица!

На всичкото отгоре, преминахме и през вътрешни и външни изпитания, каквито никога до този момент не бяхме преживявали. Започнах да се чудя да не би нещо да не е наред с мен, затова започнах да изповядвам всеки грях, за който можех да се сетя, че е възможно да съм извършил, но и това не облекчаваше моята сухота.

Един ден, докато се опитвах да разбера какъв точно грях съм извършил, Господ ми каза: „Не си в тази пустиня, защото си съгрешил! Тук си, защото те подготвям за промяната, която предстои.“

Той развиваше в мен характера, необходим, за да се справя с призива в предстоящата фаза от служението. Вижте какво се казва в Исая 43:18-19:

Не си спомняйте предишните неща, нито мислете за древните събития. ето, Аз ще направя ново нещо. Сега ще се появи; не го ли усещате? Да! Ще направя път в пустинята и реки в безводната земя...

По-късно в книгата ще ви разкажа как в Своето Си време Господ чудодейно ми разкри специфични детайли от „промяната, която предстои“. През цялото време, в най-трудните и предизвикателни дни в моята пустиня Господ се е подготвял да роди нашето служение в Америка и един ден в другите страни.

Приятели, Бог ще направи така, че старото ви вино да пресъхне, така че когато дойде новото, и изпитанията се стоварят заедно с новото, вие да не желаете да се връщате повече към старото.

6

НЕБЕСНАТА НАГРАДА

Някои хора се връщат назад към миналото и изразят всички неприятности, които някога са имали. После поглеждат към бъдещето и очакват, че ще имат дори и повече неприятности и се олюляват и залитат през целия си живот.

Д.Л. Мууди

Братя и сестри, аз не считам, че съм вече уловил, но едно правя – като забравям което е зад мене и се стремя силно към това, което е пред мене, спускам се към прицелната точка за наградата на Божието ми отгоре призвание в Христос Исус.

Филипяни 3:13–14

Апостол Павел е написал две трети от новозаветните послания и е обгрижвал много от новооснованите езически църкви. Неговото служение се разпростира по цял свят, но въпреки това в края на живота си той казва: “Не считам, че съм го постигнал.”

Той не е удовлетворен и няма да бъде, докато не стигне до края на своята надпревара и не получи небесната награда.

За да завършим своята надпревара и да получим награда, първото нещо, с което трябва да сме наясно в сърцата си, е че ние не сме успели да я постигнем и да се доберем до нея.

Ние не сме съвършени; трябва да продължим да се променяме и да растем. Моисей също е с невероятен призив, води народ от три милиона души, част е от чудотворните знамения и чудеса както никой друг в Стария завет. Бог казва, че Моисей е най-кроткият (отворен за поучение) човек по лицето на цялата земя. Той не смята, че е постигнал целта си, но продължава да напредва към финала на своята надпревара, за да получи небесната награда. За да можем да растем и да се променяме, ние трябва да бъдем отворени и да приемаме поучение.

Второто нещо, което трябва да направим, за да завършим своето участие в състезанието за Бог, е да забравим тези неща (победи и поражения), които са зад нас! Ето отново какво казва Бог в Исая 43:18-19:

Не си спомняйте предишните неща, нито мислете за древните събития. Ето, Аз ще направя ново нещо. Сега ще се появи; не го ли усещате? Да! Ще направя път в пустинята и реки в безводната земя.

Миналите провали, отхвърляне или грехове, ако размишляваме за тях, това ще ни попречи да продължим на-

пред в Христос. Така също и победите от нашето минало могат да ни дърпат назад. Ако се чувстваме прекалено уверени и сигурни в себе си и започнем да разчитаме на своите минали постижения, за да ни поддържат и доказват, ние ще пропуснем това, което Бог има за нас сега. Точно това казва Бог и в Исая 43. Предишните неща са били от Него, но за да можем да продължим напред и да постигнем онова, което Той възнамерява чрез нас, ние трябва да сме готови да оставим начините, по които Бог се е движил между нас в миналото. Ако не го направим, сме застрашени да се превърнем в стари мехове за вино.

Павел също набляга на тази истина:

Когато бях дете, като дете говорех, като дете чувствах, като дете разсъждавах; откак станах мъж, напуснал съм, което е детинско. Защото сега виждаме неясно, като в огледало, а тогава ще видим лице в лице; сега познавам отчасти, а тогава ще позная напълно, както и съм бил напълно познат (1 Коринтяни 13:11–12).

Едно дете не греши; то просто е незряло. Когато бях на пет години, целият ми свят бяха камиончетата „Тонка“ и „Лего“. Голямо постижение беше да науча азбуката. Гледах на живота през тъмно стъкло, защото не бях достатъчно зрял, за да се справя с по-сложните и големи аспекти от него.

Когато вече бях на осемнадесет, камиончетата „Тонка“ и Лего останаха в миналото ми. След годините на израстване, вече гледах на живота през не чак толкова тъмно стъкло. Нивото и капацитетът ми за разбиране се бяха разширили. Когато едно осемнадесетгодишно момче се държи като петгодишно, това би било неестествено. Колкото повече израстваме, толкова повече оставяме зад себе си или забравяме детинските начини и разбирания, които вече не са ни полезни, нито са функционални за нашите нужди или удоволствия.

Ключове за оцеляване в пътуването

#6 Списъкът с нещата, които да не правим

В пустинята, въз основа на онова, което ни казват Писанията за непростимото поведение на израилтяните, има няколко неща, които и ние не бива да правим по време на своя временен престой в пустошта. Всъщност това е добър списък за онова, което НЕ бива да правим по никакво време от своя християнски живот, но може би изкушението от тези грехове е по-голямо, когато сме затруднени в пустинята. Ето някои от основните неща:

1. Да пожелаваме страстно лоши неща. Когато сме в лишение, понякога си въобразяваме, че неправилните неща ще ни накарат да се почувстваме по-добре, и дори щастливи.

2. Да преследваме идоли. Това означава да се стремим към своите желания, когато знаем, че те са противни на Божието слово. Да посветим любовта си на нещо или на някого повече отколкото на Исус.

3. Да се поддаваме на сексуални изкушения и неморалност.

4. Да изпитваме Господ.

5. Да се оплакваме, оплакваме, оплакваме.

В първото си писмо до вярващите в Коринт, Павел споменава, че от неговите предци в пустинята ние можем да научим много затова как не бива да живеем.

Защото, братя и сестри, желая да знаете, че макар да са били бащите ни всички под облака... в пустинята..., пак към повечето от тях Бог не благоволи, затова ги измори в пустинята. А в тези неща те ни станаха примери, та да не бъдем похотливи за злото, както и те бяха похотливи (1 Коринтяни 10:1, 5–6).

Израилтяните плащат много голяма цена, затова нека се поучим от техния пример.

Приятели, в пустинята можете да откриете Божиите пътища и дори Неговото сърце, но трябва да бъдете упорити и в сърцето си твърдо да решите: „Боже, вярвам, че Ти си добър и ме обичаш, дори когато не усещам Твоята доброта и любов.“

По подобен начин, когато израстваме в нещата на Бог и се развиваме през етапите на живота, ние трябва да оставяме назад старите, незрели неща. Павел ни казва, че сега виждаме Божиите начини и Неговата слава неясно (замъглено), но ако преследваме небесната награда, ще започнем да виждаме все по-ясно, докато накрая видим Бог лице в лице. С други думи, ние ще Го познаваме така, както Той познава нас!

Каква е тази небесна награда, която Павел споменава? Отговорът дава в един предходен стих. Филипяни 3:10 казва: **За да позная Него, силата на Неговото възкресение и общението в споделянето на Неговите страдания, ставайки уподобен на Него в смъртта Му...** Небесната награда на Бог е да бъдем съобразени с образа на Неговия Син Исус Христос – да Го познаваме както Той познава нас! Докато не постигнем тази цел, не бива да бъдем удовлетворени и затова не бива никога да спираме да търсим сърцето на Бог.

Третото нещо, което трябва да правим, за да преследваме небесната награда, е да „се напънем да достигнем до прицелната точка“! Това напъгане говори за съпротивление или за натиск срещу усилията ни. Има силна съпротива на познаването на Господ.

Най-голямата заплаха за дявола е човек, съобразен с образа на Исус Христос и силите на мрака воюват против това по-силно от всякога. Когато вярващите се преобразяват в образа на Христос, те вече не живеят за себе си, а за Онзи, Който живее в тях. И тогава навлизат в едно по-изобилно и по-силно изразяване на своя живот в Христос. Точно заради това Павел казва, че за да Го познаваме, ние трябва да по-

знаваме общението в споделянето на Неговите страдания. Конкретното страдание на плътта, за което говори той, настъпва със смъртта към егото, което след това води до възкресения живот! Петър пише:

И тъй, понеже Христос пострада по плът, въоръжете се и вие със същата мисъл, че пострадалият по плът се е откъснал от греха, за да живеете през останалото в тялото време не вече по човешки страсти, а по Божията воля (1 Петрово 4:1–2).

Ако сме пострадали в плътта, ние вече не сме доминирани или съсредоточени върху собствените си пътища, преследвайки всичките греховни стремежи на този свят. Ние имаме Христовия характер, който работи в нас! Това е целта, към която трябва да се стремим.

Страдания с Христос

Какви са страданията на Христос? Мнозина погрешно разбират това, защото определени религиозни учения изкривяват библейския термин. Страданието не е някой да умре от болест, да му липсват пари да си плаща сметките... Не е да остава със седмици без храна, така че Бог да бъде раздвижен от неговото страдание. Страданието не е жертва – покорството е! Авторът на Евреи ясно показва какви са страданията на Христос:

Той, в дните на плътта Си, като отправи със силен вик и със сълзи молитви и молби към Онзи, Който можеше да Го избави..., ако и да беше Син, пак се научи на послушание чрез това, което пострада (Евреи 5:7–8).

Исус не донесе послушанието Си на земята; Той трябваше да се научи на него. Научи се на послушание чрез покорството на Своя Баща, тогава, когато по-лесно Му бе да не се покори. Исус не се опитва да угажда на човешките същества, а единствено на Бог. Той знае, че хората в дългосро-

чен план ще се облагодетелстват неимоверно от Неговото послушание. Петър определя истинската жертва като живот, съобразен с Божията воля, а не според човешките желания. (I Петрово 4:2).

„Страданията на Христос“ означава да постъпим по Божия начин тогава, когато умът ни, емоциите ни и всичките ни физически сетива ни подканват да изберем по-лесното, компромиса или удоволствието. Това се случва често в конфликта, с който се сблъскваме, когато Бог ни казва да тръгнем в определена посока, но приятелите, семейството, колегите и другите искат ние да поемем в различна посока. За жалост, като че ли най-силно съпротивление ни оказват хората, които са най-близко до нас. Класическият пример за това е когато Петър противоречи на Исус относно Неговата смърт и погребение:

Оттогава Исус започна да известява на учениците Си, че трябва да отиде в Ерусалим и много да пострада от старейшините, главните свещеници и книжниците, и да бъде убит, и на третия ден да бъде възкресен. Тогава Петър Го взе настрана и започна да Го мъмри, като казваше: Бог да Ти се смили, Господи; това няма да стане с Тебе. А Той се обърна и рече на Петър: Махни се от Мене, Сатана; ти си Ми съблазън; защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките (Матей 16:21–23).

Исус заявява пред учениците Си, че за да се покори на Бог, Той трябва да отиде в Ерусалим, да пострада, да бъде убит и да възкръсне на третия ден. Очевидно Петър не чува частта с възкресението от казаното от Исус, или е така разтревожен от това, че Исус говори за предстоящата Си смърт.

Почти мога да чуя мислите на Петър в този момент.

Чакай малко, та Ти си Месия (това тъкмо му е разкрито), от Теб се очаква да установиш Царството Си и да възстановиш Израил. Аз си оставих бизнеса, жената, семейството, за да Те последвам, изгубих толкова приятели, за да

вървя след Теб. Инвестирах толкова време в това. Сдобих се с репутация. Лидерите на синагогата Те смятат за луд; вестниците и списанията постоянно пишат статии за това колко си противоречив. Ти си най-горещата тема в социалните медии и повечето коментари за Теб са негативни. Мнозина установени теолози и лидери те смятат за еретик. А сега си ни заговорил за смърт. Това докъде ще ме докара? Всичкото това време, инвестирано в това да Те следвам, а накрая да не остана с нищо друго, освен с една лоша репутация...

След което Петър изръсва: „Не, Господи, не можеш да направиш това!“ (перифразирам).

Исус много бързо посочва, че мислите на Петър са егоистични и светски. Той не вижда нещата през очите на Бог. Светът е трениран от сатана („богът на този свят“ – II Коринтяни 4:4) да защитава собствените си интереси. Царството небесно е напълно противоположно. За да изпълним волята на Бог, ние трябва да се изправим срещу течението на културата, дори това да означава да застанем против „брат или сестра в Господа“, чието мислене е твърде повлияно от света. Петър не е нечестив човек, но неговия мисловен процес по този въпрос е съобразен със света, а не с Христос. Той се противи на промяната в собствената си перспектива за това как трябва да се случат нещата и до какъв резултат трябва да доведат.

Друг пример за това е народът на Израил, който отива да съгледа Ханаанската земя. Те са в пустинята повече от година, когато Бог казва на Моисей да изпрати мъже, които да разузнаят Обещаната земя, която Той иска да им даде. Моисей избира дванадесет лидери, по един от всяко племе. Двама от тях са Исус Навин и Халев.

Когато разузнавателният отряд се връща от съглеждането на земята, те дават противоречиви сведения за видяното и за това какви действия трябва да се предприемат. Десетима от мъжете докладват:

Хората обаче, които живеят в земята, са силни и градовете – укрепени и много големи; там видяхме още и Енаковите синове. Амаликчаните живеят в Южната земя; хетите, евусейците и аморейците живеят по планините; а ханаанците живеят при морето и край бреговете на Йордан... А мъжете, които бяха ходили заедно с него, казаха: Не можем да излезем против онези люде, защото са по-силни от нас. И зле представиха пред израилтяните земята, която бяха оглеждали, казвайки: Земята, която обходихме, за да я оглеждаме, е земя, която изпояжда жителите си и всичките хора, които видяхме в нея, са превисоки мъже (Числа 13:28–29, 31–32).

Халев и Исус Навин дават различни сведения:

Но Халев успокояваше народа пред Моисей като казваше: Да вървим напред незабавно и да я завладеем, защото можем да я превземем... Ако бъде благоволенieto на Господа към нас, тогава Той ще ни въведе в тази земя и ще ни я даде – земя, където текат мляко и мед. Само недейте въстава против Господа, нито се бойте от хората на земята, защото ние ще ги погълнем; защитата им се е оттеглила от тях; а Господ е с нас; не бойте се от тях (Числа 13:30; 14:8–9).

Всичките дванадесет мъже пътуват заедно, за да съгледат земята. Те виждат една и съща земя, едни и същи градове и хора. Защо тогава десет от тях се връщат и докладват едно, а двама се връщат и докладват точно обратното? Перспектива!

Бог казва за Халев и за Исус Навин, че те имат различен дух, защото те Го следват напълно (Числа 14:24). С други думи, те са се откъснали от собствените си човешки желания и са се предали на Божията воля. Те гледат през Божиите

очи, а не през перспективата на това да опазят себе си. Това е ключът за разбирането на факта, че десетима съгледвача виждат нещата по-различно от Исус Навин и от Халев. Тези десетима са по-загрижени за собствения си комфорт, сигурност и семейства, отколкото за Божиите желания. Животът им е воден от онова, което би повлияло на тях, а не на Царството на Бог. Те не осъзнават, че Бог никога няма да ги изостави и че ще ги направи успешни във всичко, което Той е поставил пред тях. Същото погрешно мислене имат и останалите от народа, защото те казват:

Тогава цялото общество извика с висок глас и народът плака през онази нощ. И всичките израилтяни роптаеха против Моисей и Аарон; и цялото общество им рече: Да бяхме измрели в Египетската земя! Или в тази пустиня да бяхме измрели! И защо ни води Господ в тази земя, да паднем от меч и жените ни и децата ни да станат плячка? Нямаше ли да е по-добре да се върнем в Египет? (Числа 14:2–3).

Народът на Израил гледа назад към „доброто старо време“ в Египет, когато стомасите им са пълни и имат някаква привидна стабилност. Макар да са роби в Египет, онова, което стои пред тях сега, им се струва далеч по-трудно отколкото робството. Всички те се съпротивляват на необходимата промяна. Намират някаква сигурност в това, че пустинята им е вече позната, въпреки че номадският им живот и консумираната храна далеч не са идеални. Заради това, те никога не стигат до Обещаната земя и не изпълняват волята на Бог за живота си.

Исус Навин и Халев обаче трябва да си наложат да продължат. Съпротивлението, което те срещат, идва от техните „братя“, които искат да им затворят устата: **Но цялото общество рече да ги убият с камъни** (Числа 14:10). Онези, които се противопоставят на Исус Навин и на Халев, са с необновен ум и все още се съобразяват и мислят, и виждат както го прави светът. Те са се вкопчили в своите си начини..., вкопчили са се в пустинното си мислене.

Апостол Павел, също като Исус Навин и Халев, казва, че той забравя задните неща, които са били преди и се стреми (впуска се) към небесната награда (Филипяни 3:14).

Погледнете отново казаното в Исаия 43:18-19 – думи, които със сигурност би трябвало да ни насърчат днес:

Забравете всичко това — то е нищо в сравнение с онова, което предстои да направя. Защото ще направя нещо ново. Не виждате ли, вече съм започнал! Не го ли виждате? Ще направя път в пустинята. Ще създам реки в сухата и безводна земя.

За жалост, дори и днес има много хора, които предпочитат да останат в „сигурността“ на своето робство, отколкото да се напънат да стигнат до свободата, удовлетворението и изпълняването на Божията воля за тях. Те се страхуват от промяната повече, отколкото от тяхното гнетящо ги, но познато обкръжение. Има други, които са доволни от нещата, които Бог някога е правил в миналото им и не желаят да напредват към нови предизвикателства. Бог действително е правил велики неща чрез тях, но те са разпънали своя лагер на равнината на предишните си успехи.

Покорството на Божията воля носи живот и свобода и е единственият начин, по който можем да намерим истинско удовлетворение. Въпреки всичко, напредването към небесната награда може да ви се струва невъзможно в настоящите ви обстоятелства. Чрез Исаия Бог казва, че Той ще направи нещо ново, но то ще „бликне (ще изникне) в пустинята“. С други думи, когато последваме Божия Дух, за да изпълняваме онова, което желае Той, ще се окажем в ситуация, която ще ни се стори невъзможна и пуста. Но както знаем, онова, което за хората е невъзможно, за Бог е напълно възможно (Лука 18:27). Защото от другата страна на настоящата ви пустиня е изобилният живот, там са победата и удовлетворението.

Затова, не бъдете като десетте съгледвача и всички останали, които не желаят да прегърнат Божиите желания и се противят на промяната, която щеше да ги освободи от

лишенията в пустинята. Вместо това, с увереност се устремете към обещаната земя на Божията небесна награда за вас!

БОЖИЯТА СУПЕРМАГИСТРАЛА

Изпитанието не е просто средство. То е Божието най-ефективно средство за израстването в нашия духовен живот. Обстоятелствата и събитията, които виждаме като провали, често пъти са нещата, които ни изстрелват във време на интензивно духовно израстване. Щом започнем да осъзнаваме това и да го приемаме като духовен факт от живота, трудността става по-лесно поносима.

Чарлз Стенли

Чуйте! Това е гласът на един, който вика: Пригответе в пустинята пътя за Господа! Направете в безводното място прав път (магистрала) за нашия Бог!

Исая 40:3

Колкото и изненадващо да ви се струва, пустинята е мястото, където Бог е разположил супермагистрала! Тук се приготвя Неговият път, пътят към възвишения и издигнат живот, съобразен с това как живее и мисли Бог.

В цялата човешка история малцина са следвали тази магистрала. Но Бог днес подготвя мнозина, които да минат по нея. Четем за това в Исая 35:6,8:

... Защото в пустата земя ще изблиknат води и потоци в пустинята... И там ще има друм (магистрала) и път, който ще се нарече Път (магистрала) на светостта...

Божията магистрала в пустинята няма никакъв всеизвестен номер като Магистрала I-95 или Път 66. Тя се нарича просто святост.

Едно от определения за *святост* е „състояние на чистота“. Исус казва, че **са блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога** (Матей 5:8). Исус няма да се върне за невята и нечиста Църква; ще се върне за Църква без петно или недостатък (бръчка).

Преди няколко десетилетия, когато все още бях млад мъж в началото на служение, Господ ми показа докато се молих един ден, че Той ще започне да пречиства живота ми. Аз толкова се развълнувах и казах на Лиза: „Бог ще премахне нечистотите ми“ и продължих да изброявам всичките нежелани неща, които Бог ще премахне от мен. (Възможно е и тя да е добавила някое и друго нещо, което аз бях пропуснал от списъка.)

През следващите три месеца не се случи абсолютно нищо. Всъщност нещата се влошиха в живота ми и аз се намерих в още по-голяма нужда от пречистване. Тогава се обърнах към Господ и Го попитах: „Защо лошите ми навици стават още по-лоши, а не се подобряват?“

„Синко – отговори ми Той – казах ти, че Аз ще те изчистя. Ти се опитваше да го направиш със свои сили, но сега ще го направя по Моя начин.“ Нямах никаква представа, че щях да се отправя към първата си пустиня, която щеше да продължи година и половина.

Неговите пътища и начини не са като нашите

В началото на моя живот като вярващ се запознах със служението на Т. Л. Озбърн. Доктор Озбърн беше успешен служител и автор, който заедно със съпругата си Дейзи имаше невероятно евангелизаторско и изцелително служение в продължение на няколко десетилетия по целия свят. Тяхното служение е довело десетки милиони до спасение.

Можете да си представите колко се вълнувах да се срещна с д-р Озбърн, когато той дойде в Далас, за да проповядва в нашата църква. Отгоре на всичко, тъй като работата ми беше да посрещам и настанявам гост-говорителите, аз успях да се запозная с него лично. Той беше невероятен. Когато бях с него имах чувството, че стоя до Исус.

Д-р Озбърн идва няколко пъти в църквата ни и ние станаме много близки. Той ми подари всичките учебници и книги, които е изучавал като млад мъж в подготовка за служението. Два пъти ми подари и много от своите дрехи (носехме абсолютно един и същ размер). С Лиза нямахме бюджет за официални дрехи по онова време, така че аз се възползвах от неговия гардероб. След тези посещения, той и Дейзи се превърнаха като майка и баща за двама ни с Лиза.

Години по-рано, докато аз все още работех в корпоративна Америка, по времето на една служба, на която проповядваше Озбърн, Святият Дух ми прошепна: „Един ден ти ще му служиш. Ще работиш за д-р Озбърн.“ В моя ум смяха, че това потвърждава желанието ми да бъда част от екипа му и че в бъдеще ще започна подобно евангелизаторско служение.

Междувременно, нищо не се случваше – аз все още си

бях в пустинята. Главният офис на служението на семейство Озбърн беше в Тулса, но те живееха в Орландо. Времето си течеше, а аз изпитвах невероятно вътрешно напрежение да започна моето служение, затова реших, че е време да се преместя в Орландо, за да съм по-близо до семейство Озбърн. Мислите ми течаха в две насоки. Най-напред, така ще стане пределно ясно за д-р Озбърн, че аз вече не служа в църква. Той беше мъж с безупречна почтеност. Знаех, че няма да ме наеме и така да ме накара да избира да напусна църквата. Затова го направих сам. На второ място, тъй като с Лиза щяхме да заживеем така или иначе в Орландо, сега вече можехме да станем част от служението им. И щом се преместим във Флорида, аз щях да бъда напълно достъпен за него.

Това беше малко прекалено – знам. Но толкова много исках да „помогна“ на Бог да ме постави в истинския ми призив.

Затова си уговорих среща с моя пастор в Далас, за да го информирам, че си подавам оставка и се местя в Орландо. Но вечерта преди въпросната среща ми се обадиха трима пастори от три различни града. Всеки един от тях, щом чуеше какво съм намислил да правя, ми задаваше един и същ въпрос: „Лиза в пълно съгласие ли е с теб?“

Но тя не беше. Няколко пъти ми беше казвала: „Джон, аз ще се покоря на твоето намерение, но не мога да кажа, че в сърцето си усещам, че това е правилното нещо, което да направим.“ Не обръщах особено внимание на коментарите й. Тогава си мислех: „Лиза просто не вижда добре нещата, а и след като аз съм главата на този дом, тя трябва да се подчини на моя избор.“ Колко незрели и глупави бяха мислите ми!

Когато и третият пастор се обади късно онази вечер и ме попита същия въпрос като другите двама, нещо в мен се съкруши. Очите ми се отвориха и видях, че всъщност аз се опитвам да помогна на Бог да изпълни Своя план, вместо да Го оставя да го направи.

На следващия ден с Лиза се срещнахме с моя пастор и съпругата му. Казах и на двамата защо съм поискал тази

среща, но че след трите разговора предишната вечер съм променил решението си. Те бяха изключително благодатни към нас и ни казаха, че все още искат да останем да работим с тях. Моето място и позиция все още бяха на мое разположение.

Тогава имах чувството, че от плещите ми падна огромен товар и сега вече бях готов да видя как Бог работи в наша полза. Нямах никаква представа, че процесът на моето очистване все още не беше приключил. Към мен се беше насочила следващата приливна вълна и тя щеше да се стовари в същия ден.

Шест часа след срещата с пастора и жена му, аз бях вкъщи и се преобличах, за да отида и да играя баскетбол с някои от колегите от църквата. Телефонът иззвъня. Беше Т. Л. Озбърн! Меко казано, бях шокиран.

По време на деветдесетминутния разговор той предложи и на мен, и на Лиза позиции в тяхното служение. Трябваше да помагаме и да пътуваме с тях по целия свят. Освен това щяхме да основем църква в Тулса, която да се превърне в прототип за основаването на други църкви. Целта след това щеше да бъде да започнем подобни църкви на места по целия свят, където те провеждат своите големи евангелизации.

Постоянно си мислех по време на дългия телефонен разговор: „Еха, Татко, знаех, че ще се намесиш, но съм удивен колко бързо го направи!“ Трудно е да предам с думи хем шока, хем вълнението, които изпитвах докато говорехме по телефона с Озбърн. Бях сигурен, че това е изходът от пустинята, който очаквах от толкова дълго време. Бях така щастлив, че имах чувството, че мога да подскоча чак до тавана. След като затворих телефона излязох, за да благодаря на Бог, но тогава усетих сякаш знак на колебание в духа си. Беше като едно дискомфортно, гложещо чувство дълбоко вътре в мен.

Помислих си: „Не, Боже, не, не, не. Не можеш да направиш това! Ти си ми обещал преди толкова много време, че ще работя за Т. Л. Озбърн! Не можеш да кажеш „не“ на това!“

Но усещането вътре в мен не си тръгваше. Три дни опитвах много упорито чрез молитви да се отърва от това нещо, да го накарам да си отиде... „Боже, дай ми радост за това решение!“ – виках към Него аз. Но Лиза имаше същото неспокойно усещане, въпреки че и тя много искаше да работи за семейство Озбърн.

Накрая обаче избрах абсолютно да не повярвам, че това колебание може да бъде от Бог (поредното незряло и дори опасно действие от моя страна). И с Лиза отлетяхме за Оклахома, за да идем на интервю и всичко като че ли се нареждаше много добре. Семейство Озбърн официално ни предложиха позициите и ни представиха на целия си екип по време на своето тържество за Рождество.

Върнахме се в Далас и аз си подадох оставката от позицията в църквата. Но онова чувство вътре в мен не си тръгваше. Прекарвах часове в молитви и продължавах да бъда неспокоен. Опитвах се да прогоня това некомфортно усещане чрез още по-дълги молитви. Нищо не се променяше.

Накрая казах на Лиза: „Не знам какво точно става, но нещо не е наред.“ Тя се съгласи: „Нещо не е наред и според мен.“

Обадих се на д-р Озбърн и му казах как се чувствам. Той предложи: „Нека се съберем всички заедно и поговорим за това.“ Качихме се на първия самолет за Тулса и след като говорихме два часа, д-р Озбърн каза: „Предложихме ви тази позиция, защото много ви обичаме и знаем, че и вие ни обичате. Започвам обаче да мисля, че може би това не е от Бог.“

„И аз не разбирам, но мисля, че си прав“ – отговорих аз. Не можех да повярвам какви думи излизат от устата ми. Мобилизирах всичко в себе си, за да изрека тези думи. Та това беше мечтата на живота ми – да работя за Т. Л. Озбърн.

По онова време имах обичая да излизам рано сутрин и да се моля час и половина – два. Но след това разочарование, свързано с моя герой д-р Озбърн, поне две седмици почти не се молих, когато сутрин излизах рано. Сякаш можех един-

ствено да плача. Всичко, което правих, беше да преговарям случилото се през последните няколко месеца с огромно недоверие. Скръбта в мен беше неопишуема. Все едно оплаквах смъртта на любим човек. След две седмици в такова състояние бях навън, където никой не можеше да ме чуе и с цяло гърло извиках: „Защо?! Защо поиска от мен да се откажа? Преди шест години Ти ми говори и ми каза, че ще работя за него. Защо?!”

Никога няма да забравя какво ми отговори Господ: „Защото искам да видя дали служиш на Мен или на своята мечта.“

Бях стъписан.

После добави: „Точно затова накарах Авраам да постави Исаак на олтара, защото исках да видя дали любовта му към Мен е по-малка отколкото към обещаното благословение, което му дадох. Така щях да проверя дали той Ми служи, за да постигне мечтата си или се доверява на Мен повече от всичко.“

Сякаш всеки въпрос, с който се борих през последните няколко седмици, получи своя отговор в Неговите думи. И за първи път през последните осемнадесет месеца изпитах невероятна радост в духа си. Сякаш животът ми се преоткри и аз разпознах колко благословен съм в този момент. Осъзнах, че съм женен за красива жена. Осъзнах, че имаме невероятно малко бебе. Влюбих се отново в жена ми, заедно с моя син. Проумях, че ние живеем в чисто нов апартамент, който е само на тридесет крачки от красив басейн и в повечето време имахме ясни и слънчеви дни. Бях изгубил представа за всичко това, защото бях така погълнат от напрежението на служението – или поне на това, което аз смятах, че трябва да правя, за да бъда угоден на Бог.

Сега, когато се обръщам назад, осъзнавам, че когато Бог ми е казал, че ще работя за Т. Л. Озбърн, аз вече имах тази привилегия, служейки му много, много пъти във времето, когато е идвал в нашата църква в Далас.

Ключове за оцеляване в пътуването

#7 Избирайте приятелите си внимателно

Може би това не бива да ни изненадва, но често пъти нашите най-ярошни критици и опоненти са хората, с които сме смятали, че сме от един отбор. Често гонението идва от някого, когото вие сте смятали за свой приятел.

Пустинята може да включва действително гонение и ние трябва да сме наясно, че гонението е нещо, което трябва да очакваме, ако следваме Христос. Апостол Павел казва: **Но и всички, които искат да живеят благочестиво в Христос Исус, ще бъдат гонени** (II Тимотей 3:12). Гонението е част от процеса на пречистване. Но кой би могъл да бъде гонител? От една страна, това са самозванците – тези, които са се промъкнали между Божиите хора, представят се за вярващи, когато всъщност изобщо нямат сърце за Бога. Точно затова Павел говори за Яний и Ямврий, които се съпротивляват на Моисей. Това са хора в събранието на Господ, а не аутсайдери.

Павел описва някои от гоненията и опасностите, с които се сблъсква и ни казва, че някои от страданията, които преживява, са от „лъжебратята“ (II Коринтяни 11:26).

В пустинята е от полза да имате приятели, които ви обичат и са загрижени за вас, хора, които да говорят Божията воля в живота ви. Не са ви нужни критици и такива, които да ви насърчават да не се покорявате на Божията воля, както правят съпругата и приятелите на Йов, например. Нямайте нужда и от лъжливи пророци, които да ви ласкаят, когато имате нужда от благочестива корекция. Нуждаете се от такива, които ви обичат и говорят Божията мъдрост в живота ви.

И се пазете – ако някой започне да ви критикува и да ви обвинява, че вие сте виновни за тази пустиня, такъв човек не може да е истински приятел. Святият Дух е Този, Който ни изобличава за греховете ни и често използва някой друг, за да ни помогне да видим своята грешка и да

се покаем. Но постоянните обвинения, които не ви дават никаква надежда, са родени и мотивирани от врага. Затова – пазете се!

Сега вече нямах работа. Върнах се в църквата, с наведена глава, за да разбера дали ще мога да си върна старата работа. Спомням си как погледнах към моя приятел, който беше един от помощник-пасторите и казах: „Чувствам се толкова нищожен, че мисля, че мога да мина прав под затворената врата.“ Това бяха точните ми думи. Бях разказал на всички как ще работя за д-р Озбърн и Дейзи. Пасторът ни дори го обяви от амвона, а сега нищо такова не се случваше.

Църквата много щедро ми предложи работа на непълен работен ден. Продължих да служа там още осем месеца. Тогава се случи онова, което Бог беше приготвил за мен – следващата фаза от Неговия призив. Бях поканен да се присъединя и да стана част от една от най-бързо растящите църкви в Америка. Да бъда техен младежки пастор. Случи се чудотворно. И двамата с Лиза знаехме, че това е врата, която Бог ни отваря. И сега аз имах нов живот и свежо видение, защото бях приготвен мях за тази нова позиция, мях, който може да понесе това свежо, ново вино.

Пътят на очистването

Векове наред, всъщност откакто Исус си тръгна от тази земя, Неговите последователи се опитват да придобият святост чрез собствените си способности. Всъщност, цели църковни деноминации са се родили в резултат на безплодните им опити да бъдат чисти. И всичко, което сме постигнали по този начин, е да се поробим сами под робството на легализма, защото светостта е дело на Божията благодат, а не външно ограничение на плътта.

Бог дава благодат на смирените, а не на горделивите. Горделивият човек смята, че светостта може да се постигне без помощта на Бог като се следват писани насоки, правила и постановления. Смиреният човек знае, че това е безрезул-

татно и разчита на благодатта (силата) на Господа. Близкото взаимоотношение с Бог е чисто, защото единствено чрез такова общение човек може да получи силата да спазва законите, написани в сърцето.

Много от нас са опитвали да придобият святост като се подчиняват на буквата на закона на Новия завет или на свои убеждения, които нямат нищо общо с Писанията, и са се проваляли неимоверно. Също като юдеите, които неуспешно опитват да се спасят чрез спазването на буквата на закона, така и ние не можем да ходим в святост, ако само спазваме тези правила. Мнозина ограничават себе си с легалистични идеи за определени модели на поведение или действия. Всички тези външни ограничения са установени в опит да се постигне вътрешна чистота.

Бог обаче не търси външна форма на святост. Той иска вътрешна промяна на сърцето, защото чистото сърце ражда чисто поведение. Исус казва в Матей 23:26: **Първо почистете вътрешността на чашата и блюдото (сърцето), та да бъде също и външността чиста.**

Ако сърцето ви е чисто, вие няма да искате да се държите по начин, който не отдава почит на Исус. Ще стоите далеч от порнографските сайтове в интернет, няма да носите провокативно облекло. Един мъж или жена могат да се хвалят как никога не са се развеждали, но в същото време да пожелават в сърцето си някой колега в офиса или от време на време да гледат порнография в мрежата. Нима това е святост?

Ако сърцето ви е чисто, един компютър или смартфон няма да ви накара да търсите в мрежата материали, които не служат за вашето изграждане. Самите технологии не са нещото, което ви прави нечисти. Онова в сърцето ви определя какви сте. Ако сърцето ви е чисто, вие ще копнеете само за онова, за което копнее Бог.

Пустинята е пещта (тежкото изпитание), която Бог употребява, за да пречисти мотивите и намеренията ни. Бог е в процес на подготовка на сърцата ни преди Своето завръщане за Църквата Си. Бог издига поколение от хора, които ще показват Неговата слава, а не собствената си – народ,

създаден по Неговия образ, проявяващ Неговия характер:

А в един голям дом съдовете не са само златни и сребърни, но и дървени и пръстени; и едни са за почтена употреба, а други за непочтена. И така, ако някой очисти себе си от тези заблуждения, той ще бъде съд за почтена употреба, осветен, полезен на Стопанина, приготвен за всяко добро дело (2 Тимотей 2:20–21).

Забележете, че има два вида съдове – почтени и непочтени. Гръцката дума за непочтен – „атимия“, се превежда като „позор, укор, срам, подлост (мерзост)“. Гръцката дума за почтен – „тайм“, се превежда като „скъпоценен“. Бог казва: **Ако разграничиш скъпоценното от нищожното, ти ще бъдеш като Моите уста** (Еремия 15:19). Скъпоценното се извлича от нищожното чрез цялостно изчистване или освобождаване от нечистотите.

Малахия е старозаветен пророк, който много силно говори за новозаветните времена. Проблемът, с който се сблъсква той, е, че не е запознат с новозаветната терминология. Затова употребява термини като „левити“ и „свещеници“, за да обясни това, което вижда и което му е казано за новозаветните вярващи чрез Святия Дух.

Малахия пророкува, че Господ ще дойде в Своя храм (Своята Църква), преди да дойде за Своя храм. Целта Му е да я пречисти. Той пише:

Ще седне като един, който топи и пречиства сребро, и ще очисти синовете Левиеви, и ще ги претопи като злато и сребро, за да принасят на Господа принос с правда (Малахия 3:3).

Левитите са предшественици на „царското свещенство“ (I Петрово 2:9), които са последователите на Христос в Църквата. Тъй като Бог сравнява пречистването на свещениците с процеса на очистване на златото и среброто, полезно е да разберем какви са характеристиките на златото и на сребро-

то и как те се очистват. Ще поговоря само за златото, защото процесът на пречистване е подобен и при двата метала.

Златото има красив жълтеникав цвят, излъчващ лек метален блясък. Добива се на много места в природата, но винаги в малки количества и рядко в чисто състояние. Когато се пречисти, златото е меко, еластично и изчистено от корозия или други вещества. Ако златото се примеси с други метали (мед, желязо, никел), то става по-здраво, по-малко еластично и по-лесно корозира. Такава смес се нарича сплав. Колкото по-висок е процентът на другия метал, толкова по-твърдо става златото. Съответно, колкото по-малко са примесите в него, толкова по-меко и по-податливо на обработка е то.

Веднага можем да направим сравнението – чистото сърце пред Бог е като пречистеното злато. Чистото сърце е меко, нежно, по-податливо на обработка. Затова Святият Дух казва:

Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си както в преогорчението, както в деня на изкушението в пустинята... Но увещавайте се един друг всеки ден, докато още е „днес“, да не би някой от вас да се закорави чрез измамата на греха (Евреи 3:7–8,13).

Грехът е добавеното вещество, което превръща нашето чисто злато в сплав и закоравява сърцата ни. Липсата на мекота създава у нас загуба на чувствителността, което пречи на способността ни да чуваме Божия глас.

За жалост, такава е състоянието на толкова много хора днес, които имат вид на благочестиви, но сърцата им не са меки и не горят за Исус. Онази пречистваща любов за Бог е заменена с фригидна егоистична любов към себе си, която търси единствено собствените си удоволствия, комфорт и ползи. Въобразявайки си, че благочестието е средство за лични печалби (I Тимотей 6:5), те търсят единствено ползите от обещанията и несъзнателно или защото така им е удобно, изключват Онзи, Който дава тези обещания. В състояние на заблуда, те се наслаждават в нещата от този свят, очаквайки

да получат и самото небе! Но това не е нещото, което желае Бог:

Чисто и истинско благочестие (религия) в очите на Бог Отец ето какво е... да откажем да позволяваме на света да ни корумпира (замърсява) (Яков 1:27).

Исус ще се завърне за Църква, която е свята, без петно или бръчка или някакво подобно несъвършенство (Ефесяни 5:27), Тяло от хора, чиито сърца не са омърсени от света и неговите способности.

Друга характеристика на златото е неговата устойчивост на ръждата и корозията. Макар останалите метали да потъмняват под влиянието на атмосферните условия, чистото злато не реагира по същия начин. Месингът (жълтеникава сплав от мед и цинк), макар да прилича на златото, не реагира като него. Месингът лесно потъмнява. Външно прилича на златото, но не притежава неговите качества. В църквата е пълно с месингови съдове – такива, които външно приличат на златни, но са лишени от характера на златото. Единствено пречистващият огън може да разкрие разликата между двата. Малахия казва, че след очистването....:

Тогава отново ще направите разлика между праведен и нечестив, между онзи, който служи на Бога и онзи, който не Му служи (Малахия 3:18).

Нека поговорим още малко за пречистването на златото. По-високият процент на чужди вещества в златото го правят не само по-твърдо и трудно обработваемо, но и по-податливо на корозия и гниене. Примесите го правят по-лесно да се променя от атмосферните влияния на света, в който живеем.

Днес прийомите на света са проникнали и в Църквата. Повлияни сме от неговата култура и затова потъмняваме. В Америка църковните ценности са замърсени със светски. Мнозина са станали безчувствени и не могат да осъзнаят необходимостта си от очистване.

Малахия 3:3 ни показва как Исус ще усъвършенства (пречисти) Своята Църква от влиянията на света също както златарят очиства златото. В процеса на рафиниране златото се смила на прах и след това се смесва с вещество, наречено флюс. Двете заедно се поставят в пещ и след това се претопяват на много висока температура. Сплавите и нечистотите са привлечени от флюса и се издигат на повърхността. Златото, което е по-тежко, остава на дъното. После мръсотите или шлаката (като мед, желязо и цинк, примесени с флюс) се отстраняват.

Нега сега погледнем внимателно как Бог ни очиства:

И пак ще сложа ръката Си върху тебе и ще очистя шлака ти като с луга, и ще отделя от тебе всеки примес; и ще възстановя съдиите ти както по-преди, и съветниците ти както в началото. След което ще се наречеш Град на праведност, верен град (Исая 1:25–26).

Какъв е огънят, който Бог използва, за да ни очисти? Отговорът намираме в следния пасаж:

В което се радвате, ако и сега за малко време да скърбите (отчаяни) ако е потребно, в разни изпитания, с цел изпитването на нашата вяра, като е по-скъпоценно от златото, което гине, но пак се изпитва чрез огън, за да излезе за хвала и слава, и почест, когато се яви Исус Христос (1 Петрово 1:6–7).

Божият огън, чрез който Той ни пречиства, това са изпитанията и скърбите, които, разбира се, са основната тема на пребиваването в пустинята. Жегата на изпитанията отделя нашите нечистотии от характера на Бог в живота ни. Това потенциално води към святост (ще обясня след малко защо казвам „потенциално“).

Друга характеристика на златото е, че в най-чистата си форма то е прозрачно (може да се види през него като през

стъкло). ... **И улицата на града беше от чисто злато, прозрачно като стъкло** (Откровение 21:21). Когато човек бъде пречистен от огнените изпитания, той става прозрачен! Един прозрачен съд не принася никаква слава на себе си, но прославя онова, което съдържа в себе си. Самият той остава почти незабележим и по никакъв начин не възпрепятства проявата на съдържащото се в него.

Когато бъдем пречистени, светът ще започне да вижда Исус. Ако сме прозрачни, ако говорим истината, не се налагаме, държим на думата си, проявяваме достойнство, живеем без да имаме какво да крием, тогава хората в света ще Го виждат.

В Исаия това е още по-силно подчертано:

Ето, очистих те, но не като сребро; изпитах те в горнилото на скръбта. Заради Себе Си ще сторя това. Защото как да се оскверни името Ми? Да! Няма да дам славата Си на друг (Исаия 48:10–11).

Огньят или горнилото (пещта) на скръбта не е физически огън, като този, с който се пречиства среброто (или златото), което обяснява защо Той казва „но не като среброто“. Нашите изпитания са интензивното нажежаване, което отделя скъпоценното от нищожното.

Бог не отстранява тези неща против волята ни. Точно затова Павел казва във II Тимотей 2:21, че човекът, който иска да бъде чист, „очиства себе си“. Ако искате да се оправдате или да си намирате извинения и да продължавате да позволявате на недостатъците да ви дърпат назад, Бог няма да ви насили да се отървете от тях. Претърпяването на страдания няма да има никаква стойност (поради което преди малко написах „потенциално“). Очиштането по пътя на светостта е един постоянен, непрекъснат и често пъти болезнен процес. Но като знам до какво води той, аз го приветствам в живота си.

Авторът на Евреи казва: **Търсете... светостта, без която никой не може да види Господ (12:14)**. Исус казва: **Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога (Матей**

5:8). Давид, за когото се казва, че има сърце по Бога, вика към Него: **Как да осъзная всичките грехове, които се спотайват в сърцето ми? Очисти ме от тайните ми прегрешения** (Псалм 19:12).

Нека това бъде викът на сърцата ни. Ако поискаме от Бог да очисти сърцата ни, Той ще премахне тези нечистоти, скрити дори от собствените ни очи. Бог познава и най-дълбоките ни и съкровени мисли и намерения, дори ние да не ги знаем.

Насърчавам ви да се научите да разпознавате и да приветствате в живота си духовното време и сезоните на пустинята. Когато ви постигат огнените изпитания, не се гневете и не обвинявайте другите, а потърсете техния смисъл и цел. Изследвайте сърцето си и позволете на Бог да отстрани нищожното и мръсното от скъпоценното. Защото Той заповядва: **Бъдете святи, както и Аз съм свят** (I Петрово 1:16).

И помнете, очиштането укрепва това, което вече е добро, а очистиwa и отстранява само това, което ни прави слаби или ни опорочава. Приемете Неговото очиштане, за да можете да бъдете съдове за почтена употреба, способни красиво и ясно да изявяват Неговата слава.

ГРАДЕТЕ ДОБРЕ

Никоя звезда не блести толкова ярко колкото тази, която свети в полярното небе. Никоя вода не е толкова сладка, колкото тази, която извира в пустинята. И никоя вяра не е толкова скъпоценна, колкото тази, която живее и побеждава по време на трудностите. Изпитаната вяра носи опит. Никога няма да повярвате в собствените си слабости, освен ако не ви се наложи да минете през изпитания. И никога нямаше да опознаете Неговата сила, ако тя не ви е била необходима, за да ви преведе през трудностите.

Чарлз Спърджън

Защото тези, които живеят по плът, копнеят за плътското, а тези, които са духовни – за духовното.

Римляни 8:5

Характерът определя един мъж или една жена, а не помазанието. Именно в пустинята, където идва напрежение, където се покачва разочарованието и където мечтите изглеждат непостижими, се случва необходимото пречистване или оформяне на характера. Спомням си за време в пустинята, когато се борих, за да преодолеем силния си гняв. Споделих за това в предходната глава. И тогава попитах Господ: „Защо съм толкова гневен и сърдит на всички? Какво трябва да вържа или да изгоня от живота си?“

А Бог ми отговори: „Синко, не можеш да изгониш или да вържеш плътта, нея можеш само да я разпънеш!“

А сега, още по-раздразнен от преди, попитах: „Тогава откъде идва всичкият този гняв? Никога не съм се сблъсквал с него до сега, дори и преди да повярвам!“

„В теб е от години – отговори ми Той. - Просто е невидим, също като нечистотиите в твоя златен пръстен преди да бъде претопен в пещта, те са невидими. Но когато го поставиш в огъня, шлаката излиза на повърхността. И аз сега направих гнева ти видим за теб като те поставих в огнената пещ на изпитанието.“

Не бях съвсем сигурен какво да мисля за това, което Бог ми говореше. Затова Той добави повече детайли: „Можеш да обвиняваш съпругата си, можеш да обвиняваш колегите си, можеш да обвиняваш приятелите си, да обвиняваш напрежението от това, че имаш малко дете, да обвиняваш обстоятелствата си. Ако го правиш, този гняв ще си стои в теб и когато огънят намалее, гневът ти ще се свие наново дълбоко в теб, и тогава ще трябва да започнем целия този процес отначало. Но можеш и да се покаеш като кажеш: „Боже, съжалявам, отнеми този гняв от мен.“ Ако го направиш, тогава Аз ще взема Своя голям черпак и ще изгреба всичкия гняв от теб.“

Така и направих. Когато напрежението в огнената пустиня изкара моя гняв на повърхността, аз изповядах греха си, покаях се и Го помолих да го отнеме от мен.

Това е една от причините, поради които пустинята, колкото и тежка да е тя, е също и безценна и води до по-голяма радост в живота ни:

Затова, наистина бъдете доволни. Има чудесна радост пред вас, макар да трябва да изтърпите много изпитания за кратко време. Тези изпитания ще покажат, че вярата ви е истинска. Тя се изпитва така, както огънят изпитва и очиства златото, макар вярата ви да е много по-скъпоценна от златото. И когато вярата ви остане силна през многото изпитания, тя ще донесе голяма похвала, слава и чест в деня, когато Исус Христос бъде разкрит на целия свят (1 Петрово 1:6–7).

Пустинята е мястото, където се очистваме и се развива характерът ни. Именно в тази огнена пещ на скръб и гонение се създава истински богоугодна личност. Римляни 5:3–4 казва: **Нека също се радваме, когато се сблъскваме с проблеми и изпитания, защото знаем, че те развиват нашето търпение (устояване). А търпението развива силата на характера.**

Бог одобрява живота на Давид, защото той е мъж, който преследва сърцето на Бог, а не мъж, който преследва придобиването на царство! Цар Саул нито за миг не преминава през очистваща пустиня; затова остава нечист и несигурен. Давид обаче е пречистен в пустинята и Бог дори употребява Саул, за да го изпрати там!

Божиие пътища може да са неведоми и мистериозни, но Неговите планове са винаги добри!

Отсрочена мечта?

Пречистването може да бъде болезнено, няма да ви лъжа. Пустинята не е пътешествие до Дисниленд. Страданието е страдание и понякога ни застига по изключително болезнен начин.

Бог може да ви е показал мечти или видения за онова, за което Той ви е призовал да направите. Може да ви е говорил

за плановете, които има за вас. В пустинята изглежда така, сякаш колкото повече търсите Господ и Му се покорявате, толкова повече се отдалечавате от мечтата, която Той е вложил в сърцето ви.

Спомнете си Йосиф. Той получава сън, че ще бъде водач и дори братята и семейството му ще бъдат под негов авторитет. Но какво се случва след това? Той е хвърлен в ров от тези, които би трябвало да го защитават – по-големите му братя. Малко по-късно е продаден в робство в чужда земя. Можете ли да си представите шока, разочарованието и болката?

Почти е сигурно, че си е представял, че Бог ще се намеси чудодейно и ще го освободи много бързо. Но тези надежди постепенно избледняват, защото робството му не трае няколко месеци, нито дори няколко години, а продължава цели десет години. Това е много дълго време! И през цялото време той знае, че тези, които са го докарали до това положение, живеят свободно и се радват на успеха и богатствата на своя заможен баща.

Но какво прави Йосиф? Как реагира той в своя пустинен сезон! Опазва вярата си, служи и не забравя Божиите обещания. Той е верен, мъдър, усърден, работлив и в резултат постига добър успех.

Но изведнъж условията му отново внезапно ще се променят и този път ще станат още по-лоши. Съпругата на неговия господар е хвърлила око на Йосиф. Опитва се да го прелъсти да прелюбодействат не веднъж или два пъти, но многократно. При все това Йосиф се покорява на Бог и бяга от сексуалната неморалност всеки път. Накрая тя става толкова агресивна, че Йосиф буквално трябва да избяга, за да се изтръгне от лапите ѝ. Сега, презряна, тя го обвинява лъжливо точно в това нещо, което той отказва да направи. Той е осъден несправедливо и хвърлен в тъмница. (Обикновено, ако чужд роб нападне или се опита да изнасили жената на царски офицер, никога няма да може да види светлината отново.)

В затвора човек има много време за размисъл. Можете ли да си представите мислите, с които се бори Йосиф през

това време? „Служих вярно на Бог през целия си живот, а какво ме постигна? Оказва се, че без да съм виновен, съм хвърлен да гния в тази тъмница. Животът ми беше до тук! Нечестивите ми братя са свободни и се наслаждават на голямото изобилие на баща ни! В какво сгреших! Аз само споделих уж „дадения ми от Бога“ със с моите братя, а ето докъде ме докара това! Каква полза от това да служа на Бога?! Сякаш колкото повече Му се покорявам, толкова по-гаден става животът ми.”

И кой би се осмелил да обвинява Йосиф за подобни мисли? Те звучат толкова логично, нали?

Но един ден в тъмницата Йосиф се изправя пред своя най-голям тест в пустинята. Бог му изпраща двама мъже, виночерпец и хлебар. И двамата са сънували сънища, които са ги смутили и те търсят някой да ги разтълкува. Ако Йосиф до това време е изгубил вярата си в Бог и в Неговите обещания, за него щеше да е много лесно да си остане погълнат от самосъжаление и да ги разкара. Той лесно е можел да каже: „Сънувал си снощи, значи? И аз някога сънувах и имах мечта. И мислех, че е от Бог. Но ето каква е истината – сънищата не се сбъдват. Сънищата са безсмислени, напразни и подвеждащи. Така че, ако обичате, оставете ме на мира!“ И ако Йосиф бе направил подобно нещо, той щеше да си остане в пустинята за дълго време, може би дори до края на дните си. Той щеше да пропусне своя билет към свободата (виночерпецът по-късно разказва на царя за способността на Йосиф да тълкува сънищата, което води до освобождаването му от затвора и до неговото повишаване). Ако Йосиф се самосъжालява в онзи момент, той би умрял в тъмницата като един огорчен, циничен и безнадежден мъж – изразяващ по различни начини, че Бог не е верен и че Той не пази обещанията Си.

Не така постъпва той. Йосиф прогонва мислите и логиката, които са противоположни на неговото лично обещание от Бог и избира да послужи на виночерпеца и на хлебаря. Той остава постоянен в покорството си към Бог. И какво следва? В крайна сметка, той е освободен и повишен и само в рамки-

те на един ден той става втори по чин след Фараон!

Девет години, след като Йосиф е повишен в лидерска позиция, силен глад принуждава братята му да дойдат в Египет и да застанат пред него. Йосиф не избира отмъщение, както биха постъпили повечето хора. Защото сега той има характера на истински лидер на Царството. Той прави добро на онези, които са му сторили зло. Той не е огорчен човек, а мъж, пълен с вяра, любов и простителност към онези, които някога са го предали. Псалмистът пише за Йосиф:

Изпрати (Бог) пред тях човека Йосиф, който бе продаден като роб. Стегнаха в окови нозете му; притиснаха душата му в желязо, докато дойде време да се изпълни думата Му, защото словото Господно го изпитваше (Псалм 105:17–19).

Единствен Бог знае определеното време, в което Неговото лично обещание към Йосиф ще се изпълни (повече от двадесет години след съня). Пустинята изковава в него характер, който да изгради живота, семейството и лидерската му позиция подобаващо. Ключът към всичките му успехи е неговият почитаем страх към Господа. Без значение от своето положение, Йосиф говори, действа и се покорява на Божието слово.

А вие? Както вече споменах, възможно е Бог да ви е показал мечта или видение за онова, за което ви е призовал. Може да ви е говорил за планове, които има за вас. Но точно както и Йосиф, вие преминавате през пустиня и ви се струва, че колкото повече търсите Господ и се покорявате на Неговото Слово, толкова повече се отдалечавате от мечтата, която Той е поставил в сърцето ви.

Може би сте гледали как другите, дори и тези, които са били против вас, се издигат в служение (или в някоя друга област от живота), докато вие като че ли вървите в обратната посока на дадената ви от Бога мечта. Възможно е да правите всичко, което знаете, че трябва да правите, но въпреки това видението да не се превръща в реалност.

Възможно е край вас да има други, които са плътски и

изобщо не търсят Господ, но те да се издигат и ви се струва, сякаш преуспяват. Те са тези, които получават финансови и социални „благословения“. Може да има и хора, които напредват в живота, защото ласкаят или манипулират другите. Може да има и такива, които постъпват непочтено, постигат успехи чрез лъжи и измами и въпреки това да изглежда сякаш те са благословени, а вие също като Йосиф сте в окови в тъмницата на Фараон.

И какво правите вие? Оплаквате ли се? Мрънкате ли? Вижте какво казва Бог:

Вашите думи са били безочливи против Мене – казва Господ. А вие казвате: Какво сме говорили против Тебе? Вие казахте: Напразно служим на Бога. Каква полза, че сме пазили заръчаното от Него и сме ходили с жалеене пред Господа на силите? И сега ние облажаваме горделивите. Да! Злосторниците наистина успяват; даже тези, които изкушават Бога, се избавят (Малахия 3:13–15).

Какво говорят тук тези, които се оплакват? Те казват: „Каква полза от това, че сме се покорявали на Бог, защото ние до никъде не стигаме. Нечестивите – плътските, самозванците, а не ние, са тези, които се издигат, благословени са и преуспяват“ (това е от версията „перифразирано от Бивийър“). Бог нарича това ужасно и грубо говорене и гледа на него като насочено пряко против Него Самия. Казано по-просто, това е мрънкане и оплакване.

Оплакването е това, което попречи на народа на Израил да влезе в своята Обещана земя. Защо оплакването е оскърбление за Бог и защо то среща строго осъждане? Защото по един индиректен начин мърморенето говори на Бог: „Не ми харесва какво правиш Ти в живота ми и ако аз бях на Твое място, щях да го направя по по-различен начин.“ Оплакването е израз на абсолютна липса на почит към Него.

Така Бог разбира кой ще търси Него и кой ще търси ползите и богатата от Него. Първите са твърдо решени в своето преследване на Бога, а вторите се оплакват всеки път, кога-

то нещата не са правилни в техните очи. Това, което някои хора наричат благословения и това, което в действителност са благословенията, са две напълно различни неща. Някои благословения може да не траят дълго, ако отношението ви (сърцето) не е правилно. Към онези, които са с егоистични мотиви и се оплакват, вижте какво казва Господ, че ще направи с тях и с техните благословения:

И сега, ето заповедта, която се дава на вас, свещеници (оплакващи се вярващи)! Ако не послушате и ако не вземете присърце да отдадете слава на името Ми, казва Господ на силите, - тогава ще пратя върху вас ужасно проклятие и ще прокълна благословенията ви. Дори вече ги проклев, понеже не вземате това предупреждение присърце (Малахия 2:1–2).

Нашата награда или наследство не се състои от неща или от притежания. Наследството ни е сам Господ!

Езекиил 44:28 казва: **А колкото за наследството им, Аз съм наследството им... защото Аз съм притежанието им.**

Много християни днес са свалили погледа си от истинското си наследство и вместо това са обърнали очите си към материални неща или притежания – може би дори добри неща, които са дадени от Бога. Също като онзи син, който повече се интересува от това, което може да му даде неговият баща, отколкото от това да общува с него. Имам четирима синове и обичам да им давам неща. Но сърцето ми би било съкрушено, ако единствената причина, поради която ми обръщат внимание, е за да получат от мен нещото, което искат. Вижте какво продължава да казва Малахия:

Тогава боящите се от Господа говореха един на друг и Господ внимаваше и слушаше; и написа се възпоменателна книга пред Него за онези, които се бояха от Господа и които мислеха за името Му (Малахия 3:16).

Това са хората, които преминават през същите условия като „оплакващите се“, но приоритет за тях е не позицията, признанията или вещите. Те търсят сърцето на Бога! Желанието да Го познават ги изгаря. Можете да разговаряте с тях за социални или бизнес неща, но сърцата им горят, когато говорите за Господ или за онова, което говори Той.

Това са хората, за които Лука казва: „Тогава те си казаха един на друг: **Не горяха ли сърцата ни вътре в нас, докато Той говореше с нас по пътя и ни разясняваше Писанията?** (Лука 24:23). Техните желания са фиксирани върху нещата от Духа. Техните думи са: „Искам да Го познавам; искам да съм Му угоден; Гладувам и жадувам за Словото на Господ; искам да Го радвам, защото Той е източникът на моята радост.“ Това е най-важното. Тяхната първа любов е сам Исус, а не позициите, статуса или притежанията.

Тяхното поведение не се променя, независимо дали са посред пустинята или проповядват на милиони.

Защото сме съработници на Бога, като вие сте Божия нива, Божие здание. Според дадената ми Божия благодат, като изкусен строител, аз положи основа; а друг гради на нея. Но всеки нека внимава как гради на нея (1 Коринтяни 3:9–10).

Трябва да обръщаме особено внимание на това как градим своя живот! В Писанията построяването на сграда символизира изграждането на нашия живот и служение на Царството. Ние принадлежим на Бог, защото сме Негово здание:

... Исус Христос, който бе верен на Онзи, Който Го постави както беше и Моисей в целия Негов дом. Понеже Той се удостои със слава, по-голяма от Моисеевата, както този, който е построил къщата, е на по-голяма почит от самата къща. Защото всяка къща се строи от някого; а Този, Който е сътворил всичко, е Бог (Евреи 3:1–4).

Забележете кой гради къщата – Господ. Не е силата на нашата плът. Всичко, което Бог изгражда, остава; а онова, което ние градим, не е трайно. **Ако Господ не построи дома, напразно се трудят зидарите** (Псалм 124:1). Онова, което човек гради отделно от Бог – било то живота си, дома си, или дори служението си – няма да устои.

В Битие 11:4 виждаме пример за това: **Елате и нека си построим град, и кула, чийто връх достига до небесата; и да си спечелим име...**

Какъв е мотивът на тези, които изграждат Вавилонската кула? Те искат да постигнат собствените си мечти, да издигнат своята постройка за собствена слава. Те искат да бъдат като Бог, но напълно отделени и независими от Него. Този тежен стремеж удовлетворява техните желания и тяхната воля, но не и Божията. Изграждането отделно от Бог никога не дава добри резултати, защото без значение колко благородно е намерението, без Бог то е само едно суетно и безполезно упражнение. Именно заради това сме предупредени:

... Но всеки нека внимава как гради на нея... И ако някой гради на тази основа (която е Исус Христос) със злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама, на всеки работата ще стане явна каква е. Защото Господният ден („кой може да устои на деня на Неговото идване“) ще я изяви, понеже тя чрез огън се открива; и самият огън ще изпита каква е работата на всеки (1 Коринтяни 3:10–13).

Златото, среброто и скъпоценните камъни символизируют граденето по Божия начин. Дървото, сеното и сламата представляват собствените ни методи на градене чрез скиците и плановете на света. Тези стихове само за съда в небето ли говорят? Не! Те описват Неговото слизание в храма (Малахия 3:16–4:1 и 1 Коринтяни 3:16–17). Той ще дойде като огън, който или ще погълне дървото, сеното и плевата, или ще очисти златото и среброто. Затова продължава и казва: **А този, на когото работата изгори, ще претърпи загуба; а сам той ще се избави, но тъй, както през огън (15 стих).**

Ако градите своя живот, бизнес или служение с тухлите, които сами си изработвате, като силата на собствения ви характер или светските програми и техники..., ако градите чрез манипулиране или контролиране на хората чрез заплахи..., ако ласкаете или се подмазвате на другите, за да се сдобите с желаната позиция..., ако докато градите събаряте другите с критики и клюки..., тогава всичко, което сте придобили по този начин, ще бъде изгорено и изгубено.

Мнозина изтъкват себе си, използвайки измамни прийоми и дори дръзки лъжи, за да получат изгоди. Но и това ще изгори! Никой да не мами себе си... Ако някой между вас се мисли за мъдър според стандартите на този век, нека стане глупав, за да може да се превърне в мъдър... Защото мъдростта на този век е безумие за Бога (I Коринтяни 3:18-19).

В очите на Бога всяка една област от живота ви, в която мотивите ви са търсене на лични изгоди, се счита за дърво, сено и плява. Независимо от това колко много може да изглежда, че е в полза на другите или че е направена в името на Господа, дори че е някаква жертва... всичко това ще изгори.

Основен фокус на светската мъдрост е егото. **Но ако имате в сърцето си горчива завист и крамолничество (егоистични търсения)... такава мъдрост не е мъдрост, която слиза отгоре, но е земна, животинска (чувствена), бесовска (Яков 3:14-15).** Завистта поражда съревнователен дух, сравняване и подозрителност. За да подсигури своето царство, ние можем да започнем да играем игри на власт, които да ни струват приятелите или почтеността ни, но най-важното е, че могат да ошетят взаимоотношението ни с Бога. Дори пасторите и другите в служение могат да бъдат движени от притесненията си за своите позиции, титли или заплати за сметка на това да живеят близо до Божието сърце.

А за други, които искрено търсят Божието сърце, може да изглежда, че колкото повече Го търсят, толкова повече се отдалечават. В разочарованието си те викат:

“Боже, колкото повече Те търся, толкова повече падам, вместо да се издигам.”

Но Бог отговаря: „Копай по-надълбоко!“

Който идва при Мене и слуша Моите думи и ги изпълнява, ще ви покажа на кого прилича. Прилича на човек, който построи къща, изкопа и задълбочи, и положи основите върху канара... (Лука 6:47–48).

Когато семейството ни живееше в Далас, наблюдавах как строителите издигат високите небостъргачи. Първоначално напредваха бавно, защото посвещаваха месеци в разкопаване и полагане на основи. Колкото по-голяма беше сградата, толкова по-дълбока беше дупката и по-обширна основата ѝ. Наблюдавайки повърхността, човек би помислил, че строителите работят бавно и едва напредват. Но след това, изведнъж много бързо изниква високата сграда. Прогресът ѝ като че ли се случва само за една нощ, в сравнение с подготвителния процес.

Израстването на височина (нагоре) е нищо, когато се сравни със задълбочената подготовка.

Вярвам, че има много хора в Тялото Христово, които са в процес на задълбочена подготовка – особено сред по-младото поколение. Слава на Бога за това! Може би те имат призив за служение или някаква друга мечта, дадена им от Бога, но в настоящия момент са в позицията на слуга. Нещата не изглеждат да се случват много бързо, но вярвам, че те са под внимателна подготовка от Бог в пустинята. Полага се основата, формира се характерът на Христос. Именно този характер укрепва всички, които ще служат на Христос и на Неговото царство с плам и страст за идните години.

Други, които не обитават в пустинята, като че ли се преместват бързо напред и нагоре чрез политики или като по някакъв начин сами се опитват да издигнат себе си. Нашето преминаване през пустинята може да изглежда в застой и може дори да бъдем изкушени сами да поемем по бързия и лесен път навън. Но като знаем, че този път води към твърдост на характера и до израстване и промяна на придобития

до този момент характер, ние бързо разбираме, че подобен риск би бил твърде голям. Когато чакаме Бога, ние позволяваме на Майстора строител да положи нашата стабилна основа върху Канарата.

Днес има пастори, които усърдно търсят Бога, но за пореден път изглежда, че почти нищо не се случва в живота им. Те минават през безводно място или пусто време. Виждат как другите се изтъкват и си проправят път, как успяват в служение чрез светски маркетинг техники. Създават една илюзия за щастие и успех в социалните медии. Но Бог няма да позволи тези пустинни пришълци да градят чрез такива методи, защото Той подготвя тяхната стабилна и трайна основа.

Има и такива, на които Бог все още не е показал конкретна позиция или място, но Той им е дал мечта. Те се чудят как изобщо тази мечта би могла да се сбъдне и дали изобщо е възможна, защото евентуалната ѝ реализация изглежда сякаш се изплъзва.

Ключ за оцеляване в пътуването

#8 Исус Навин разбра нещата

Ако минаването през пустинята, в наша полза е да оловим доброто, а да избегнем лошото?

Исус Навин е добър пример за човек, чието сърце остава право и в пустинята. Когато Моисей се качва на планината Синай, Исус Навин остава в подножието ѝ. Той иска максимално да се приближи до присъствието на Господ. Когато Моисей се среща с Бог в скинията, Исус Навин отново е там, за да бъде близо до присъствието на Бога. Дори когато Моисей вече е приключил, Исус Навин остава в шатъра за срещане (Изход 33:11).

Исус Навин и неговото поколение държат погледа си върху Създателя и влизат в Обещаната земя. Те са силни в пазенето на Божието слово и остават свободни от обезсърчение. Те отказват да се оплакват; бързат да се доверяват на Бог.

В книгата Исус Навин виждаме, че петте области на грях, които опустошават родителите им (предишното поколение), не се изявяват така с второто поколение (това на Исус Навин) в пустинята. Един път се случи с мъж на име Ахан. Но лидерите и хората веднага потърсиха Бог, за да се погрижи за стореното. Второто поколение схваща нещата, защото те са свидетели на това как провалите на предишното поколение – родителите им, водят до там, че те да измрат в пустинята без да видят изпълнението на Божието обещание.

В това сухо или пустинно време, Бог разграничава между онези, които са готови да Го чакат в покорство и онези, които градят с измамни средства, манипулации или премислено държание, чрез което издигат себе си. Истинското издигане от Бог, както и изходът от пустинята, идват за онези, които внимават и чакат Бог да дойде в Своя Храм. Той казва:

Когато дойде определеното време, Аз ще съдя с правота... Защото нито от изток, нито от запад, нито от планинската пустиня иде издигането, но Бог е Съдията: един Той снижава, а друг издига (Псалм 75:2–7).

Безполезността на плътта

Истината за борбата между плътта и Духа се отнася за всеки един аспект от живота, а не само за служението. Запомнете, плътта не може никога да постигне Божиите Обещания! Ако едно нещо се роди по плът, късмет с това! Плътта ще трябва да го поддържа. Но ако Духът роди едно нещо, сам Бог се грижи за него.

Плътският сценарий обикновено води до среда на манипулация и контрол. Лидерите злоупотребяват с властта или си играят с човешките емоции, за да получат желаните резултати. Ако сте един от техните последователи, изведнъж се оказва, че вие сте отговорни за техния успех или провал, в зависимост от това как реагирате на техните директиви. Има много напрежение, натиск, легализъм, доминиране и манипулиране.

Макар да говоря основно за неща, практикувани в служе-

нията, искам да наблегна, че това не се случва единствено там; описвам ви всяко нещо, създадено от силата на плътта. Следователно това може да се отнася за призива ни в бизнеса, образованието, здравеопазването, управлението, армията, професионалният спорт и многото други области, в които Бог призовава Своите хора, за да Му служат.

За разлика от плътта, роденото от Духа разбира, че то не играе никаква роля в своето формиране, затова знае, че не може да поддържа или да се направи да израсне чрез собствените си възможности. Отговорността ще бъде на Бог, който да подсури необходимото за това, което е създал (или изградил).

Когато се ражда Исак, позицията на Исмаил е вече добре установена (Битие 16-21). В опита си съм открил, че възможност за осъществяването на раждане на Исмаил винаги ще има, преди да се роди обещаната мечта за Исак. Трябва да се съпротивлявате на изкушението да използвате собствената си сила, за да изпълните сами това, което Бог ви е обещал. Спомнете си отново стиха: **Отърви се от тази робиня и от сина й. Защото той няма да сподели наследството на моя син Исак. Няма да го допусна!** (Битие 21:10).

Идва денят, в който Господ ще каже на Своя народ: „Изгони Исмаиловите усилия, защото потомството на плътта няма дял в наследството на потомството по обещанието.“ Дори тези усилия да изглеждат продуктивни, Бог ще заповяда: „Изгони ги!“, така че никоя плът да не бъде прославена в Неговото присъствие!

Когато се разкрие Божият съд, всяка една част от живота ви, която е изградена чрез собствените ви усилия, няма да може да оцелее на пречистващия огън. Ако сте градили живота си изцяло чрез усилия да опазите или да изтъкнете себе си, тогава всичко ще изгори. А вие самите „ще се избавите, но като през огън“ (I Коринтяни 3:15).

Единствените неща, които ще останат, са тези, които са

получени по обещание, заченати и родени чрез Божия Дух и благодат.

9

ТРЕНИРАНЕ НА СИЛАТА

Господ набира най-добрите Си бойци от полето на страданието.

Чарлз Спърджън

А детенцето растеше и крепнеше по дух; и беше в пустинята до деня, когато се яви на Израил.

Лука 1:80

Преди няколко години преживях различен вид предизвикателство, което описва как като последователи на Христос ние се нуждаем от време на подготовка, която да разпъне нас и нашата вяра. Вярвате или не, това изпитание се случи не на някакво сухо, пусто място, а във фитнеса и клубовете по здравословен живот.

Когато бях на тридесет и пет, след като си бях изпроповядвал сърцето в една църква в Атланта, щата Джорджия, почти припаднах на сцената. Осъзнах, че не съм в добра физическа форма и знаех, че е необходимо да заякна, ако искам да се закалявам и изковавам вярно в служението занапред.

Върнах се у дома от Джорджия и разказах на Лиза какво се е случило. Тогава заявих: „Тръгвам на фитнес!“

За моя голяма изненада, нейният отговор беше: „Слава на Бога! Откога се моля да започнеш да ходиш на фитнес!“ Чудесно е да имам жена, която наистина знае как да се моли за своя съпруг!

По онова време живеехме във Флорида и през две къщи до нас живееше състезател на WWF на име Кип. Семействата ни се бяха сближили и децата ни бяха горе-долу на една и съща възраст. Той ми беше предлагал няколко пъти да ме вземе във фитнеса и да ме тренира, но аз все отговарях: „О, много съм зает! Нямам никакво време.“ Вярно, зает бях, но бях също така и уплашен – кой би искал да го тренира професионален боец?

Кип беше огромен - 195 сантиметра висок, 110 килограма и само шест процента телесни мазнини. Гърдите му бяха в съвършена V-образна форма и имаше невероятни плочки. Често с него и децата играехме баскетбол на алеята към вкъщи или хоккей на улицата. Ако се случеше да се блъсна в него, той дори не потреперваше, а аз отскачах на няколко метра назад!

След това пътуване до Атланта аз се отбих у тях и му казах: „Кип, нуждая се да започна да тренирам. Ти все ми повтаряш, че ще ми помогнеш. Още ли имаш желание да го направиш?“

Той бързо отговори: „Естествено, ще те заведе във фитнеса.“ Трябваше да обърна по-голямо внимание на садистичната му усмивка. Нямах никаква представа какво ме очаква там!

Още на следващата сутрин отидохме заедно във фитнеса, пълен с потни хора. Веднага ми стана ясно, че там тренират само сериозни мъже и жени. Атмосферата беше препълнена с тестостерон, но телесната миризма надделяваше. Едно от нещата, които научих във фитнеса в този първи ден беше, че мускулна маса не се трупа като се поставят леки тежести на щангата и като я изтласкам двадесет или тридесет пъти. Напротив, поставя се голяма тежест на щангата, така че да може човек да я изтласка три или четири пъти.

Именно на третото или четвъртото повторение започват да се случват добрите неща с вашите мускули. Точно тогава всичко в тялото ви крещи: „Не мога да я помръдна повече!“ Но когато всички около вас на лежанката викат: „Напъни, напъни, вдигай!“, едно друго нещо вътре в нас ни кара да положим всякакво старание и да я вдигнем четвърти или пети път. За да обясня по лесен начин една сложна материя - именно тогава се формира и развива мускулът.

Малко ме е срам да си призная, но всичко, което можех да вдигна от лежанка в онзи ден, беше само 43 килограма. Сигурен съм, че тогава Кип осъзна, че съседът му има да извърви много дълъг път! След няколко седмици във фитнеса успях да вдигна 47 килограма. Минаха още няколко седмици. Вече вдигах 50. После 55. Когато най-накрая стигнах до 61 килограма бях толкова горд, че вече можех да сложа по един диск – стандартен диск от 20 килограма, от двете страни на щангата. Вече не се срамувах, когато вдигах.

Има още от тази история, което ще ви споделя по-късно в главата, но моят процес на бавно придобиване на физическа сила е добър аналог за онова, което се случва с нас, когато Господ ни заведе в Своя „фитнес“ в пустинята и ни помогне да натрупаме духовна мускулна маса.

Именно в пустинята духът ни става силен, защото това е място не само на безводие и плач: „Боже, къде си!“, но също така и място на дълбоки изпитания и изкушаване. Добрата

новина е, че макар пустинята да е трудна и предизвикателна, трябва да помним Кой ни помага да повдигаме тежестите по време на духовната си силова тренировка.

Ако Бог е откъм нас, кой може да бъде против нас?
(Римляни 8:31).

Той не само е откъм нас и повдига товара заедно с нас, но също така ни дава твърдо обещание:

Можете да се доверите на Бог, който няма да позволи да бъдете изкушени повече, отколкото сте способни да понесете (1 Коринтяни 10:13, превод NCV).

Без значение пред какъв изпит сте изправени, през какво пусто, безводно и сухо място преминавате, Бог е обещал, че никога няма да бъдем в изкушение, което няма да имаме силата да понесем успешно. Удивително е, когато се замислим над този факт.

Когато се сблъсквате с изпитания, никога не забравяйте кои сте. Като възлюбено дете на Бог, Исус ви казва: **Ето, давам ви всяка власт... над силите на врага, и нищо не ще може да ви повреди** (нарани) (Лука10:19). Наясно сме, че каквото и да хвърля врагът към нас, ние можем да го преодолеем. Ако ли не, Бог изобщо няма да го допусне!

Точно тук обаче се крие проблемът. Много хора не растат в способността си да понасят по-големите предизвикателства. Те избягват фитнеса, образно казано, или само мрънкат и се оплакват, ако идат там. Павел описва това с едно напълно различно отношение. Той пише:

Защото на вас е дадено заради Христос не само да вярвате в Него, но също така и да пострадате заради Него (Филипийни 1:29).

Не ви ли кара да се почесвате по главата в учудване, когато четете, че страданието ви е било „дадено“? Какво значи това? Когато някой ми каже: „Дадено ми е...“, това ми звучи като че ли към мен идва благословение. Следователно аз си

мисля с очакване — „Какво ще е това нещо, което ще получа?“.

Как е възможно „предостави ми се“ и „страдание“ да бъдат употребени в едно и също изречение? Това е все едно да кажете на някого: „Защото ти се позволява на рождения си ден да отидеш на зъболекар, за да ти вадят корен!“ Вярно ли? Благодаря, но не, благодаря! Това просто няма никакъв смисъл. Защото животът, който желаем в едно съвременно общество като това в Съединените щати, е живот на комфорт и относителна лекота. И да ни се позволи „да страдаме“ направо обърква мислите ни. Повечето хора, когато се сблъскват с враждебност и противоречия, казват нещо подобно:

„Не мога да повярвам, че ми се случва подобно нещо...“

„Защо на мен?“

„Защо трябва да преминавам през подобно нещо?“

„Мразя това...“

„Никой не може да разбере през какво минавам!“ „Защо не мога просто да имам един нормален живот?!?“ „Боже, моля Те махни това от мен!“

„Защо да се занимавам? По-добре да се предам...“

Сигурен съм, че повечето от нас понякога или сме си мислили или сме изразявали подобно отношение, когато сме се сблъскали с трудности. Тъжното е, че твърде често ние не разбираме целта на изпитанието и на страданията (пустинята).

Както винаги, Бог добре знае от какво се нуждаем и колко сила ни е необходима, за да бъдем по-ефективни за Неговото царство. Затова Павел ни информира за Божието обещание „да ни бъде позволено“ стратегическо страдание, което да повиши мускулите на нашата вяра.

Ролята на изкушението

Както споменах по-рано, част от нашето пустинно трениране на силите включва израстване на способността ни да разпознаваме и да устояваме на изкушението. Исус преживява това много рано в Своето служение, когато Отец позволява на дявола да Го изкушава в пустинята: **А Исус, пълен**

със Святия Дух, когато се върна от Йордан, бе воден от Духа из пустинята четиридесет дни, където беше изкушаван от дявола (Лука 4:1-2).

Много внимателно избрах думата „позволява“, защото Бог никога не е авторът на изкушението: **Никой да не казва, когато се изкушава: Бог ме изкушава!, защото Бог не може да изкушава със зло, нито сам Той изкушава някого (Яков 1:13).**

Какво се случва с нас, когато сме изкушавани? Знаем, че намеренията на сатана са да ни накара да паднем в грях и в резултат да се отдалечим от своето радостно покорство и взаимоотношение с Бог. След като сатана иска това в резултат на нашето изкушаване, какво е нещото, което Бог търси като допуска да бъдем изкушени? Апостол Петър предлага следното прозрение: **Следователно, тъй като Христос пострада за нас в плът, въоръжете се със същия ум, защото който е пострадал в плътта, се е откъснал от греха (1 Петрово 4:1).**

С други думи, това изпитване чрез изкушаване, тази победа над греха и другите проблеми в пустинята има за цел да ни помогне да изгради нашите духовни мускули и да ни помогне да пораснем в зрялост. В този стих ключовите думи са „въоръжете се“.

Можете ли да си представите военен отряд да влиза в битка, но без да е въоръжен? Без бойни кораби, без танкове, без пушки, без амуниции – без абсолютно никакво оръжие? Това би било пагубно. Точно толкова пагубно е когато последовател на Христос не е въоръжен за страданието, когато не е въоръжен за изпитанията.

Пилотите на самолети на търговските авиолинии са добър пример за водачи, въоръжени за евентуално изпитание. На всеки шест месеца авиолинията ги изпраща на периодично обучение. Тези пилоти трябва да влязат в симулатор и да реагират ефективно на всякакъв възможен тежък сценарий. Целта е да се увеличи способността на всеки пилот да се справи със спешна ситуация. По принцип по време на криза в самолета пасажерите, които определено не са въоръжени,

реагират и проявяват страховете си, докато пилотът предприема правилни действия! Защо? Защото пилотът е въоръжен и обучен!

Точно това прави пустинята за един покорен християнин. Тя ни изправя пред противоречия, които имат за цел да ни въоръжат за бъдещите ни завоевания. Трябва да осъзнаем, че противоречията и трудностите – пустинята – непременно ще дойдат. Исус казва, че в този свят ще се сблъскваме с трудности и изпитания, но Той ще ни помогне да ги преодолеем. И в този процес ние ще бъдем укрепени.

Страхотната възможност

Нашето отношение към пустинята трябва да бъде таково, че да съумеем да видим невероятната възможност да изградим духовните си мускули, да станем по-силни за онова, което Господ иска да ни даде след това. Ето какво казва апостол Яков:

Ключове за оцеляване в пътуването

#9 Не създавайте Исмаил

Когато се озовем в пустинята и си мислим, че сме били в нея твърде дълго, идва изкушението да „направим нещо“, за да се измъкнем и да изпълним мечтата си. Наричам това „раждане на Исмаил“, което се случва когато се опитваме със собствени усилия да направим това, което Бог е обещал, че Сам Той ще направи. Исмаил често се ражда с основание, но се ражда по плът.

Тази идея, разбира се, идва от историята за Авраам и Сара, на които Бог обещава син. Те чакат единадесет години. Авраам е на 86, Сара също е твърде стара, за да роди дете. Затова минават към План Б – Сара предлага на Авраам да вземе Агар и тя да роди обещаното дете.

Но това е много лоша идея. Всеки Исмаилов подход, колкото и добър да ви се струва, е лоша идея. Винаги помнете, че това, което родите със силата на плътта, вие

ще трябва сами да поддържате чрез силата на собствена си плът!

В някои от моите престои в пустинята съм пробвал план Б. Знаех, че Бог ми е обещал един ден да имам световно служение на проповядване. Но това не се случваше – бях „притиснат“ в служение в локалната църква. Затова няколко пъти опитах да наложя волята си и да избягам от пустинята. Усилията ми имаха висока цена и не родиха нищо. Когато спрях да се налагам, Бог се намеси и преобърна всичко. Умолявам ви, спестете си главоболията и не си създавайте Исмаил. Оставете Бог да роди това, което ви е обещал.

Скъпи братя и сестри, когато дойдат неприятности от каквото и да било естество, считайте го за пълна радост и за възможност... (Яков 1:2).

Всички ние трябва да разберем какво представлява възможността, защото като американци, ние повече възхваляваме предприемачеството. Възможността в бизнеса, например, е шанс за израстване, за успех и да преуспяване. Тя е шанс за разширяване на нашите хоризонти. По същия начин трябва да се гледа и на трудностите, защото Яков продължава и казва: **Защото знаете, че когато вярата ви бъде изпитана, търпението има шанса да израсне. Позволете да порасне, защото когато устояването ви напълно се развие, то се усъвършенства и няма нужда от нищо повече (Яков 1:3–4).**

В пустинята ни се предоставя възможността да развием своето търпение и издръжливост. Как използваме думата „издръжливост“ в съвременния свят? Чувам я често във връзка с издръжливостта по време на тренировки, която се определя като умишлено продължаване на тренировките, с цел да увеличим своята сила. Казано по-просто, издръжливостта по време на тренировки повишава нашата способност да се справяме с бъдещите предизвикателства.

Ето каква е ситуацията – във всяко изпитание, с което се сблъскваме, Бог позволява тези трудности с цел и тази цел е

да се повиши нашата способност. Бог допуска, и отново на-блягам на думата „допуска“, дадена трудност днес, която да симулира (спомнете си за симулатора за летците) нивата на напрежение, с които Той знае, че ще се сблъскаме в утрешния ден. Именно затова изпитанието винаги ни се струва по-голямо от настоящото ни ниво на подготовка или отговорност. Истината е, че Бог употребява настоящите ни предизвикателства, за да ни укрепи за по-велики завоевания в бъдещето.

Но да се върна на моето предизвикателство във фитнеса. Както казах, Кип ме беше тренирал до степен, че да мога да вдигам 61 килограма. Макар за мен това да беше голямо постижение, все се чудех дали няма да мога да вдигна повече. Сравнявах моите тренировки по вдигане на тежести с духовната ми готовност и сила, какво щеше да стане, ако Господ имаше за мен задача, която да изисква да притежавам по-голяма сила и да мога да вдигам повече от 61 килограма.

Затова продължих да ходя на фитнес. Накрая вдигнах 93 килограма, но заседнах на тази тежест в продължение на няколко години. Говорих на една конференция в Калифорния и няколко момчета ме попитаха: „Джон, нима никога не си вдигал 100 килограма?“

„Не съм. Опитвам се повече от пет години...“ – отговорих им с леко разочарование.

„Ние ще ти помогнем да пробиеш!“ – казаха ми те. И, естествено, в същия ден аз вдигнах 100 килограма. Бях толкова развълнуван.

След това към екипа на служението ни „Месинджър Интернешънъл“ се присъедини нов човек. Разбрах, че той е бил състезател по вдигане на тежести и започнахме да тренираме заедно. С негова помощ успях да вдигна 105 килограма, после 110, но дали можех да вдигна повече?

Година по-късно проповядвах в църква в Детройт. След службата в неделя пасторът ми каза: „Джон, имам треньор. Той е национално признат треньор по вдигане на тежести и идва в нашата църква. Утре имам среща с него. Искаш ли да дойдеш с мен?“

„Разбира се!“ – отговорих развълнувано.

На следващия ден отидохме. Треньорът ме прецени и после ме попита: „Значи най-много си вдигал 110 килограма?“

„Да, и то само веднъж.“

„Е, днес ще вдигнеш повече.“

Моля?! Не исках да го кажа на глас, но си помислих: „Ти си се побъркал. Няма начин!“ Но след малко обучение и тренировки, той ми помогна и вдигнах от лежанка 120 килограма.

Бях толкова развълнуван. Той ни изпрати с моя нов член от екипа обратно в Колорадо и всяка седмица този треньор ни обучаваше чрез имейли. А ние продължихме да тренираме усилено и на следващата година се върнах в същата църква в Детройт. По това време бях вече на 42 години.

В онази неделя проповядвах за удивителните атрибути на Святия Дух. Доjde понеделникът и всички отидохме в същия фитнес. Треньорът ми каза: „Джон, снощи сънувах, че ти изтласкваш над 135 килограма.“

„Това е пълен абсурд!“ – отговорих му аз. Помислих си – много хубаво, но аз не съм сънувал подобен сън!

„Джон, ти проповядва вчера за силата на Святия Дух. Той ми даде този сън снощи! Лягай на лежанката, защото ще го направиш!“

И така, след като загрех, тежестите бяха качени върху щангата и с мощен тласък вдигнах цели 150 килограма!

Така се развълнувах, че се обадох на Лиза от летището в Детройт и ѝ казах: „Нямам нужда да летя със самолет точно сега, защото вътрешно направо си летя!“

Преди да вдигна тези 150 килограма, аз по принцип редовно вдигах само 100. Всъщност можех да вдигам на серии от по десет изтласквания. Но спомняте ли си какво правих, когато започнах преди седем години? Какво би станало с мен, ако на 35-годишна възраст Кип беше поставил директно 100 килограма на щангата, вместо 40-те? Това можеше да ме убие! Щангата с тази голяма тежест можеше да падне и да ме смаже! Отне ми години на постоянни усилия, за да успея да стигна до моята настояща сила. Това, което днес за мен вече е рутина, преди седем години щеше направо да ме убие!

Ето защо изпитанията, през които преминаваме, често в

различни ситуации и за дълги периоди от време, всъщност са духовни тренировки на силата ни, които ни помагат като ни подготвят за още по-големите изпити в бъдеще. Когато ние сме по-силни в Господа, тогава сме способни да извършим повече в изграждането на царството.

Тъжното нещо е, че ще има хора, които ще застанат пред съдилището на Христос и със сълзи в очите Си Исус ще им каже: „Аз бях предвидил за вас толкова повече, но вие нямахте необходимия капацитет, за да понесете предизвикателствата, които вървяха заедно с призива.“ Това е толкова трагично, защото, както знаем, Бог никога няма да ни даде повече отколкото имаме капацитета да понесем. Дал ни е думата Си!

Отново ще използвам историята с моето вдигане на тежести като аналог. Ако можете да вдигнете само 50-килограмово духовно предизвикателство, а Божият план изисква да имате капацитета да вдигнете 80-килограма опозиция, гонение, изкушение и изпитания, Той няма да допусне това да се случи, защото вие не сте достатъчно силни. Вместо това, ще позволи процесът на обучение да започне отначало. Ще допусне, няма да е авторът - 70-килограмово изпитание, което допълнително да ви подложи на тест, но да не ви смаже.

Например, възможно е някой да говори зад гърба ви и да разпространява клюки за вас. Вместо да отвръщате на атаката като се защитавате и разпространявате клюки по адрес на този човек, вие, в покорство на Божието слово, избирате да не казвате нищо, а да ги благославяте. Това е чудесно. Току-що вдигате 70-килограмовото изпитание. Сега вече сте на 75-килограмовия тест. Ако продължите да се покорявате на Неговото Слово през време на трудностите, обучението ви продължава, докато стигнете до 80-килограмовото ниво. Сега вече сте подготвени за по-високия план или новата позиция в Царството, която е Божият план за вашия живот.

Но ако отреагирате на клюките и се огорчите и се опитате да си върнете на този човек, като самите вие започнете да клюкарите, Господ страда и ще ви отвърне: „Съжалявам, но трябва да се върнете и да потренирате още малко с 65-кило-

грамовите предизвикателства.“ Вие все още сте във фитнеса, но нямате полза от това.

Тренировките ви продължават, но на същото ниво. След това Той допуска финансово затруднение – друг 70-килограмов тест. Но вместо да потърсите Божието снабдяване, вие веднага решавате: „Няма проблем! Още не сме надвишили лимита на кредитната си карта!“ А Бог отнема допълнителните тежести и казва: „Пак на 65 килограма.“

Ще дойде времето, в което Бог ще има нужда от вас за онази конкретна задача за царството, която носи 80-килограмова опозиция. Ако постоянно се проваляме на тестовете в пустинята – тренировките по вдигане на тежести, тогава Той не може да ви покани да участвате, защото нямате духовните мускули, които са необходими да повдигнете тежестта на дадената ситуация или позиция. И тук идва моментът Той да намери някой друг, който да се справи със задачата или да заеме позицията.

По-голям авторитет и власт

Точно затова пустинята е толкова важна – тя изгражда нашата сила.

В пустинята Йоан Кръстител става силен в духа.

В пустинята Исус става силен в духа.

Духовните мускули се развиват не в лесните времена, а когато дойдат изпитанията, когато вярата бъде изпитана.

Ето добрата новина от Яков – когато преминете през едно изпитание, и го направите по Божия начин, вие ще сте напълно готови, силни, съвършено пригответни за това, което Бог има за вас.

Като знаете, че изпитването на вашата вяра произвежда твърдост. А твърдостта нека извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък (Яков 1:3–4).

Когато Яков казва: **Нека извърши делото си съвършено**, има предвид да повиши капацитета ни и издръжливостта ни.

Яков също ни разкрива какво можем да очакваме, ако приемем пустинята. **Блажен онзи човек, който издържа изпитание, защото като бъде одобрен, ще приеме за венец живота, който Господ е обещал на онези, които Го любят (Яков 1:12).**

Думата „корона“ или „венец“ говори за авторитет, а с авторитета идва и властта. Точно както Исус отива в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола и чрез Своето покорство и устояване излиза от там с по-голям авторитет и власт (вж. Лука 4:1,14), ние също можем да излезем от пустинния сезон с по-голям авторитет и власт.

Не знам за вас, но аз искам да съм сигурен, че имам нужните духовни мускули, за да се справя с всичко, което Господ е приготвил за мен.

„На някого да му се ходи на фитнес?“

10

ВОДА В ПУСТИНЯТА

Ако не можем да повярваме на Бог, когато обстоятелствата изглеждат против нас, то тогава ние изобщо не вярваме в Него.

Чарлз Спърджън

... Всеки, който пие от тази вода, пак ще ожаднее, а който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее довека, но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот.

Йоан 4:13–14

В пустинята рядко пада дъжд. Водата не е лесно достъпна и ако някъде се намери, трябва да се извлича от кладенци. Пустинята е суха и жадна земя. (Псалм 63:1). Затова Исус ни кани с тези думи:

Ако е някой жаден, нека дойде при Мене и да пие. Който вярва в Мене, реки от жива вода ще потекат отвътре му, както рече Писанието. А това каза за Духа... (Йоан 7:37–39).

Спомням си няколко ситуации в пустинен сезон, когато се опитвах да се моля, но ми беше много трудно да отпия освежаваща глътка от живата вода. Един път, докато търсех Господ, отидох с палатка в един държавен парк, за да прекарам там вечерта и следващата сутрин. Онази вечер се молих, четох, а след това започнах да пея песни на хвала. Прекарах почти три часа, правейки само това и като че ли до никъде не стигах. Нищо не ми се струваше свежо или живо, по-сух не можех да бъда. Разочарован пропъльзах в спалния си чувал и се опитах да поспя.

Онази нощ като че ли всички демони се бяха събрали да пируват. Не спах много. Въртях се и се мятах, чудейки се защо Бог не ми се изявява. На следващата сутрин излязох навън и започнах да обхождам екопътеките в парка, молейки се в Духа, но все още продължавах да се чувствам изключително сух. Това продължи още час и половина. Накрая погледнах нагоре и казах: „Господи, май съм в пустиня.“ Помислих си още: мога също толкова успешно да си седя у дома и да Го търся; Той ме е поставил в това сухо място и нещата няма да се променят, докато пак Той не ме изведе.

Но това беше погрешно мислене! Бог не ни поставя в такива времена, за да ни смуцава или да ни накара да се откажем, докато Той суверенно не промени ситуацията ни! Пустинята няма за цел да бъде място на провал, а на победа! Изведнъж чух тих и нежен глас вътре в мен, който ми

каза: „Бори се!“ Тези две кратки думички бяха искрата, която разпали огъня и живота вътре в мен. Веднага извиках: „Разпалвай дарбата от Бог в мен! Елате реки от жива вода! Блики, извор в душата ми!“ Спомних си какво се беше случило, когато израилтяните бяха в пустинята:

А от там дойдоха при Беер. Този е кладенецът, за който Господ каза на Моисей: Събери людеите и ще им дам вода. Тогава Израил изпя тази песен: Бликай, о, кладенче!... (Числа 21:16–17).

Докато продължавах да повтарям тези думи от Писанията, молитвата ставаше по-интензивна и по-интензивна, докато накрая бях започнал да вървя бързо нагоре и надолу по пътеката, молейки се и изричайки Словото на Господ с голяма сила и плам. Всичко изведнъж стана свежо и ново и аз бях сякаш вече различен човек! Неговото присъствие беше толкова реално с мен. А само минути по-рано се чувствах смазан и слаб, а сега бях въоръжен за битка, готов да се изправя срещу врага със Словото на Господ!

Това продължи около двадесет и пет минути, но ми се стори сякаш минаха едва пет. Сега бях освежен и готов да превземам света!

Исус казва, че реки или извори от жива вода ще потекат от сърцето на онзи, който идва при Него и пие. Не преживяваме изливането (дъжда) на Святия Дух в своето време в пустинята. На това сухо място освежаващата вода трябва да бъде почерпена дълбоко от сърцата ни, от извора или кладенеца на Бог.

Забележете, че Исус отбелязва (Йоан 7:39), че източникът на тези води, за които Той говори, е Господният Дух, а реките (множествено число) и не една река (единствено число) ще потекат от сърцето на вярващия.

Как Духът на Господ тече като река от сърцето ни? Пророк Исаия обяснява естеството на действията на Духа: **И Духът на Господа ще почива върху него, дух на мъдрост и на разум, дух на съвет и на мощ, дух на знание и на страх от Господа (Исаия 11:2).**

Святият Дух е наречен Дух на Мъдрост, Дух на Разум, Дух на Съвет, Дух на Мощ, Дух на Знание и Дух на Страх от Господа. А щом Исус казва, че Духът ще бъде като реки, това означава, че има река на Мъдрост, река на Разум, река на Съвет, река на Мощ, река на Познание и река на Страх от Господа. Нищо чудно, че сърцето ми се разпали на онази пътека в близост до мястото, където лагерувах!

Ето няколко истини в подкрепа:

• Притчи 18:4: **Думите от устата на човека са като дълбоки води, а изворот на мъдростта е като поток.**

• Притчи 16:22: **Разумът е извор на живот за притежателя му...**

• Притчи 20:5: **Съветът (намерението) в сърцето на човека е като дълбоки води, но човек с разум ще го извади.**

Тези извори се намират в сърцето на вярващия, защото това е мястото, където обитава Духът. Единствено човекът, който разбира пътищата на Господ, може да почерпи (извече) води от кладенеца. Ключовата дума тук е „почерпи, извлича“. Важно е да помним: освежаващите води в пустинята не идват от дъжда на Святия Дух, а трябва да бъдат почерпени или извлечени от сърцето.

• Притчи 10:11: **Устата на праведния са извор на живот...**

• Притчи 15:23: **От отговора на устата си човек изпитва радост...**

Ако бях избрал да се прибера у дома от този лагер и да си кажа: „По-добре да си ида у нас и да спра да Го търся; Той ме е поставил в това безводно място и нещата няма да се променят, докато Той не ме изведе от тук“, тогава щях да

си понеса своята тежест отново със себе си. Но понеже говорих онова, което Бог е поставил в сърцето ми, това ми даде необходимото, така че да мога да почерпя от освежителната вода. Усещането наистина беше все едно пия студена вода от кладенец наскред пустинята!

Мнозина се отказват в тези пустинни времена, но Бог казва: „Продължавайте да вървите напред, не спирайте!“ Трябва да имаме постоянен и упорит стремеж вътре в нас, който няма да ни позволи да се откажем, докато Неговата воля не бъде изпълнена в живота ни.

Мнозина спират да се молят, когато се чувстват сухи; спират, защото никаква вода не идва от кладенците и им се струва твърде трудно да я достигнат и извлекат. Те са слаби, а Бог иска силата им да бъде укрепена за битките, с които ще се срещнат в бъдеще.

Откъде да намерим сили да почерпим тези води? От радостта! Исаия 12:3 казва: **Затова с радост почерпете вода от кладенците на спасението.** Причината за това е, че **радостта от Господа е нашата сила** (Неемия 8:10). Радостта е духовната сила, която ни укрепва.

Но какво представлява радостта в Господа? С години си мислих, че радостта от Господа е да имаме същата радост, която има Той. Беше ми трудно да го разбера. Но не това казва Той. Някога да сте чували някой да казва подобни думи: „Радостта от готвенето“? Готвенето няма никаква радост в себе си. Това, което те имат предвид, е че изпитват радост от самото готвене. „Радостта от Господа“ е онази радост, която изпитваме от своето взаимоотношение с Него. Той ни носи радост!

Това, че не усещаме Неговото присъствие в своята молитвена стаичка, не значи, че Той ни отхвърля. Ето защо нашата радост не се базира на това как се чувстваме ние. Поскоро тя се основава на това кой е Той и на привилегията, която имаме, да бъдем свързани с Него. Ние виждаме отвъд лъжите, че сме отхвърлени и ясно разбираме, че Той ни привлича... към дълбоките извори!

Отпушване на кладенците

Синът, роден чрез чудо на Авраам – Исак, един път се оказва във време на суша:

Тежък глад порази земята, както беше ставало и преди във времето на Авраам... **И Господ се яви на Исак и му каза: Не слизай в Египет, но стори каквото ти кажа. Живей тук като чужденец в тази земя и аз ще бъда с теб и ще те благословя** (Битие 26:1–3).

Бог много ясно казва на Исак да не бяга в Египет, където има удобства и комфорт, а да остане там, където Бог го е поставил. Често пъти, когато се окажем на сухо и безводно място, първото нещо, което си мислим, е: „Тръгвам си от тук!“. Ако по време на сутрешната си молитва не усещаме присъствието на Бог, умовете ни започват да блуждаят и ние си мислим за всички неща, които трябва да свършим в настоящия ден. Набързо приключваме със своите молитви и се захващаме със задачите за деня.

Ако ни се струва сухо в църквата, която посещаваме, без дори да попитаме Бог, ние решаваме: „Отивам някъде, където има някакво духовно вълнение и страхотно проповядване!“

А ако усещаме пустота в своя социален или бизнес живот, обмисляме да напуснем и да намерим град с процъфтяваща икономика. Защото си мислим: „Ако продължа да стоя тук, съвсем ще изсъхна и никога няма да видя плана на Бог да се изпълни в живота ми.“

Има толкова много християни в Америка, които мислят по този начин. Те се спускат от една социална медийна платформа към друга; от една дейност към друга; от църква на църква, от град на град в опит да намерят място, което да не бъде сухо. Вместо да разкопаят кладенците и да позволят на Бог да ги използва, за да донесат освежителна вода на сухото и безводно място, където се намират, те „хукват към Египет“, образно казано, за да търсят облекчение и лекота. Онова, което не разбират, е че в много от тези сухи времена Бог се опитва да роди видението, което им е дал. Знам, че не винаги е такава ситуацията, защото има моменти, в които

Бог ни подготвя за едно ново място и позволява старото да пресъхне. Ключът във всичко е да бъдем водени от Духа на Бога! Ако не ви казва нищо, тогава стойте и се борете!

Вижте какво се случва с Исак в резултат на неговото покорство на Бог и оставането му в земята, където по онова време има глад:

И Исаак пося в онази земя и събра през същото лято стократно; и Господ го благослови. И човекът се възвеличаваше все повече и повече, докато стана твърде велик.

Ключове за оцеляване в пътуването

#10 Тайното лекарство за радост

Когато преминавате през пустиня, е много лесно да се вторачите в своите обстоятелства. Искам да ви разкрия малка тайна – съвсем сериозно. Това ми е помогнало да оцелея и да процъфтявам във време на пустиня. Наричам това моето *тайно лекарство за радост*.

Когато външно няма много неща, от които да се възнуваме, когато изглежда сякаш нищо не се случва, може би съм се молил и молил, без да видя никакви резултати, тогава започвам да мисля за това, което е направил Исус. Спомням си, че Той буквално ме е спасил от ада, където огънят никога не угасва и миризмата на сяра никога не престава. Мъчението там няма край. Този ад не е създаден за мен, а за дявола. Но дяволът умело подмамва човечеството и го завлича там със себе си. Но Исус даде живота Си, моят Създател даде Своя живот, за да ме спаси от там.

Когато си спомня и насоча погледа си към Него, когато имам такова отношение, основано на благодарността, когато погледна към живота през призмата на вечността,

изведнъж моята конкретна временна ситуация съвсем не изглежда толкова важна.

Това е моето тайно лекарство на радост – да си припомням нещата, за които трябва да бъда благодарен и да държа погледа си насочен към Исус.

Той придоби овце, придоби и говеда, и много слуги; а филистимците започнаха да му завиждат; и филистимците затрупаха и напълниха с пръст всичките кладенци, които бащините му слуги бяха изкопали в дните на баща му Авраам... И Исак изкопа отново кладенците, които бяха изкопани през дните на баща му Авраам, и които филистимците бяха затрупали след Авраамовата смърт, и ги нарече със същите имена, с които баща му ги беше нарекъл (Битие 26:12–15,18).

Водата, необходима на Исак, за да могат посевите му да растат, е добита чрез разкопаването на кладенците, които баща му е изкопал – онези, които са били запушени от филистимците. Точно както с Исак, водата, от която така отчаяно се нуждаем, за да може Божието нетленно семе да узрее в сърцата ни, често пъти трябва да бъде почерпена от запушени и засипани кладенци. Филистимците са от света и следват неговите системи. Често, когато се приближим прекалено близо до системите на този свят, без да се усетим, кладенците ни биват запушени. Жизненоважно е да отпусим своите кладенци, за да можем да получим необходимото напояване на душите си.

Вярвам, че нашествието на светските ценности от дадена култура в Тялото Христово днес са „запушили“ много кладенци. Дали Църквата, която би трябвало да бъде източник на живи води, не се е превърнала в сухо и безводно място заради това, че е позволила на врага да я съблазни и по този начин да запуши изворите ѝ?

Въпросът, който трябва да си зададем, е дали Бог може да възстанови Своята Църква със свежи води? Отговорът

е – разбира се, че може! Ето колко красива е картината, която ни разкрива пророк Исаия:

Господ ще те води всякога, ще насища душата ти в бездъждие и ще дава сила на костите ти; и ти ще бъдеш като добре напоявана градина и като извор, чиито води не пресекват. И родените от теб ще съградят отново отдавна запустелите места, ще възстановиш основите на много поколения; ще те нарекат поправител на развалините, възобновител на места за население (Исаия 58:11–12).

Както Исак не търси своите си пътища или удоволствия, отивайки в земя, където би му било лесно, така и ние (като не правим нещата по своя си начин, не търсим собственото си удоволствие и не живеем по своите си решения, а по-скоро почитайки Бог) ще бъдем като добре напоявана градина и извор на живи води, чиито води не свършват! Ако правим нещата по Неговия начин, чрез нас Бог ще може да излее Своята жива вода на сухите и жадни хора.

Бог ни води да изкопаем и отпушим отново всеки кладенец, който светът е запълнил. Но за това е необходимо постоянство и може да ни отнеме повече от няколко часа, дни, седмици, месеци и дори години.

Загуба на страстта

Вярвам, че ясно показвам в тази книга, че пустинята е една метафора за огромен брой различни обстоятелства. Общият знаменател е, че ние се оказваме в ситуации, в които преживяваме някакъв вид лишение или пустота. Често пъти явен сигнал за преминаване през пустинята е упадъкът или пълното изчезване на нашия ентузиазъм и страст за изпълняване на призива или дори за общуването ни с Бог.

Позволете ми накратко да ви разкажа моя втори значителен опит в пустинята, докато служих като младежки пастор.

Първите девет месеца в църквата във Флорида бяха просто фантастични – служението се разширяваше, хората

нарастваха. Аз бях толкова развълнуван и пълен с енергия и ентузиазъм. Но след това, сякаш от нищото, някой “дръпна щепсела” и всичката ми страст и мотивация пресъхна.

Прекарвах много повече време в молитва отколкото преди, но въпреки това не стигах до никъде. Освен това видението, което имах за тази младежка група, сякаш избледняваше (старото вино се изливаше). Колкото повече се молах, толкова повече видението западаше. Външно нищо не се беше променило, но нещо се промени вътре в мен.

Заедно с това преминахме и през такива външни изпитания, с каквито не се бяхме сблъскали преди това. Най-голямото изпитание? Прекият ми началник се опитваше да събере скалпени доказателства, за да направи така, че да бъда уволнен. Неговият син беше в нашата група и дойде една вечер след младежкото ни събиране при жена ми и каза: „Мис Лиза, как мога да живея живота, за който проповядва Джон, когато у дома моите родители правят...?“ (Не е нужно да споменавам конкретните неща, които сподели той, освен да ви кажа, че това, което те правеха, не беше никак добро.)

Тя беше шокирана от неговите признания и мъдро му отговори: „Остани верен на Словото на Бог и остави Бог да се погрижи за родителите ти.“ От този ден насетне, моят началник си постави за цел в живота да унищожи репутацията ми и да се отърве от мен. Той започна подмолна, едва доловима, но повсеместна атака против мен. Много успешно съумя да набие клин между мен и главния ни пастор. Шестнадесет седмици не се бях срещал и изобщо не бях комуникирал с моя пастор.

След месеци на схеми и задкулисие, главният пастор взе решение да ме уволни. На една от неделните служби обяви, че ще има значителни промени в младежкото ни служение. Двамата братя на пастора ми казаха, че в идния понеделник ще бъда уволнен.

Бог се намеси чудодейно и главният ни пастор промени своето решение. Бог му говорил във времето между това съобщение в неделя сутрин и заплануваната за понеделник среща с мен. Когато се видяхме, той ми каза: „Джон, Бог те

е изпратил при нас и ти няма да си тръгнеш, докато Той не каже, че е време да си тръгнеш.“

Шест месеца след това моят началник беше изобличен и на мига беше освободен от църковния екип. Онова, в което той беше въвлечен, беше много по-страшно от всичко, което повечето от нас биха могли да си представят.

През този сезон трябваше да се справя не само с тази и други външни битки, но също и с много вътрешни борби, с каквито не се бях сблъсквал преди това. И отново се чудех - дали нещо не е наред с мен самия, затова започнах да изповядвам всеки грях, за който можех да се сетя, че е възможно да съм извършил, но нямаше никакво облекчение от атаките и пустотата.

Един ден, докато се опитвах да отгатна какъв точно грях съм извършил, Господ ми каза: „Ти не си в пустинята, защото си съгрешил. Аз те подготвям за промяната, която предстои.“ Това беше „новото вино“, за което говорих в глава 5.

След като бях прекарал почти година в тази пустиня, Господ ми вложи да започна да постя от храна. След няколко дни в пост от устата ми излезе една молитва, която чух с ушите си след като устните ми я изрекоха. Викът на сърцето ми беше минал отвъд ума ми и аз пламенно извиках на глас: „Господи, няма значение дали съм в пустинята, където няма никой или дали проповядвам на милиони, аз ще правя едно и също нещо и на двете места. Ще търся Твоето сърце!“

Изведнъж сякаш ми просветна и видях какво прави Той! „Боже, Ти точно това си правил вътре в мен! – възкликнах аз. - Ти ме доведе на това място, където да успея да видя, че Ти си моето наследство и моята първа любов, а не служението или каквото и да било друго нещо. И когато промяната дойде, аз няма да превърна самата промяна в идол. Няма да спра да Те обичам, няма да напусна първата си любов и да обикна служението вместо Теб. Сърцето ми ще остане право пред Теб.“

Тогава си спомних какво говори Бог за Давид:

И него (Саул) като махна, издигна им за цар Да-

вид, за когото свидетелства, казвайки: Намерих Давид, Есеевия син, човек според сърцето Ми, който ще изпълни всичката Ми воля (Деяния 13:22).

Нека отново повторя този важен факт – цар Саул нито един път не преминава през пустиня. Той изглежда смирен в началото, крие се сред вещите от пророка, когато е назван за цар. Но след няколко успешни кръга, нечистотиите му започват да излизат на повърхността. Той печели голяма победа, но го прави по своя си начин и не се покорява на Божиите заповеди. И като че ли това не е достатъчно, но след това той издига паметник на самия себе си. Това е само началото на безбройните нечестия в държанието му, които излизат на повърхността. И в крайна сметка, той е унищожен от нечистотите, на които никога не обръща внимание.

Има две обстоятелства, които много ясно изявяват какво се крие вътре във вас. Пречистващият огън, както вече коментирахме, е едното. Но другото обстоятелство – това е успехът. Макар успехът да изкарва на показ недостатъците във вас пред очите на всички останали, вие може да останете слепи за тях. В началото на своите служения много лидери не позволяват на пречистващия огън да ги очисти. Подобно на цар Саул и те са призвани и в даден момент влизат в позиция на служение. За жалост, те никога не са преминали през подходящата подготовка. И когато с успеха на повърхността излязат и недостатъците им, този успех, в крайна сметка, води до кончината на онова, което са призвани да постигнат.

Саул обича своето „служение“ до степен, че е готов да убива, за да запази позицията си. Давид не е мъж, който преследва престола; той е мъж, който преследва Божието сърце. Докато е в пустинята, Давид открива своя истински източник на радост и това не е никой друг, освен сам Бог. На два пъти Давид има възможност да убие Саул и да се възкачи на трона, освен това е насърчаван от своите приближени да го направи. Ако мотивите на Давид са същите като тези

на Саул, той би го убил, за да постигне обещаното му от Бог чрез пророк Самуил.

Днес има мъже и жени, които с готовност клюкарят, злословят или направо лъжат, за да се домогнат до това, което Бог им е обещал – каква ирония е това! Те са същите като Саул, готови да направят почти всичко, за да получат или да задържат своето наследство. А Бог търси онези, които са като Давид, чиито сърца търсят Него, а не позицията, влиянието, парите или славата. Преработката на стария мях за вино е задълбочаването на характера на Бог във вас и в мен. Именно характерът на Бог е способен да понесе налягането на новото вино на Духа (Неговото помазание и присъствие). Характерът се развива, когато търсим Онзи, Когото копнеем да следваме.

„И колко време ще отнеме?“ – може би искате да попитате.

Ето отговорът ми: „Времето, което е необходимо, не би трябвало да има някакво значение за вас; само не спирайте да копаете, докато не потекат тези води.“ Ще има моменти, в които отговорът няма да може да бъде намерен само в един сезон на молитва. Ще трябва да продължите в следващото молитвено време, и може би в много молитвени времена след това.

Когато живях в Далас и служих като помощник на главния пастор и неговата съпруга, с един скъп мой приятел, който беше помощник-пастор в екипа на църквата, се събирахме, за да се молим заедно почти всяка сутрин. Влизахме в стаята в 7:00 сутринта и се молихме и много често усещахме Божието присъствие и Неговата намеса в наша полза. Но е имало и много дни, в които ставаше 8:30 (когато започваше работният ден) и ние трябваше да се отправим към офиса. И се чувствахме доста раздразнени от това, че абсолютно нищо не се беше случило по време на молитвата, никакъв пробив, никакви освежаващи води... Изворите все още не бяха отпушени!

На следващата сутрин отново се събирахме и започвахме от там, докдето бяхме стигнали на предния ден. Това

понякога продължаваше по два дни, често три и един път си спомням, че ни отне цяла седмица, преди да получим някаква свежа вода! Но когато дойдеше пробивът, силата и освежаването бяха на наше разположение.

Когато пътувам из църквите в Америка, аз се срещам с много християни, които са позволили техните кладенци да бъдат запушени и удобно са се устроили в това си състояние. Плашещият факт е, че усещам, че мнозинството от вярващите, а не по-малката част от тях, са в такова положение. Какво ли би се случило, ако тези хора разпалят небесните дарби в себе си и позволят да бъдат употребени от Бога? Животът на мнозина ще се промени, семейства ще се променят, църкви ще се променят – Америка ще се промени!

Божият дар лежи неразкрит в мнозина. Но дори кладенците да изглеждат запушени, Святият Дух продължава да чака.

Затова, не спирайте да разкопавате по-надълбоко! Защото ще намерите освежаващи води в пустинята!

“

11

ПРИГОТВЕТЕ ПЪТЯ ЗА ГОСПОДА

Неприятностите са винаги неочаквани и никога не са добре дошли в живота ни. Те са натрапник и крадец, но в ръцете на Бог те се превръщат в инструмент, чрез който се проявява Неговата свръхестествена сила в нас.

Чарлз Стенли

Истина ви казвам, Синът не може да направи нищо от Себе Си. Той прави единствено това, което вижда да прави Отец.

Йоан 5:19

Пустинята или пустошта е място, където се подготвя пътят за Господа, място, където всяка планина се снишава и всяка долина се запълва. Исаия описва това по удивителен начин в този добре познат пасаж:

Глас на един, който вика: Пригответе в пустинята пътя за Господа, направете в безводното място прав път за нашия Бог! Всяка долина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се снижат; кривите места ще станат прави и неравните места – поле. Славата Господна ще се яви; и целият човешки род ведно ще я види; защото устата Господни изговориха това. Глад на един, който вика: Провъзгласи! И отговори се: Какво да провъзглася? Всяка твар е трева, и цялата ѝ слава – като полския цвят. Тревата съхне, цветът вехне, защото дишането Господно духа върху него. Наистина, хората са трева! Тревата съхне, цветът вехне, но словото на нашия Бог ще остане довека (Исаия 40:3–8).

Какво точно означава това за онези от нас, които може би преминаваме през пустинен сезон сега?

В Тялото Христово всички ние имаме отговорности, които Господ ни е поверил. Но преди Бог да може да ни освободи, за да ги изпълним, ние се нуждаем от изпити и обучение в пустинята, където плътта ни се разпъва. Там се учим да чакаме на Господа, да притихваме, докато не чуем гласа Му и не разберем какво върши Той, за да можем покорно да изпълним волята Му.

Искам да ви разкажа малко повече от личната си история, за да ви покажа как пътуването през пустинята не непременно минава по пряк път, а от влизането в нея до пристигането до определената дестинация, то може да включва някои изненадващи обходни маршрути и непланирани спирания за почивки.

През 1979 година като колежанин в университет „Пердю“ бях новороден в общността от вярващи в университета. Четири месеца по-късно бях изпълнен със Святия Дух и Бог започна да ми говори за служение. Повярвайте ми, моят радар в нито един миг не засичаше служение – аз не исках да имам нищо общо с това. Всички служители, които бях срещал по-рано, не бяха мъже, на които исках да приличам. Знам, че звучи осъдително, но аз гледах на тях като на „извън нещата“, които имат странни деца, живеят в рушащи се домове. По-късно научих, разбира се, че моите впечатления бяха много изкривени, защото имаше много отлични служители, които имаха страхотни деца и живеяха в прилични домове! Но като млад вярващ си мислех, че за да бъда служител, аз трябва да страдам, да живея странен живот или изведнъж да се окажа бос в колиба в Африка.

Израснал съм в малко градче от около 3000 жители. Единствените служители, които познавах, бяха католическите свещеници (това за мен не беше опция, защото те не могат да се женят) и още един пастор на малка църква. Той имаше две деца на моята възраст, които бяха много странни и всеки път, когато ходих у тях, там миришеше отвратително! Един път отидох и миризмата беше толкова ужасна, че опитах да си задържа дъха по-дълго, но накрая се извиних и направо си тръгнах. Разбирате защо изобщо не проявявах интерес към това да служа. Не исках да ставам свещеник, не исках странни деца и вмирисана къща. Не исках и да ходя в Африка като мисионер и да живея в колиба.

Моите планове по това време бяха да си завърша учението, да взема диплома за инженер по механика от „Пердю“, а след това да взема магистратура по бизнес администрация от Харвард. След това щях да вляза в корпоративния американски пазар и да се изкача по стълбицата до изпълнителен директор и да печеля много пари, да давам дарения на църквата си и да спонсорирам служители. Такива бяха моите планове, затова отбягвах шепота на Бог относно служение-

то. (Нямаше нищо нередно в този план, просто това не беше Божият план за моя живот.)

Четири месеца по-късно в една неделна сутрин бях на църква и слушах проповедта на пастора, когато Святият Дух още по-строго ми каза: „Призовал съм те да проповядваш! Какво ще направиш по въпроса?“

Този път го чух толкова ясно, че веднага отвърнах: „Господи, дори да се окажа бос в Африка в сламена колиба, ще проповядвам, ще Ти се покорявам!“ (Бог знае как да привлече вниманието ни. Аз достатъчно дълго пресмятах какво ще ми струва по време на другите по-нежни побутвания от Негова страна преди това.) Сега, когато напълно осъзнавах това, аз приех и бях готов да съм Му угоден, без значение какво щеше да ми струва!

Господ започна да ме подготвя. Огънят в мен започна да се разпалва. Започнах да разказвам на момчетата от братството в университета си за Исус и много от тях се спасиха. Година и половина след това започнах Библейски уроци в самото братство и студентите започнаха да идват от целия университет. Всяка седмица нови хора предаваха живота си на Христос, изцеляваха се и намираха свобода.

Аз напълно преобърнах приоритетите си! Сега желанието ми да проповядвам беше толкова силно, че ми се искаше да прекъсна университета и да отида в библейски институт. Причината? Защо да уча математика и физика, когато съм призован да проповядвам, а хората умират и отиват в ада? Исус може да се върне много скоро, затова трябва да отида максимално по-бързо на нивата за жътвата.

Една вечер, докато си пишех домашните, които вече бях започнал да презирам, погледнах от учебника по механика към Библията, която беше на полицата... Беше ми дотегнало! Хвърлих учебника по термодинамика към стената. И взех решение – няма да чакам повече! Прекъсвам университета и отивам в библейски колеж.

Обадих се на един мъж, който ме асистираше по това време и беше изследовател от „Пердю“ и също така беше

мой много близък приятел. Дръзко заявих: „Дон, напускам и заминавам в библейско училище!“

Спокойно и мъдро, той ми отвърна: „Защо да не идем да се поразходим малко тази вечер и да се помолим за това?“ Направихме го и Бог ми говори: „В определеното от Мен време ти ще започнеш да служиш... Довърши образованието си.“

След известно време, докато се борих да открия отговора на въпроса как може Господ да изпрати провинциално момче като мен до народите по целия свят, Го чух да ми казва: „Кой е създал и ръководи това служение, за което си призван, ти или Аз?“

„Ти!“ – отвърнах.

„Не мислиш ли, че Аз съм по-загрижен за развитието на това служение и от теб самия?“

Това изказване привлече вниманието ми.

Затова се успокоих и довърших образованието си. На дипломирането бях нает като инженер от „Рокуел Интернешънъл“ по един Военноморски проект на САЩ. Установих се на новата си работа и си намерих страхотна църква. Година по-късно с Лиза се оженихме.

В църквата бях влязъл преди да се ожения и служих там по всякакъв възможен начин. Това продължи и след като вече бях семеен. Бях разпоредител, бях част от служението в затвората, учих пасторските деца да играят тенис и помагах в много други неща. В църквата имаше и библейско училище и аз посещавах вечерните класове.

Две години по-късно църквата ме нае да помагам на главния пастор и на неговото семейство. Казах на пастора и на останалите лидери, че мога да се посветя само една година да го правя, защото съм призван да проповядвам. Моята работа беше да мия и пълня колите им с бензин, да лъскам обувките на пастора, да върша различни задачи, да вземам децата от училище, да давам уроци по плуване на две деца в предучилищна възраст, да се грижа за гостите, които служат в църквата и още куп други отговорности. Вместо една, аз останах цели четири години и половина.

Бяха минали вече седем години откакто бях казал „да“ на

призова от Бог. В колежа, докато наблюдавах как всички тези студенти се спасяват, изцеляват и освобождават, аз смятах, че служението на пълен работен ден е само на няколко крачки разстояние от мен. Нямах никаква представа през какъв процес ще ме прекара Бог.

В този период, докато служих в църквата, бях опитал безуспешно цели три пъти да започна да проповядвам на пълен работен ден. Докато летях към Далас от Азия (след третия ми опит да видя дали това е мястото, където Бог ме иска), си четях евангелието от Йоан, когато един стих сякаш изскочи от страниците на Словото. **И Бог изпрати един мъж, Йоан Кръстител...** (Йоан 1:6). Тогава чух Бог да ми казва: „Ти от Джон Бивийър ли искаш да бъдеш изпратен, или искаш да бъдеш изпратен от Мен?“

„Искам да съм изпратен от Теб.“

И Господ каза: „Хубаво, защото ако си изпратен от Джон Бивийър, ти ще отидеш с авторитета на Джон, но ако си изпратен от Мен, ще ходиш в Моята власт!“

След това се кротнах и се фокусирах върху мястото, където Бог ме беше поставил. Не след дълго неудовлетворението отново се надигна вътре в мен. Подготовката в пустинята не беше приключила за този сезон, а по-скоро беше в процес.

Бог като че ли ме беше поставил на полицата за тези седем години, докато не се открие някаква позиция за мен. Дали наистина беше така? Не! Категорично не! Бях доведен в тази позиция, за да мога да развия благочестив характер... и това бе Неговият начин да бъде подготвен. Моят характер се нуждаеше от извайване и помъдряване, така че да мога да функционирам добре в служението, в което съм призван. По-късно щях ясно да науча, че с всяко духовно повишение първо има време на подготовка за съответното ниво.

Забравете да служите със свои сили

Без значение колко добри са нашите намерения, без Божията намеса ние не можем да направим нищо, което да има стойност за вечността – дори и в името на Исус! Сам Господ

казва: **Истина ви казвам, Синът не прави нищо от Себе Си... Но върши единствено това, което вижда да върши Отец. Каквото прави Отец, това прави и Синът** (Йоан 5:19). Какво силно твърдение! Исус, възплътеният, помазан Син на Бог, казва, че сам Той не върши нищо с вечна стойност със собствени сили. Ще ви дам няколко примера, за да стане ясно какво имам предвид.

Исус обича Лазар и двете му сестри Марта и Мария, които живеят във Витания. Лазар се разболява сериозно. И ето какво се случва след това:

И тъй, сестрите пратиха до Него да Му кажат: Господи, ето, този, когото любиш, е болен. А Исус, като чу това, рече: Тази болест не е смъртоносна, но е за Божията слава, за да се прослави Божият Син чрез нея. А Исус обичаше Марта и сестра ѝ, и Лазар. Тогава, откак чу, че бил болен, престоя два дни на мястото, където се намиреше (Йоан 11:3–6)

Макар Исус да е Месия, Той също има много близки приятели. Той обича Лазар и се наслаждава на времето заедно с това семейство. Въпреки това виждаме, че Исус не прави нищо цели два дни след като чува за болестта на приятеля си. Защо не отива незабавно във Витания? Причината е, че Той все още не е получил заповеди от Бог. Той чака покорно, докато Божият Дух не Му дава заповед да отиде. И тогава Исус тръгва.

Господ един път ми откри, че ако Лазар беше един от моите приятели, аз щях веднага да скоча в колата и да отида в дома му, за да положа ръце на него, без изобщо да се замислям да попитам Духа за Неговата насока. За жалост, много от нас имат точно такова мислене. Смятаме, че щом Бог е винаги с нас, няма нужда да искаме Неговото водителство в такива ситуации. Но ние трябва да спрем и да бъдем чувствителни за Духа на Бог. Бог знае какво иска и ако ние чакаме, за да получим Неговите инструкции или мнението Му по даден въпрос, Той ще ни каже какво да направим.

Може да сме си мислили, че и без водителството на Духа

можем да полагаме ръце на болни и че Бог е длъжен да ги изцелява в същия момент. Ако това е така, тогава няма ли да е редно да отидем във всички болници и да ги изпразним от страдащите хора?

В някои ситуации Библията казва, че Исус „изцелява всички“, но не винаги е така. Например, защо Исус не изцелява всички болни, слепи, куци и парализирани в къпалнята във Витезда, когато изцелява един мъж, сакат от тридесет и осем години (Йоан 5)? Възможно ли е Божият Дух да не Му е казал да изцели и останалите?

В други случаи четем за мъж, сакат от утробата на майка си, който всеки ден е оставян при вратата на храма. Защо Исус не го изцелява? Защото Отец не Го е инструктирал да го направи.

По-късно, след като Исус се възнеса на небето, Петър и Йоан по път към храма, водени от Духа, изцеляват един мъж, предизвиквайки настъпването на съживление (Деяния 3 глава).

Когато Исус служи на земята, Той не следва установена формула – на едни плюе, на други полага ръце, на трети говори. За други, Той прави топчета от кал и ги поставя в очните гнезда. Има и такива, които изпраща при свещениците – списъкът е много дълъг. Има такава удивителна разнообразност, защото Исус прави само това, което вижда да прави Неговият Баща! А Бог знае съвършеното време и начин, по който всеки човек може да получи своето изцеление.

Това иска Бог за всички Свои слуги..., да ни доведе до положение, в което ние ще правим само това, което виждаме да прави Исус, под Неговото ръководство, а не според това, което ние смятаме, че трябва да се случи. Исус казва в Йоан 20:21: „Както Отец изпрати Мен, така и Аз изпращам вас.“ Исус не прави нищо извън водителството на Своя Баща. Така и ние трябва да следваме Неговия пример. Трябва да живеем като Него, да бъдем водени от Святия Дух, да ходим водени само от Неговия Дух. За това е необходимо плътта ни да бъде подчинена на Божия Дух – Духът на Христос. А най-добрата тренировъчна площадка за този воден от Духа

живот е пустинята. Предизвикателната среда е мястото, където се приготвя пътят на Господа.

След четиридесет години на подготовка в пустинята, Бог казва на Моисей:

И тъй, ела сега, и ще те изпратя при Фараон, за да изведеш людеите Ми израилтяните, от Египет. А Моисей каза на Бога: Кой съм аз, че да ида при Фараон и да изведе израилтяните от Египет? Рече му Бог: Аз без друго ще бъда с теб... (Изход 3:10–12).

А сега, нека сравним това с казаното от Бог за хората, които сами изпращат себе си:

Аз не съм изпратил тези пророци, а при все това те се завтекоха; не съм им говорил, а при все това те пророкуваха... Ето, Аз съм против онези, които пророкуват лъжливи сънища – казва Господ - и, като ги разкриват, с лъжите си и с надменността си вкарват народа Ми в заблуда, тогава, когато Аз не съм ги изпратил, нито съм им запоядал; и така, те никак няма да помогнат на този народ - казва Господ (Еремия 23:21,32).

О, това боли. Никой от нас не би желал да чуе подобно послание от Господ.

На четиридесет години Моисей не може да помогне или да е от полза на народа на Израил, когато за първи път опитва да ги освободи, защото Бог все още не го е изпратил. При всичкото си добро образование, лидерски умения и мъдрост, придобити в Египет, без Божията подкрепа и не в Неговото време, Моисей не може да изпълни онова, за което знае, че Бог го е призовавал. Неговите напразни усилия водят единствено до смъртта на един египетски насилник. Макар намеренията му да са благородни, първоначалният му опит да постигне своята мисия повече нанася вреди, отколкото ползи. След четиридесет години на тренировка далеч в пус-

тинята, се завръща един нов Моисей, който не прави нищо, освен ако Бог не му е говорил. Сега, в Божието определено време, под водителството на Моисей, цяла армия се оказва на дъното на Червеното море. Това е разликата между нашата сила и Божията сила – цяла армия в сравнение с един-единствен войник.

Йоан Кръстител се обучава тридесет години за служение, което трае едва шест месеца. Но Исус казва, че Йоан е най-великият пророк, раждан от жена.

Това е! Бог може да направи повече за шест месеца чрез мъж или жена, изпратени от Него, отколкото някой друг може да изработи с упорит труд със свои сили за шестдесет години.

Точно това обяснява и Исус: **Истина ви казвам, Синът не може да стори от Себе Си нищо. Той прави само това, което вижда Отец да прави. Каквото прави Отец, това прави и Синът...** (Йоан 5:19).

Ето отново думите на пророк Исаия:

Чуйте! Глас на един, който вика: Пригответе в пустинята пътя за Господа! Направете в безводното място прав път за нашия Бог! Всяка долина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се снишат. Кривите места ще станат прави и неравните места – поле. И славата Господна ще се яви; и целият човешки род ведно ще я види; защото устата Господни изговориха това! Глас на един, който казва: Провъзгласи! И отговори се: Какво да провъзглася? Всяка твар е трева, и цялата ѝ слава – като полски цвят. Тревата съхне, цветът вехне, защото дишането Господно духа върху него. Наистина, хората са трева. Тревата съхне, цветът вехне, но словото на нашия Бог ще остане довека (Исаия 40:3–8).

Бог казва, че пустинята е мястото, където се приготвя пътят за Господа. Пътят за Господа не е човешката сила. Той казва, че гордостта на плътта ще се сниши, смирените (тези, които чакат Господа) ще бъдат издигнати, кривите (измам-

ните, неточните, неискрените) места ще бъдат изправени, а твърдите (жестоките, които не могат да обичат, грубите, суровите) ще омекнат.

Като колежанин, новоповярвал последовател на Исус, аз получавах големи благословения и имах „успех“, служейки на другите, но имаше и много планини в живота ми, които трябваше да се снишат и твърди и криви места, които трябваше да се смекчат и изправят. Бог знаеше, че имам нужда от време в пустинята, за да заглади някои недостатъци.

Във всеки един период в пустинята е много важно да позволим на Бог да прави нещата по Неговите начини. Докато бях в позиция да служа на своя пастор в Далас, Господ ми говори един ден и ми каза: „Джон, не пропускай онова, което Аз искам да направя в теб днес, гледайки единствено към бъдещото служение на проповядване.“ Честно казано, аз така силно исках да проповядвам, че гледах на тази фаза от живота си като на абсолютна загуба на време.

Не бива да падате в този капан! Знайте, че Бог никога не губи време!

Ключове за оцеляване в пътуването

#11 Дръжте багажа си винаги опакован

Макар да не го препоръчвам, когато престоят ви в пустинята се удължи и ви се струва като цяла вечност, може да решите да разопаковате багажа си и да се устроите там. Повярвайте ми, когато Бог реши да се задвижи, Той може да го направи за отрицателно време. Вижте Йосиф; изглежда, че той ще остане в тъмница до края на живота си, но без никакво предупреждение той е повишен и влиза в дадената му от Бога мечта само за един ден! Правилно, само за един ден!

Аз бях в пустиня и имах чувството, че съм едва в началото на четиридесетгодишен престой. После, изневиделица, Господ ми каза, че ще напусна настоящата си позиция и ще започна да пътувам и да проповядвам. Промяната не настъпи на момента, но дойде, беше като

вихрушка. А аз бях готов да се впусна в следващия сезон от своя призив. Багажът ми беше опакован.

Той е Този, Който компенсира времето! Трябва да сте наясно, че мястото, на което се намирате в момента, е важна част от целта, към която вървите. Това е вашата тренировъчна арена. Това е процесът на преминаването от обещанието към повишението – неговата реализация. Оставете Той да се тревожи затова как всичко да сработи и да съдейства за ваше добро..., вие само Го следвайте! Той е Бог, Авторът и Онзи, Който води до край нещата. Ние само трябва да Му се доверим и да се покоряваме на онова, което Той ни показва днес!

Всеки път, когато съм смятал, че съм открил как Бог ще ме установи в служението да проповядвам, Той нежно ми е казвал: „Джон, ти просто измисли поредния начин, по който няма да станат нещата!“ Така си и беше – Той ми повери това служение по един напълно неочакван начин. Бог ни води до място на задоволство (не самодоволство), за да можем да живеем в пълнота днес!

Правете нещата по Божия начин

Когато Бог дава Своята власт и сила на човек, колкото по-голяма е властта и силата, толкова по-голяма е присъдата за непокорство на Духа на Бога. Господ не съди Моисей, когато е на четиридесет и прави нещата по своя си начин, защото Божията власт и сила все още не са върху него. По-късно обаче нещата се променят. Докато е в пустинята в Цин, хората започват да роптаят против Моисей и да се оплакват от мястото, на което ги е довел. Те са жадни и искат вода. Затова Бог казва на Моисей какво да направи:

Вземи жезъла и свикай обществото, ти и брат ти Аарон, и пред очите им говорете на канарата, и тя ще даде водата си; така ще им извадиш вода от канарата и ще напоиш обществото и добитъка им (Числа 20:7–8).

Бог казва на Моисей да говори на канарата и тя ще даде вода. Но прочетете какво прави Моисей:

Тогава Моисей вдигна ръка и с жезъла си удари канарата два пъти; и потече много вода, та обществото пи и добитъкът им пи. Но Господ каза на Моисей и Аарон: Понеже не Ми повярвахте, за да Ме осветите пред израилтяните, затова вие няма да въведете това общество в земята, която им давам (Числа 20:11–12).

Забележете, че Бог дава вода на милионите, които наблюдават. Удивително! Вода от скала – кой е чувал за подобно чудо през двадесет и първи век? Макар Моисей да не се подчинява на Божиите инструкции за това как да освободи водата от скалата, чудото все пак се случва. Водата е за хората, за да послужи на техните нужди. Бог не лишава хората от вода, за да накаже Моисей. Но последствия има – Моисей е възпрян от Бог да въведе народа в Обещаната земя.

Това е чудесен пример затова как свръхестественото помазание на Бог служи на нуждите на хората, а не за да се величае този, който притежава дарбата! Възможно е Моисей да е бил раздразнен на хората и може би дори малко и на Бог, понеже се налага да се грижи за толкова труден народ. Моисей удря канарата, както е правил по-рано в пустинята Син (Изход 17:1-7). А може би Моисей се е чувствал удобно в способността си да ръководи; може би сега смята, че Бог ще почете всяко нещо, което Моисей сметне за най-добре да стори. За пореден път той прави нещо по своя си начин, но този път последствията са значително по-сериозни. Моисей е ходил във властта и мощта на Бог. Всичката му сила идва от зависимостта му от Бог. Но сега Моисей проявява независимост към Бог пред хората и това му донася незабавна и неочаквана присъда.

Заради това и Яков 3:1 казва: **Братя, не ставайте мнозина учители, като знаете, че ние ще приемем по-тежко осъждение.** Колкото по-голяма е отговорността или славата, толкова по-голямо е осъждението.

Пустинята ни подготвя, за да можем да ходим в силата и славата на Господ без това да доведе до присъда заради неподчинение. В това сухо, пустинно преживяване, гордостта ни се снижава, а се развива смирението. Истински смиреният човек ходи, както е ходил Исус, викайки: „Няма да направя нищо, освен ако не видя Духът на Господ да го прави! Аз съм нищо в собствената си сила и способности.“

Възможно ли е причината, поради която Бог въздържа проявлението на славата и силата Си от толкова много хора в Църквата днес, да е за да ни предпази от по-голямо осъждение? Вярвам, че именно пустинята е мястото, където Той съблича плътта от духа, за да ни накара да викаме към Него и да Го слушаме. И когато се изяви славата Му, ние да почитаме Неговото име като вършим нещата единствено по Неговия начин!

Чуйте гласа на Духа. Нека Той ви показва как иска да вършите работата, която ви е възложил. Гледайте и слушайте какво прави и какво говори Господ.

На стражата си ще застана, ще се изправя на кулата и ще внимавам да видя какво ще ми говори Той и какво да отговоря на изобличителя си. Господ в отговор ми каза: Напиши видението и го изложи ясно на скрижали, за да може да се чете бързо. Защото видението се отнася към едно определено бъдеще време, но то бърза към изпълнението си и няма да се размине. А и да се бави, чакай го, защото непременно ще се сбъдне, няма да закъснее. Ето, душата му се надига, неспокойна е в него, а праведният ще живее чрез вярата си (Авакум 2:1–4).

Пророкът казва: „Ще внимавам, за да видя какво ще ми каже Господ.“ Един от начините, по които говори Божият Дух, е чрез видения. Исус казва, че Той върши единствено това, което вижда да върши Отец. Авакум казва, че ще напише това, което е видял и ще бърза да го изпълни в определеното време. После добавя, че душата, която е горда (надигната),

не е спокойна (такъв е човек, който не чака Слово от Господ, но тича без видение за нещата, които говори Бог). А праведният ще живее чрез своята вяра, не чрез вярата на някой друг!

Вярата идва от слушане на онова, което говори Бог и след това от покорството на чутото. Точно затова Бог води народа на Израил в пустинята, ... **за да ги научи, че не само с хляб ще живее човек; но ще живее чрез всяко слово, което идва от устата на Господа** (Второзаконие 8:3). Забележете, че се казва „идва“, а не „идваше“.

Насърчени сме да **внимаваме да не презрем Този, който говори** (сегашно време). **Защото, ако онези не избегнаха наказанието, като презряха Този, Който ги предупреждаваше на земята, то колко повече не ще избегнем ние, ако се отвърнем от Този, Който предупреждава от небесата** (Евреи 12:25). Нито за миг не забравяйте, че това, което говори Той, винаги е в синхрон с Божието слово.

Да изследвате Библията, за да намерите начин да подкрепите това, което вие смятате, че трябва да направите, не е Божият начин. Исус лесно би могъл да каже за Себе Си: „Аз съм помазан да изцелявам болните, затова веднага ще отида да положа ръце на Лазар, както съм правил и преди.“ Вместо това, Той чака Божият Дух да се задвижи и чак тогава Той действа.

Пустинята е мястото, където Бог ни води, за да ни научи, че всеки опит да направим нещо за Него, отделно от Неговото водителство и способности, е безполезно и безплодно начинание. Когато наистина осъзнаем, че плътта не може да направи нищо със стойност за вечността, тогава сме готови да изпълним онези мечти и планове, които Той има за нас. Пустинята е място на подготовка – тя е процесът към изпълнение на обещанието. Нека следваме примера на Исус и да бъдем водени от Духа, за да правим нещата по Божия начин, а не по нашия!

12

ПОБЕДА В ПУСТИНЯТА

Скърбите ни са също като нас, преходни. Няма безсмъртни и непреходни скърби за непреходните ни души. Те идват, но, слава Богу, после си отиват. Като птиците в небето, те само прелитат над главите ни. Но не могат да гнездят в душите ни. Днес страдаме, но утре ще се възрадваме.

Чарлз Спърджън

Когато хората не приемат божественото водителство, те полудяват. Но който пази закона, е радостен.

Притчи 29:18

Пустинята е място, през което преминаваме. Тя не е нашата крайна дестинация! Ако се справите правилно, ще преживеете победа в пустинята и ще излезете извън границите ѝ!

Аз бях в моята лишена от страст пустиня като младежки пастор като че ли цяла вечност. И вече започвах да се чудя дали изобщо е възможно да дойде промяна в моята борба. Но един ден, малко преди да започнат неприятностите с прекия ми началник, който се опита да ме опетни и уволни, Божият Дух ми показа, че промяната идва. Точно тогава Бог ми откри, че ще бъда „изпращан в църкви и градове от източното до западното крайбрежие на Америка, от канадската до мексиканската граници, от Аляска до Хавай...“

Както вече споменах, това не се случи на следващия ден, нито дори на следващата седмица! Всъщност минаха шест месеца без изобщо да дойде някакво допълнително потвърждение. Веднъж, главният пастор влезе на една среща и сподели, че Господ му е показал, че един от пасторите му (ние бяхме единадесет в екипа) скоро ще започне пълно служение и ще пътува и няма повече да служи като част от екипа на църквата. „Джон Бивиър, този човек си ти“ – каза той.

Мина още много време (още шест месеца, ако трябва да бъде съвсем точен) – време на преминаване през пустинята. Но после, само в рамките на три седмици, получих седем покани да проповядвам – едното място беше на час от канадската граница, другото на Източния бряг във Флорида, друго на час път от Тихия океан, а друго близо до границата с Мексико! Влязох в офиса на моя пастор, за да го попитам какво да направя по въпроса, а той се засмя и каза: „Джон, нали ти казах, че Господ ми показа точно това. Струва ми се, че твоето време вече е дошло.“

Скоро след това (през януари 1990 г.) по време на служба за посвещаване, пасторът положи ръце върху нас с Лиза и оттогава не спираме да пътуваме! Със сигурност мога да

кажа, че сме видели много (наблягам на думата „много“) повече плодове в живота си, защото изчакахме Божието време, вместо сами да се изстреляме в служение, когато ние си помислихме, че сме готови.

Много бих искал да видя същите резултати и във вашия призив. Точно затова, като шестдесетгодишен мъж, който обича Божиите хора, съм толкова суров, честен и открит пред вас. Искам да успеете в съдбата си! Затова, нека ви предложи финални важни мисли.

Правилната цел и дестинация

Нашият фокус трябва да бъде върху целите на Бог, а не върху съпротивата, с която се сблъскваме и която се опитва да ни попречи да продължим. Трябва да имаме правилно виждане, ако искаме да финализираме на правилната дестинация! Би било ужасно да тичаме в едно състезание, а да пресечем неправилната финална линия! Би било пагубно да насочим оръжие в неправилната цел и да я улучим!

Фарисеите са много ревностни и усърдни, но тяхната цел е себична. Те нямат правилното виждане; следователно пропускат целта.

Каква е дестинацията и целта на Бог за нас като Негов народ? Той казва в Ефесяни 1:11, че ние сме били ... **предопределени за това според намерението на Бог, Който върши всичко по решението на Своята воля.**

Много хора падат в капан, когато чуят „предопределени“ или „предопределение“. За да можем да разберем тази идея, трябва да разделим думата на части и да разгледаме корена и представката ѝ. Представката „пред“ означава просто „преди“ или „преди началото“. Коренът „определение“ (бел. пр. на английски означава „дестинация“) означава „там, където ще се окажете“ или „финиш, финална линия“. Събирайки двете значения, разбираме, че думата означава „да определим финалната линия преди началото“. Ефесяни 1:11 ни показва, че Бог е определил дестинацията за човечеството още преди да ни създаде, която да удовлетвори Неговите намерения.

Римляни 8:28-29 казва:

Но знаем, че всичко съдейства за добро на тези, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение. Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразени с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя.

Дестинацията или съдбата, която Бог ни е определил преди началото на времената, е да Го обичаме и да бъдем преобразени в образа на Исус Христос. Всичко, което правим в живота и в служението, трябва да бъде с такава цел или в тази посока! Божията основна цел за създаването ви е не просто да станете част от някое успешно служение, да дадете милиони долари за Царството, да бъдете известен артист или да имате каквато и да било друга цел в кариерата си. Не е дори да изцелявате болните, да давате хуманитарни помощи, да спасявате жертви на секс трафика, да освобождавате хора от зависимости, нито дори да печелите изгубените за Исус. Колкото и благородни и благочестиви да са тези стремежи, ние трябва да осъзнаем, че е имало мнозина, които са вършели всички тези неща, но никога не са успели да финишират и да пресекат финалната линия. Причината да не завършат добре състезанието, е че техният фокус е бил върху служението, а не върху целта или същността зад служението!

Сега трябва да си отговорим на въпроса: „Каква е целта на Бог да ни предопредели да бъдем съобразени с образа на Исус Христос?“ Отговорът е много прост – понеже Той ни обича и желае да общува с нас, за да може **в идните векове да покаже несравнимите богатства на Своята благодат чрез Своята благод и добрина към нас в Исус Христос** (Ефесяни 2:7).

С Лиза имаме куче, което се казва Лекси. Тя е мила, игрива и толкова забавна. Но комуникацията ни с нея се свежда до едно много ограничено ниво. Понякога чак се дразня, защото не мога да водя диалог с нея. От друга страна, със

синовете ни сценарият е напълно различен. Колкото по-зрели стават те, на толкова по-удивителни взаимодействия се наслаждаваме с тях. Те са допринесли толкова много неща в живота ни. Именно поради това ни е създал и Бог. Той не желае някакво нищожно общуване като това, което ние толерираме с Лекси. Той иска синове и дъщери, с които да общува сърце със сърце.

Това е Неговата цел от самото начало. Когато създава човека, Той го поставя в Градината и слиза, за да общува с Адам, защото го обича. Един от потомците му успява да схване каква е целта на Бог и за него е записано, че **Енох ходи с Бог и повече не се намери, защото Бог го взе** (Битие 5:24). Авторът на Евреи казва, че ... **за него (Енох) беше засвидетелствано, че той е бил угоден на Бога** (Евреи 11:5). Защо Енох е угоден на Бог? Дали защото е имал някакво невероятно служение? Не! А защото той ходи с Бог и има близко общение с Него.

Всяко нещо, което Бог е правил в миналото, прави сега и ще направи в бъдещето, има именно такава цел. Затова и целта на пустинята е да ни насочи в посока на това да бъдем съобразени с образа на Исус Христос.

Ако изгубим представа за Божиите цели за нас, ние ще отхвърлим съдържаността и ще отпаднем духовно. Като църква, когато изгубим представа за целта на Бог, ние изсхваме, снижаваме се до една институция, водена от светските неща. Наблягаме на резултатите – по-голям брой хора, по-големи сгради, вместо да правим ученици по образа на Христос (Матей 28:19).

Нека видим отново какво се казва в Притчи 29:18: **Където няма видение, хората отхвърлят всички ограничения** (всяка съдържаност и се разюздават).

Ограничението или въздържанието, за които говори Бог, ни предпазват от това да се примирим с по-малкия призив, различен от това да бъдем съобразени с Неговия образ и подобие. Именно въздържанието ни предпазва да не бъдем доволни докато не се съобразим с Неговия образ и не Го погледнем лице в лице, за да видим да се разкрива славата

Му. Въздържанието ни пази да не се примиряваме с нещо по-малко от Неговата съвършена воля. Това ограничаване няма да ни позволи да се чувстваме спокойни, ако правим нещата както светът ги прави, нито ако ги правим по начините на плътта.

Говорейки за виждането, Исус казва: **Светило на тялото е окото. И ако окото е здраво, то цялото тяло ще бъде осветено; но ако окото ти е болнаво, то цялото ти тяло ще бъде помрачено. И тъй, ако светлината в тебе е тъмнина, то колко голяма ще е тъмнината!** (Матей 6:22-23). Той не говори за физическите ни очи, а за очите на сърцето ни, или за начина, по който възприемаме нещата.

Начинът, по който възприемате нещата в сърцето си, показва в какво ще се превърнете: **Защото както мисли в сърцето си, такъв е и той** (Притчи 23:7).

Начинът, по който гледате на обстоятелствата, в които се намирате, ще определи като какви ще излезете от тях. Дванадесетте съгледвача, които отиват да разузнаят Обещаната земя - всички те виждат една и съща гледка – същите укрепени градове, същите великани, същите армии на ханаанците. Двама от тях обаче - Исус Навин и Халев, виждат нещата по напълно различен от останалите начин. Двата възприемат реалността по начина, по който Бог им я е обещал, а десетте възприемат Обещаната земя през очите на естествения си опит или собствените си възможности и сила. Тъй като очите им са помрачени, цялото им поведение (или както Исус го казва - „цялото им тяло“) е помрачено. Те говорят с устата си и реагират с държанието си по начин, противен на волята на Бог, затова Той казва, че техният доклад е зъл или лош:

Кажи им: Както е сигурно, че съм жив, казва Господ, Аз ще направя на вас така, както вие говорихте в ушите Ми; трупове ви ще паднат в тази пустиня и от преброените между вас, колкото сте на брой от двадесет години и нагоре, които роптахте против Мене, нито един няма да влезе в

земята, в която се клех да ви заселя, освен Халев, Ефониевия син, и Исус, Навиевия син (Числа 14:28–30).

Какво кара десетимата съгледвача да дадат такъв отчет, който да направи така, че никога да не видят онова, което Бог им е обещал? Начинът, по който те възприемат онова, което е пред тях, не е чрез пророческо виждане, а чрез виждането на собствените им естествени очи. Каквото виждат, това докладват.

За да излезем от пустинята победоносно, ние трябва да виждаме нещата по начина, по който ги вижда Бог. Народът на Израил се оплаква преди това повече от година преди Бог да изпрати съгледвачите в Обещаната земя. Тяхната перспектива вече е негативна и всякакво въздържание е свалено. До времето, в което Бог им позволява да видят земята, в която текат мляко и мед, те вече отхвърлят добрите неща, които виждат. Вместо това се фокусират единствено върху великаните в земята.

Онези, които виждат единствено пустинята (и трудности-те в нея), ще си умрат в пустинята. Тези, които държат очите си към Обещалия и към видението, което Той има пред тях, ще излязат от пустинята като осветени бойци, готови да превземат и да се настанят в Обещаната земя, поставена пред тях за Божия слава.

Затова не се обезсърчаваме [отпадаме или отхвърляме въздържанието]... **Защото нашата временна лека скръб ни спечели вечна слава, която далеч я превишава; като не гледаме на видимото, а на невидимото** [възприемаме нещата по начина, по който Бог ги възприема]. **Защото видимото е временно, а невидимото – вечно** (2 Коринтяни 4:16–18, разширен превод).

Дължината на времето и преживените страдания в пустинята, са нещо леко и моментно в сравнение с онова, което предстои. Разбира се, когато човек е наскред пустинята е труд-

но да не му се вижда тежко преживяното, освен ако не започне да вижда онова, което идва след изхода от пустинята.

Когато минавах през сухи и безводни времена в моето минало, те със сигурност не ми се струаха като „момент“. Често си мислих: „Ще свърши ли някога това? Обещаното от Бог дали изобщо ще се случи?“ И точно тогава трябваше много бързо да прогоня тези мисли и да започна да се насърчавам в Господа. Спомнях си пророчества, дадени за мен и това ме насърчаваше да продължа борбата (вж. I Тимотей 1:18). Пророчествата бяха виждането на Бог за моя живот, както Той ми го разкриваше чрез Духа си от Своето Слово.

Душата е бойното поле в пустинята. Душата се състои от вашия интелект, емоции и воля. Волята е онази част от душата ви, която решава дали ще изберете Божиите начини или начините на плътта, дали ще гледате на нещата по начина, по който гледа Бог или ще обръщате внимание само на своите трудности в пустинята. Петър пише: **Възлюбени, умолявам ви, като пришълци и чужденци на света, да се въздържате от плътските страсти, които воюват против душата ви** (I Петрово 2:11).

Всичко се свежда до това кой е в центъра на вашия фокус – Господ или вие? Плътските желания, които се борят във вашия интелект и емоции, са насочени единствено върху егоистичните интереси. Те ще ви издърпат далеч от вашето видение, защото Божият начин не е начинът на егото, а на отричане от егото.

Евангелието, проповядвано и прието от мнозина днес, е евангелие на улесняване и лекота на плътта. Много от основните послания не ни насърчават да разпъваме плътта, а по-скоро да успокояваме и удовлетворяваме желанията ѝ, които всъщност се борят против крайната ни цел - да бъдем преобразени в образа на Исус Христос. Често фокусът е „Какво може да направи Бог за мен?“, вместо „Какво иска Той от мен?“. Лесното евангелие не набляга на реалността на страданията, свързани с това да следваме Христос. Това е накарало много хора да се установят в един удобен и самодоволен начин на живот. Подобно евангелие не

може да екипира вярващите, така че те да бъдат войници на Бога.

Апостол Павел загатва за тази тема, когато пише до своя ученик Тимотей:

Понасяй страдания заедно с мен като добър воин на Христос. Никой, служещ като воин не се запли-та в житейски работи (аферите на цивилния живот), защото не може да угоди на този, който го е запи-сал за воин (2 Тимотей 2:3–4).

Поради „евангелието на удобството“, ако се сблъскаме със съпротива или трудност, ние търсим маршрут за бягство, вместо да се изправим лице в лице с трудността и да преминем през нея. Виждането, което се поражда от това лесно евангелие, не е „небесното или пророческо виждане“, а по-скоро е едно „егоистично виждане“.

Павел също пише:

Затова, царю Агрипа, не бях непокорен на небесното видение; но проповядвах първо на юдеите в Дамаск, в Ерусалим и в цялата Юдейска земя, а после и на езичниците, да се покайват и да се обръщат към Бога, като вършат дела съответни на покаянието си. По тази причина юдеите ме уловиха в храма и се опитаха да ме убият (Деяния 26:19–21).

Има много виждания в този свят, но само едно „виждане от небето“, което е волята на Отец! Забележете какво казва Павел: „Някои юдеи ме арестуваха в храма, защото проповядвам това и се опитаха да ме убият.“ Той преследва небесното видение и се сблъсква с огромна съпротива. Ако той вярва в лесното евангелие, което мнозина проповядват и вярват днес, никога нямаше да видим изпълнението на видението. Той дори нямаше да стигне до цар Агрипа, защото много по-рано би намерил начин да избяга от всичката тази съпротива, с която се сблъсква.

Ключове за оцеляване в пътуването

#12 Водете си внимателно записки

Днес, докато пиша това, съм на петдесет и девет години – кога станаха...? Но поглеждайки назад, осъзнавам, че моите времена в пустинята са тези, в които най-много съм израствал, макар че тогава са ми се стрували като време на упадък, а не на напредък. Затова нашият стар приятел Йов казва: **Отивам напред..., но Него го няма там... Но Той знае пътя, по който поемам, и когато ме изпита, аз ще изляза като чисто злато** (Йов 23:10).

С право мога да кажа, че деветдесет процента от онова което съм написал – вече в двадесет книги – аз съм го научил не във времето на изобилие, а в сухите периоди, прекарани в пустинята. Затова моят съвет към вас – водете си внимателно записки, докато сте в пустинята! Онова, което научавате в тези сезони, ще се превърне в източник на голяма сила за другите (включително и за самите вас, когато остареете). И кой знае... може би вашите преживявания ще се превърнат един ден в книга!

Приятелю, искам точно сега да пророкувам върху вас! Обърнете особено внимание на това, което имам да ви кажа: В Божието точно време Той ще направи нещо в живота ви, което е толкова дълбоко и ще повлияе на живота на мнозина. Имам предвид, ако Му позволите да изпълни целите Си за вашия сезон в пустинята. Много хора ще бъдат повлияни, а вие ще се радвате през цялата вечност, когато видите плода на своето покорство. Приятелю, вие ще излезете пречистени като злато, изпитани, силни и истински.

Еремия е още един мъж от Библията, който преследва небесното видение и в резултат на покорството си той преживява много словесно и душевно гонение. Един ден се изтощава от това и започва малко да се оплаква. Тогава казва: **Защо пътищата на нечестивите преуспяват? Защо са щастли-**

ви онези, които постъпват измамно? (Еремия 12:1).

Бог не му отговаря със състрадание. Казва му: **Ако ти-чаш с пешаците и те те изтощят, как тогава ще можеш да се надбягваш с конете?** (Еремия 12:5). С други думи, „Еремия, ако се уморяваш от пехотинците на дявола, какво ще правиш, когато се изправиш пред кавалерията му?“

В една война има битки

Трябва да помним, че няма велики победи без велики битки. За Еремия нещата станаха още по-трудни. От хулен с думи той е хвърлен в затвор, а по-късно е хвърлен в тъмница и оставен да умре там. Бог обаче го избавя от всичките му трудности и гонения.

Битките, с които повечето хора в Тялото Христово се сблъскват днес, са душевни атаки, а не физическо гонение като това, което преживява Павел. Какво ще направим, ако се промени съпротивата? Трудностите, които преживяваме днес, трябва да ни направят по-силни да се справим с по-големите битки в бъдещето.

Пустинята е казарма, тренировъчен лагер за бъдещите ни битки. Точно както изпращаме войниците в казарма, за да се подготвят за война, така и Бог изпраща своите войници в пустинята, за да ги подготви за онова, за което са призвани в изграждането на Неговото Царство. Най-големите препятствия, които трябва да преодолеят войниците в казармите, са техните страхове, слабости и обезсърчение. По подобен начин, най-големите битки, които ние имаме в пустинята, са в сферата на душевността.

Една от най-големите битки, пред които се изправяте, е обезсърчението. Един ден докато се молих, Господ ме попита кое е противоположното на смелостта.

Моят отговор беше: „Страхът, естествено.“

Но тогава Той ми прошепна: „Обезсърчението е!“. Никога не бях поглеждал обезсърчението в такава светлина! Това веднага ми обясни причината, поради която има осем записани пъти, в които на Исус Навин се казва да бъде „силен и

смел“ (Числа 13:20; Второзаконие 31:6, 7, 23; Исус Навин 1:6, 7, 9, 18). Господ знае, че това ще бъде едно от най-големите предизвикателства. Обезсърчението идва в пустинята или в битките, когато се фокусираме върху себе си, а не върху Бог и нашата мисия.

Целта на врага е да ви накара да обърнете поглед към себе си, както се опитва да направи и с Исус в пустинята. Той е гладен, защото не е ял четиридесет дни, а дяволът идва и му казва: **Ако наистина си Божи Син, заповядай на тези камъни да се превърнат в хляб** (Матей 4:1-11). Изкушението е да използва силата на Бог извън Божия начин, за да подсигури желаното от плътта Си. Трябва да помним, че когато Бог дава дар, той идва със сериозна отговорност и не бива да злоупотребяваме с него, а да служим така, както Той желае. Бог щеше да се увери, че нуждите на Исус са снабдени, но ще бъде направено по Неговия начин. Когато дяволът си тръгва, идват ангели и започват да Му служат.

Нека видим отново какво казва Исус за Своето служение:

Истина ви казвам, не може Синът да върши Сам от Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец, понеже каквото върши Той, подобно и Синът го върши (Йоан 5:19).

Обърнете внимание на думата „вижда“. Исус не прави нищо, което да е извън волята на Бог.

Когато дойдат пустинните времена, едно от нашите изкушения е да започнем да правим нещата по своя си начин, вместо да почакаме за Божиите начини. Това може да е използване на Божията сила, за да получим нещо преди Божието време. Можете ли да си представите един войник в битка, който да не воюва според разпорежданията на своя командващ офицер? Това може да доведе до сериозни вреди както за войника, така и за онези, които воюват редом с него. В казармата и по време на цялото си обучение един войник се учи как да се подчинява на заповедите, така че да не рискува безсмислено живота на себе си и на останалите участници в битката.

Важно е да не забравяме това, което небето ни е открило. Ще има моменти, в които ще мислим: „Трябва да получа отговора сега!“ Или: „Веднага трябва да предприема действия! Ако не направя нещо, всичко ще се разпадне!“ Ако ви се струва, че Бог не ви казва нищо, това не означава, че Той не ви говори! Означава, че Бог действа в живота ни по много различни начини. В тази ситуация посланието, което Той „комуникира“, е: „Не е необходимо да правите нищо сега“. В такива ситуации трябва да се научим да чакаме Господа без да насилваме нещата:

Чакай с търпение Господа. Бъди смел и безстрашен. Да, чакай с търпение Господа (Псалм 27:14).

Ако се фокусираме върху собствените си нужди, вместо върху Него, върху нас ще се стовари обезсърчение и тегота. Не бива да се разсейваме и да се съсредоточаваме върху собствената си „привременна лека скръб“. Вместо това трябва да държим очите си върху изобилната и вечна слава, която се изработва за нас в страданието (II Коринтяни 4:17).

Именно предстоящата пред нас радост трябва да пленява видението ни.

Предстоящата ни радост

Братя мои, считайте го за пълна радост, когато изпадате в разни изпитания, като знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда твърдост. А твърдостта нека извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък (Яков 1:2–4).

Радостта е духовна мощ, която ни дава сила да понасяме изпитанията и скърбите. Забележете, че Словото казва: „Считайте го за пълна радост.“ Не казва да го считате отчасти за радост и отчасти за скръб. Ние не бива да смесваме радост и скръб в сърцата си. Погледнете на това по този начин: Имате една верига с деветдесет и девет брънки от радост и само една

брънка от скръб. Тази верига ще бъде толкова силна, колкото е едната ѝ най-слаба брънка. Тя трябва да е от сто части от радост и нула части от скръб, за да може да има необходимата сила, от която ще се нуждаете в своята ситуация.

Знаем, че е лесно да „считаме за пълна радост“, когато всичко в живота ни е великолепно. Но не това ни казва текстът. Времето, в което да „считаме всичко за радост“, е времето, в което преминаваме през изпитания – пустиня, гонения, трудности, нараняване и други противоречия. Бог казва това, защото добре знае, че ... **радостта в Господа е нашата сила** (Неемия 8:10). Радостта от близкото общение с Него и тази, която ни дава сили.

Съпругата ми, както и цялото ми семейство – синовете ми, снахите ми и внучетата, ми носят невероятна радост! Има моменти, когато съм далеч от дома и тогава си вадя техни снимки. Няма нито един миг, в който това да не ми е донасяло радост. А също така и сила.

Това казва и Неемия на своите хора. Те преминават през трудно време, затова Неемия извиква: „Не скърбете в това нещастие, насочете очите си към Господа. Защото когато се приближавате към Него, радостта ще изпълни сърцата ви и тя ще се превърне в сила за вас“ (перифразирано от мен).

Хвалението ще направи така, че фокусът ви да се обърне от вас самите към Господа. В средата на изпитанията е лесно да изгубим представа за способностите на Бог, заради интензивността на напрежението, което усещаме. Давид пише повечето псалми точно когато преминава през изпитания. Славейки Бог, той успява да остане силен и в най-враждебните обстоятелства.

В Исая 61:3 Бог казва, че Той ни дава ... **миро на радост вместо жалеене, облекло на хваление вместо унил дух.**

Спомням си много трудно време в живота ми, когато този стих означаваше толкова много за мен. Бях у дома сам и тогава се опита да слезе върху мен тегота (унилоост). Взех си Библията, за да се опитам да чета и едва успях да го направя. Затова започнах да се моля, но резултатът беше още по-ужасен. Дълбоко в себе си усещах как Святият Дух ми

казва: „Пусни си хваление.“ Тогава отидох в стаята, където е озвучителната ми система, пуснах хваление и започнах да пея. Имах нужда от повече и затова започнах да се опитвам да танцувам пред Господа. Бях толкова утежнен в сърцето си, че все едно танцувах през втечнено олово. Едва ли е необходимо да ви казвам, че това за мен беше борба.

Когато свършиха песните, имах желание да ги пусна отначало. Втория път обаче започнах да чувам текстовете на песните. Изведнъж със сърцето си видях Исус на трона и Неговата велика любов. Радостта започна да блика от душата ми, а аз затанцувах напълно свободно. Тогава осъзнах, че погледът ми беше свален от мен самия и насочен към величието на Исус. Следващите тридесет минути пях и танцувах, тичах из малкия ни дом като необуздан човек. Теготата си беше тръгнала, а от мен извираше живот и сила, каквито изобщо няхах тридесет минути по-рано.

Докато Му се покланях, вниманието ми се насочи изцяло към Него. Аз изпитах точно това, за което пише Исаия: **С радост ще пиеш дълбоко от извора на спасението** (Исаия 12:3). И чрез радостта на Господа аз започнах да черпя сила от кладенците на спасението.

Хвалението ни помага да държим очите си насочени към предстоящата ни радост, вместо към обстоятелствата, които ни заобикалят.

Следователно и ние, като сме заобиколени от такъв голям облак свидетели, нека отхвърлим всяка тегота и греха, който лесно ни оплита, и нека, устоявайки, изминем предстоящото ни поприще, като гледаме на Исус, Начинателя и Усвършителя на вярата ни, Който заради предстоящата Му радост, издържа кръст, като презря срама и седна отдясно на Божия престол. Защото размислете за Този, Който издържа такова противопоставяне срещу Себе Си от грешните, за да не ви дотегне и да не ви обхване малодушие. Не сте се още съпротивили до кръв в борбата си против греха (Евреи 12:1–4).

Исус понесе най-голямото изпитание, пред което някой някога се е изправял или ще се изправи като насочва погледа си към предстоящата Нему радост, която е възкресението след разпятието. Това е славата, която следва покорството Му пред страданията и, в крайна сметка, води много синове и дъщери в Неговото царство, което включва и вас с мен!

Така е и за нас, които следваме в Неговите стъпки. От другата страна самоотричането и на разпъването на плътта ни чака възкресенски живот. Отвъд страданията на плътта е необходимата зрялост, която ражда по-дълбоко общение с Исус! Отвъд трудностите на пустинята е голямата слава! Павел пише: **Понеже смятам, че сегашните временни страдания не заслужават да се сравняват със славата, която ще се открие в нас** (Римляни 8:18).

Божията слава ще се разкрие в Църквата преди Неговото завръщане. Величието ѝ ще бъде толкова голямо, че ще привлече градове и народи към спасение. Никога до този момент земята няма да е виждала подобна демонстрация на Неговата сила, каквато ще се изяви на онези последователи на Христос, които са позволили на Бог да ги очисти. Изливането на Светия Дух, което ще доведе до събирането на голяма жътва, няма да се нуждае от никакво човешко съдействие. Защото то ще бъде породено от Божията сила и слава!

Възлюбени, не се чудете на огненото изпитание, което идва върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо странно; но радвайте се, че с това вие имате общение в страданията на Христос, за да се зарадвате премного и когато се яви Неговата слава (1 Петрово 4:12–13).

Каква е тази радост, която ни предстои? Това е Неговата слава, която се разкрива в онези от нас, които са пострадали поради своето покорство на Христос. Забележете, че степен-та, в която страдате, е степен-та, в която ще се радвате, като знаете, че колкото по-голяма е съпротивата, толкова по-голяма е и славата!

Да изгубите живота си

Приятели, не спирайте да търсите Бог, когато дойде съпротива! Знам, че Той ще ви преведе през трудни ситуации в живота, защото колкото по-голяма е битката, толкова по-голяма е победата за Царството и за вас. Но по време на битки винаги помнете това:

Бог спазва Своите обещания и Той няма да позволи да бъдете изпитани отвъд силата и способността си да останете твърди. Във времето, в което сте поставени в изпитание, Той ще ви даде силата да го издържите и заедно с това ще ви подсигури изходен път (I Коринтяни 10:13).

Без значение какво изпитание дебне, вие имате силата да преминете през него и то да преминете успешно и славно. Иначе няма да се изправите пред него, Бог не би го позволил!

Ако обичате повече живота си, ще се откажете в трудните моменти. Ще прекратите търсенето си и ще се установите на място, където да водите безплоден живот.

Откровение 12:11 казва: **И те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез силата на своето свидетелство. Защото те не обикнаха живота си дотолкова, че да се страхуват да умрат.**

Онези, които са повече загрижени за себе си, а не за волята на Бог, са хора, които обичат повече собствения си живот и Исус казва: **Ако се опитате да запазите живота си, ще го изгубите. Но ако се откажете от живота си заради Мен, ще го спечелите (Матей 16:25).**

Единственият начин, по който можете да понесете онова, което предстои в идните дни, е като изгубите живота си. Искам да ви насърча да продължавате да напредвате „докато накрая Духът се излее върху нас от Небето. Тогава пустинята ще се превърне в плодородна земя и плодородната земя ще даде изобилен плод“ (Исая 32:15).

Пустинята не е място, на което да си сваляме оръжията и

да се предаваме! Там е мястото, където ние ставаме силни, дръзки, смели, за да извършим волята на Господа. Това е мястото, на което ние предаваме себе си на Бог и твърдо се противопоставяме на дявола.

Ако сега се намирате в пустиня, Бог ви е довел до това място, за да разберете вие какво има в сърцето ви. Много пъти доста от нещата, които първоначално съм смятал, че са изкушения на дявола, всъщност са се оказвали скрити области в живота ми, които е било нужно да подчиня на Христос.

Когато продължите стремежа си към небесната награда, помнете тези думи:

Но слава да бъде на Бога, който винаги ни води в победоносно шествие в Христос Исус... (II Коринтяни 2:14).

Кой може да ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли, или утеснение, гонение или глад, голо-та, беда или меч?... Не, във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил (Римляни 8:35, 37).

Но слава да бъде на Бога, който ни дава победа чрез Исус Христос, нашия Господ (1 Коринтяни 15:57).

Никога не спирайте да се стремите към Него. Не се предавайте. Поддържайте видението, което Той ви е дал, без значение какви са обстоятелствата около вас. За Йосиф всичко изглежда толкова безнадеждно в ямата и по-късно в чуждата страна, когато е хвърлен в тъмницата. Животът му сякаш свършва. Как е възможно да има бъдеще за него? Но помнете: **Това, което за хората е невъзможно, за Бог е възможно. Защото всичко е възможно за Бога (Марк 10:27).**

Така и с вас – без значение колко трудно става, помнете, че **всичко е възможно за този, който вярва (Марк 9:23).**

Дръжте очите си насочени към предстоящата пред вас

радост, която е Неговата слава, изявена във вас. Това ще ви даде необходимата сила, за да преодолеете всяко изпитание, с което се сблъсквате. Продължавайте да Го търсите с цяло сърце и вярвайте на онова, което Той ви говори чрез Своя Дух от Словото Си. Ако го направите, непременно ще преживеете победа в пустинята.

**А на Онзи, Който може да ви пази от препъване и
да ви постави непорочни в радост
пред Своята слава,
на единствения Бог, наш Спасител чрез Исус
Христос нашия Господ,
да бъде слава и величие, господство и власт,
и преди всичките векове,
и сега и до всичките векове.
Амин. (Юда 1:24–25).**

ДИСКУСИОННИ ВЪПРОСИ

Ако четете тази книга едновременно с уроците „Пустинята“ или с курса (което е страхотна идея!), препоръчвам ви да гледате по един видеоурок и да провеждате съответната дискусия с въпроси като група. Видеоуроците са паралелни и наблягат на основни теми от книгата, така че би било идеално за всички участници да гледат уроците и същевременно да четат книгата.

Насладете се!

Урок 1

Прочетете глава 1

1. Каква е разликата между всеприсъствието и изявеното присъствие на Бог? Защо е добре да разбираме разликата между двете?
2. Защо е важно да можем да разпознаем сезона, в който се намираме и да знаем дали сме в пустиня или не?
3. Защо смятате, че сатана използва сезоните в пустинята, за да ни изкушава да съгрешаваме или да се откажем от вярата си?
4. Защо Бог би ни позволил да удължим сезона на пустинята?

Урок 2

Прочетете глави 2 и 3

1. Пустинята има няколко цели. От седемте, споменати в урока, коя най-силно смятате, че се отнася за вас и защо?
2. Защо смятате, че покорството на Бог в пустинята води до духовно израстване?
3. Пустинята е време на самоопознаване. Кои са някои от нещата, които сте научили в пустинята за себе си и за своето ходене с Бог?

4. Научихте ли се да намирате своите сили в Бог през този сезон на смиряване?

Урок 3

Прочетете глава 4

1. Между обещанието и неговото изпълнение винаги има един процес. Защо смятате, че този процес е важен?

2. Как сте виждали процесът на обещанието да работи в живота ви?

3. Защо смятате, че Бог ви дава обещание, преди да сте преминали през процеса?

4. Защо е важно да имате обещание от Бог за живота си, вместо само петгодишен план?

Урок 4

Прочетете глави 5 и 6

1. По какъв начин сравняването на живота на Саул и на Давид ни помага да разберем важността на това Бог да ни пречиства в пустинята?

2. Пречистването на златото го прави по-гъвкаво, а Божието пречистване ни прави по-крехки и меки пред Него. Опишете какво означава да бъдете по-крехки и меки към Бог.

3. Когато Божият процес на пречистване разкрива скрити грехове или слабости, как трябва да постъпим?

4. По какъв начин процесът на пречистване ни поставя в позиция, в която можем да разкриваме по-ясно Исус?

Урок 5

Прочетете глава 7

1. Защо Бог мрази мърморенето? Как изглежда роптаенето в живота ви в настоящия момент?

2. Каква е разликата между оплакващите се в Малахия и оплакването на Еремия? Защо Бог се гневи на едната група, а отговаря на оплакванията на Еремия?

3. Присъдата означава решение, а не осъждане. Когато започне съд в Божия дом, Той решава кой е достоен за Неговото служение. Какво смятате, че търси Бог, когато взема това решение?

4. Бог търси съдове, годни за употреба. Как ще опишете разликата между това да бъдете призвани и да бъдете избрани?

Урок 6

Прочетете глава 8

1. Каква беше първоначалната ви реакция, когато чухте, че страданието е дар? Как се промени перспективата ви до края на урока?

2. Бог няма да позволи да бъдете изпитани отвъд онова, което можете да понесете. Как този факт ви насърчава?

3. Бог няма да ви остави с настоящата ви сила. Какво ви говори това за Божия план за живота ви?

4. Бог позволява да преминем през изпитания днес, които симулират натиска, който ще срещнем утре. Какво ви е говорил Бог за бъдещето ви, което ви помага да осмислите напрежението, което изпитвате в своето изпитание сега?

Урок 7

Прочетете глава 9

1. Следването на Бог не винаги звучи логично. Защо е трудно да Му се доверим, когато Той „нарушава“ традиционните начини, по които прави нещата?

2. Как се чувствате, когато Бог не действа според вашето време? Какво напрежение и изкушения изпитвате, когато Божието обещание сякаш се отлага?

3. Как тази истина се изявява в живота ви: Роденото от плътта трябва да бъде поддържано от плътта? Как се различава от онова, което Бог е родил чрез вас?

4. Какво ви дава увереност, че следвате Божия път за своя живот?

Урок 8

Прочетете глава 10

1. Пустинята е място, на което Бог разкрива Себе Си. Защо тогава Той изглежда толкова дистанциран в този сезон?
2. Какво означава първо да преследваме Бог, а не Неговите благословения?
3. Защо е опасно обещанието или призивът ви да станат по-важни за вас отколкото Самия Бог?
4. Когато виждате модела, по който Бог разкрива Себе Си на героите от Писанията, как това променя нещата, които очаквате да получите от своя сезон в пустинята?

Урок 9

Прочетете глава 11

1. Защо е важно да внимаваме къде ходим да търсим утеха, особено по време на духовно сухите моменти?
2. Когато разкопаваме надълбоко в молитва и в Писанията, особено когато не изпитваме желание да правим това, как това укрепва духовните ни корени?
3. Как ви насърчава това да знаете, че най-голямата атака против вашата жътва идва непосредствено преди да се изяви тя?
4. Защо размишляването върху Божиата вярност трансформира всеки пустинен сезон?

Урок 10

Прочетете глава 12

1. По какъв начин пустинята ви подготвя за промяна на сезона?
2. Защо промяната е трудна? Кое често се оказва най-голямото препятствие на приспособяването към промяната?
3. Какво най-силно ви впечатлява от процеса на обновяване на един мях за вино? Защо точно това ви прави впечатление?
4. За да постигнем новото, ние трябва да пуснем старото. Какви неща трябва да пуснете, за да прегърнете новите?

ПРИЛОЖЕНИЕ

Спасение, достъпно за всички

Ако изповядате с устата си, че Исус е Господ и повярвате в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасите. Защото със сърце човек вярва и се оправдава и с уста прави изповед и се спасява.

Римляни 10:9–10

Бог иска да живеете живот в пълнота. Той ви обича силно и има план за живота ви. Има само един начин да започнете своето пътешествие към съдбата си – като приемете спасение чрез Божия Син Исус Христос.

Чрез смъртта и възкресението на Исус, Бог е проправил път за вас да влезете в Неговото царство като възлюбен син или дъщеря. Жертвата на Исус на Кръста е направила вечния и изобилен живот достъпен за вас. Спасението е Божият дар за вас; не можете да направите нищо, за да го заслужите.

За да получите този скъпоценен дар, най-напред признайте греха си, че сте живели независими от своя Създател, защото това е коренът на всички грехове, които някога сте вършили. Това покаяние е важна част от приемането на спасението. Петър много ясно казва това в деня, когато пет хиляди души се спасяват в книгата, Деяния на апостолите: **Покайте се и се обърнете, за да бъдат заличени греховете ви** (Деяния 3:19). Писанията казват, че всеки един от нас се ражда поробен от греха. Това робство се корени в греха на Адам, който поставя началото на своеволното неподчинение. Покаянието всъщност е изборът да се откажете от покорството към себе си и към сатана, който е бащата на всяка лъжа, и да започнете да се покорявате на своя нов Господар, Исус Христос – Онзи, Който е предал живота Си заради вас.

Трябва да поверите на Исус господството над живота ви.

Да Го направите „Господар“ означава да Му дадете власт над живота ви (дух, душа и тяло) – всичко, което сте и което притежавате. Неговата власт над вас става абсолютна. В мига, в който направите това, Бог ще ви избави от мрака и ще ви постави в светлината и славата на Своето Царство. И вие ще преминете от смърт в живот – ще станете Негово дете!

Ако искате да получите спасение чрез Исус, молете се с тези думи:

Боже, който си на Небесата, признавам, че съм грешник и не съм се съобразявал с Твоя стандарт за праведност. Благодаря Ти затова, че не ме оставяш в това положение, защото вярвам, че Ти си изпратил Исус, Своя единороден Син, роден от девицата Мария, за да умре за мен и да понесе моята присъда на Кръста. Вярвам, че Той възкръсна на третия ден и сега седи отдясно на Теб като мой Господ и Спасител. В този ден се покаявам за моята досегашна независимост от Теб и предавам изцяло живота си на Исус.

Исусе, признавам Те за мой Господ и Спасител. Ела в живота ми чрез Своя Дух и ме промени в дете на Бога. Отхвърлям нещата на мрака, които някога са ме държали в плен и от този ден насетне вече няма да живея за себе си. Но чрез Твоята благодат ще живея за Теб, който си предал Себе Си за мен, за да мога да живея вечно.

Благодаря Ти, Господи; животът ми е изцяло в Твоите ръце и според Словото Ти аз никога няма да се посрамя. В името на Исус, Амин.

Добре дошли в семейството на Бога! Насърчавам ви да споделите своята вълнуваща новина с друг вярващ. Важно е също да станете част от вярваща в Библията локална църква и да се свържете с други, които могат да ви насърчават във вярата ви. Чувствайте се свободни да се свържете с нашето служение (посетете MessengerInternational.org), ако искате да ви помогнем да намерите църква във вашия регион.

Току-що поехте по най-забележителното пътуване. Пожелавам ви да растете в познаване, откровение, благодат и приятелство с Бог всеки ден!

ЛЪВИЦЕ, ИЗДИГНИ СЕ

Събуди се и промени света около теб

Когато лъвицата се събужда от дрямката си, това представлява един невероятен образ на сила, страст и красота. Дори самото ѝ присъствие владее над пейзажа, предпазва малките ѝ и дава сила на лъва. Когато са събрани заедно, лъвиците се превръщат в творческа и стратегическа сила, действащи като едно, за да променят заобикалящата ги среда.

В книгата *Лъвице, издигни се!* Лиза Бивиър – автор и говорител, разказва за живота и образа на лъвицата - от една страна, свиреп, но от друга, нежен. Разкривайки удивителни характерни черти на това невероятно творение, Лиза предизвиква жените да се заредят с нов ентусиазъм, сила и цел.

Пълна с прекрасни прозрения от природата, както и със стойностни библейски препратки, книгата *Лъвице, издигни се* е призив към жените да се изправят със сила и в много-численост, за да променят света около тях.

Ние сме Неговите лъвици, които са будни.

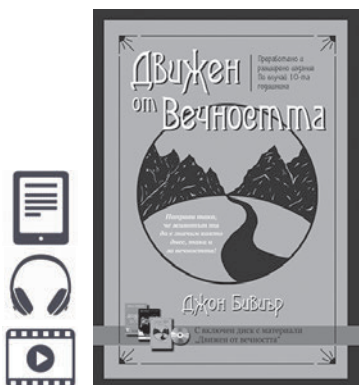
Налична на:

CloudLibrary.org

ДВИЖЕН ОТ ВЕЧНОСТТА

**Нека всичко в живота ви си струва днес
и за вечността**

Животът тук на земята е като пара, но въпреки това мнозина го живеят така, сякаш няма нищо от другата страна. Начинът, по който живеем живота си, ще определи как ще прекараме вечността. Писанията ни казват, че ще има различни степени на награди за вярващите – като започнем от това да видим как всичко, което един човек е постигнал, се изпепелява в съда, чак до това да царуваме с Христос.

Говорейки върху принципа от II Коринтяни 5:9-11, Джон Бивър ни напомня, че всички вярващи един ден ще застанат пред Христос, за да получат онова, което са си заслужили в живота. Много от нас ще бъдем шокирани да научим, че повечето от времето си сме прекарвали в неща, които изобщо нямат никаква стойност и не носят никакви вечни награди.

Как тогава да имаме значим живот? В „Движен от вечността“ ще откриете своя призив и ще умножите онова, което Бог ви е дал. Когато придобиете представа за вечността, вие ще имате силата да работите за вечните и трайните неща.

Налична на:

CloudLibrary.org

ДОБРО ИЛИ БОГ?

**Защо и най-доброто без Бог
не е достатъчно**

Ако е добро, значи е от Бог! Така ли е?

В днешно време думите “добро” и “Бог” като че ли са синоними. Вярваме, че ако едно нещо принципно е добро, то значи че е съобразено с Божията воля. Щедростта, смирението, справедливостта – все добри неща. Егоизъм, арогантност, жестокост – злини. Разликата между тях е очевидна.

Но дали това е всичко? Ако доброто е толкова ясно, защо Библията казва, че ние се нуждаем от дарбата разпознаване, за да го разпознаем?

„Добро или Бог?“ не е поредното послание за това как да си помогнем сами. Тази книга ще направи за вас повече, отколкото да ви накара да промените поведението си. Тя ще ви помогне да си взаимодействате с Бог на ниво, което да промени всеки аспект от живота ви.

Налична на:

CloudLibrary.org

ДА УБИЕШ КРИПТОНИТ

*Можете ли да унищожите онова,
което краде силите ви*

Също като Супермен, който може да прескочи всякакво препятствие и да победи всеки злодей, така и последователите на Христос имат свръхестествена способност да побеждават предизвикателствата, пред които се изправят. Проблемът е, че както при Супермен, така и при нас има криптонит, който се опитва да открадне силата ни.

Разбира се, Супермен и криптонит са измислени герои. Духовният ни криптонит обаче не е.

Тази книга предоставя отговори защо толкова много от нас не са способни да преживеят божествената сила, която е очевидна в живота на вярващите от първи век.

В „Да убиеш криптонит“ Джон Бивийър разкрива какво точно представлява този криптонит, защо той компрометира общностите ни и как да се освободим от неговото робство.

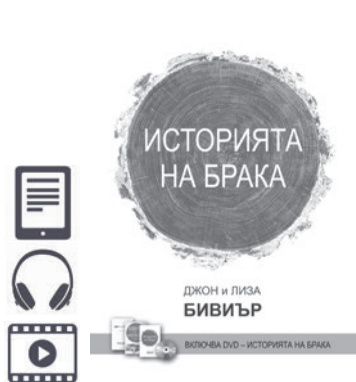
Това не е книга за страхливите. „Да убиеш криптонит“ е всичко друго, но не и леко, сладникаво четиво. Тя съдържа сериозна истина за всеки последовател на Христос, който копнее да поеме по предизвикателния, но удовлетворителен път на трансформацията.

Налична на:

CloudLibrary.org

ИСТОРИЯТА НА БРАКА

Имало едно време... в което бракът е бил завинаги. Бил е завет, който е свързвал един мъж с една жена в едно. Това втъкаване на двамата ги е правило по-силни, по-благородни и ги е превръщало в по-ярки примери затова какви са създадени да бъдат. Те са били по-добре заедно, отколкото всеки от тях е бил поотделно. Брачната церемония е била само едно начало. Тя е била пътят към изграждането на тяхното вечно щастие. Всеки избор и действие са имали за цел да конструират живота, който е символизирил техния съюз. Съпругът и съпругата са поемали към непознатото със слети сърца, ръце и гласове, за да изразяват любовта на своя Създател.

Как сме успели да изгубим всякакъв допир с тази дълбока приказка за любовта? В „Историята на брака“ Джон и Лиза Бивийър ви канят да преоткриете Божия оригинален план. Независимо дали сте семейни, несемейни, сгодени, вашата история е част от Неговата...

Налична на:

[CloudLibrary.org](https://cloudlibrary.org)

НЕ СЕ ОТКАЗВАЙ!

***Силата, от която се нуждаем,
за да не се предаваме***

Християните не трябва просто да “преживяват”. Вие сте създадени, за да се издигнете над проблемите и да разкриете Божието величие! В тази завладяваща книга известният автор Джон Бивиър изследва съставки, необходими, за да завършим попрището. Книгата **Не се отказвай!** е нещо повече от стратегия за оцеляване. Тя предлага нов начин на мислене, който декларира, заедно с апостол Павел: “Аз се наслаждавам в трудностите.” Библейските истини тук ще ви екипират да преуспеете във всеки етап от живота си.

Как ще завършиш пътешествието си в Христос е много по-важно от това как ще го започнеш. Трябва да се позиционираш добре като професионален спортист. И въпреки това, колко от нас са виждали скъпи наши братя и сестри да се препъват и в крайна сметка да се предават поради трудности и проблеми? Добрата новина е, че Божията благодат ни е осигурила всичко необходимо, за да се изправим лице в лице с препятствията, за да можем да управляваме над обстоятелствата. Да финишираме както трябва - именно това е посланието на книгата „Не се отказвай!“

Налична на:

CloudLibrary.org

Messenger International съществува с цел да помага на личности, семейства, църкви и народи да осъзнаят и да преживеят трансформиращата сила на Божието слово. Тази истина ще доведе до живот, изпълнен със сила, до трансформирани общества и до динамични реакции към неправдите, които опустошават нашия свят.

Cloud Library

Cloud Library е онлайн платформа, която позволява на пастори и лидери по света да имат достъп до безплатни дигитални ресурси на собствения им език.

Отидете на CloudLibrary.org за повече ресурси от Джон и Лиза Бивър на над 100 езика!

Електронни книги, видео и аудио поучения, аудио книги, Библии

Искате повече? Сканирайте тук:
CloudLibrary.org

БОЖЕ, КЪДЕ СИ!?

Комплект от ресурси

Книгата, която държите, е част от учебната програма „Боже, къде си!“, разработена от Джон Бивийър. Четейки тази книга и използвайки останалите материали, които са налични в това DVD, а също и материалите, които можете да свалите от CloudLibrary.org, вие ще можете да изучите всяка част от това динамично и животопрменящо поучение. Ако го изучавате подобаващо, това ще промени и повлияе вашия християнски живот и ще ви подготви да направите повече за Бог. В програмата „Боже, къде си?“ се съдържат следните части, които можете да качите на своите лични устройства:

- Боже, къде си?! Книга
Единствената отпечатана на хартиен носител част от тази програма. Книгата също така е в програмата в DVD-то като електронна книга.
- Боже, къде си?! DVD ROM с учебната програма. Дискът съдържа всички материали по програмата в дигитален формат. Това DVD не може да бъде излъчвано на вашия домашен DVD плейър. Но всички файлове могат да бъдат качвани и четени от таблета, компютър или смартфона ви.
- Боже, къде си?! Аудиокнига
Всички части от „Боже, къде си?!“ можете да прочетете на своя език в MP3 формат.
- Боже, къде си?! Видеопоучения
Всички 11 видеопоучения в MP4 формат.
- В DVD ROM също така се съдържат и други книги и ресурси, включително *Добро или Бог?* и *Движен от вечността* в електронен вариант.

Мултимедия, ресурси, електронни книги и библии можете да изтеглите безплатно на:

CloudLibrary.org

ВСИЧКИ ТЕЗИ РЕСУРСИ СА ПОДАРЪК ЗА ВАС!

Свободно можете да копирате това DVD, да копирате материалите, да ги изпращате на приятели, да ги копирате в Уърд документи, да изпращате поученията на свои приятели в църквата и да ги качвате в интернет, за да ги използват и други. Разпространявайте тези ресурси навсякъде, където има глад за добро поучение на Божието слово и за овластяване на живота на християните.

Допълнителна информация за ресурсите в комплекта „Боже, къде си?!“:

Файловете на това DVD ROM не могат да бъдат възпроизвеждани на нормално видео. Тъй като те са “миксирана медия” ie-видео, аудио и текстови файлове, те могат да бъдат възпроизвеждани и гледани единствено на компютър или дигитално устройство.

MP4 видеофайловете могат да бъдат качвани и възпроизвеждани на вашите таблети или компютри.

MP3 аудиофайловете могат да бъдат сваляни във вашия аудио плейър, смартфон или компютър.

eBooks могат да бъдат сваляни в телефоните, таблетите или компютрите ви. Лесно могат да бъдат четени и отпечатвани. Можете да копирате части от текста в свои документи!

Допълнителни ресурси можете да намерите и на други езици на:

CloudLibrary.org

БОЖЕ, КЪДЕ СИ!?

Само за
компютър

Гледайте видео файлове
и сваляте допълнителни
материали на

CloudLibrary.org

ДЖОН БИВИЪР

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Тази програма и други поучения от Джон и Лиза Бивиър
можете да намерите на страницата за безплатно видео
и сваляне на материали:

CloudLibrary.org

Допълнителни материали на много езици са налични
за гледане и сваляне на youtube.com & Youku.com
и други сайтове за споделяне.

ЧУВСТВАТЕ ЛИ СЕ ИЗГУБЕНИ В ТЕЖЪК СЕЗОН, ЧУДЕЙКИ СЕ „БОЖЕ, КЪДЕ СИ!“

Може би сте чували Бог да ви говори, но сега Той сякаш мълчи. Може би сте напредвали във вярата, но сега Неговото присъствие не може да бъде намерено никъде. Добре дошли в пустинята – мястото между получаването на едно обещание от Бог и неговото осъществяване.

Има и добра новина – това не е безцелна пустош. Бог използва пустинята, за да ви подготви и екипира да постигнете съдбата си, ако разбира се, правилно навигирате в нея. Противно на това, което повечето от нас си мислим, преминаването през този сезон не е само въпрос на чакане на Бог. Вие също имате роля, която трябва да изиграете в преминаването през нея. И ако не искате да си губите времето и да обикаляте в кръг, важно е да научите каква е тя.

В тази проникателна книга авторът на бестселъри Джон Бивиър ще ви разкрие ключови Библейски прозрения и истински истории, които ще ви помогнат да преминете през своя сух или труден сезон, така че да пристъпите към всичко, което Бог има за вас.

С включен диск с материали *Боже, къде си!?*

ДЖОН БИВИЪР е международен говорител и автор на бестселъри, известен със своя дързък и безкомпромисен подход към Божието Слово. Джон и съпругата му, Лиза, са основатели на „Месинджър Интернешънъл“, служение, посветено на изграждането на безкомпромисни последователи на Христос, които да трансформират нашия свят. Когато е в своя дом в Колорадо, можете да откриете Джон да играе на карти с четиримата си синове или да се опитва до убеди Лиза да отидат да играят голф.

Cloud Library

Свалете този и други материали на:

CloudLibrary.org

MESSENGER
INTERNATIONAL
Messengerinternational.org

Тази книга е подарък от автора
и НЕ Е за продажба!

За допълнителна
информация
сканирайте тук

